

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\K\Koontz, D\Koontz Dean Ray-Osamělí lovci.pdb

PDB Name: Koontz Dean Ray - Osamělí lovci  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 21.7.2007  
Modification Date: 21.7.2007  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

Dean Ray Koontz  
Osamělí lovci

## ZÁZRAČNÉ RUCE

### Kapitola 1.

Byla horká červencová noc. Ollie cítil ten rozpálený vzduch na dlaních a stejně jako miliony lidí, kteří už byli touto dobou dávno doma v postelích, toužil po zimě.

Jenže i kdyby byl ledový mráz a ulicemi vál ostrý řezavý vítr, Ollieho ruce by byly stejně teplé, vlhké a citlivé.

Měl dlouhé prsty, které se neobvyklým způsobem zužovaly ke špičkám, a když do nich uchopil jakýkoli předmět, zdálo se mu, jako by se spojily s jeho povrchem. A jako by si pak ten předmět povzdechl, když jej Ollie odložil.

Noc co noc, nezávisle na ročním období, chodil Ollie do tmavé uličky za Staznikovou restaurací, kde ve třech velkých, většinou přeplněných popelnicích hledal omylem vyhozené stříbrné přístroje. Protože u Staznika bylo všechno kvalitní, čemuž odpovídaly i ceny, bylo stolní náčiní dostatečně drahé, aby se Olliemu jeho nedůstojné počínání vyplácelo.

Přibližně každých čtrnáct dní se mu podařilo nashromáždit dost kusů, aby mohl sestavit celou sadu, kterou potom prodával obchodníkům s použitým zbožím a kupoval si víno.

Vyhledávání stříbrných přístrojů bylo pouze jedním ze zdrojů Ollieho příjmů. Byl chytrý a uměl v tom chodit.

Těto úterní noci začátkem července však byl jeho důvtip podroben těžké zkoušce. Místo nožů, vidliček a lžiček našel v temné uličce dívku.

Ležela za poslední popelnicí a tiskla se ke zdi, oči měla zavřené, pažemi si objímala ramena a vypadala jako spící dítě.

Byla v bezvědomí. Její bílá plet' svítila jako slabý plamínek za kouřovým sklem. Proto si jí také Ollie všiml.

"Slečno?" oslovil dívku a sklonil se nad ni.

Neodpověděla. Ani se nepohnula.

Klekl si, zatřásl s ní, ale nedokázal ji probudit. Otočil ji na záda, aby se jí podíval do tváře. Něco zachrastilo. Rozžehl zápalku. Na zemi leželo feťácké nádobičko, injekční stříkačka, očázená lžice a plechový hrnek s kouskem svíčky. A také několik malých plastových sáčků s bílým práškem, které vypadly z tašky.

Ollie tam chtěl dívku nechat a pustit se do hledání přístrojů. Neměl narkomany rád a nechápal je. Sám holdoval pouze alkoholu. Plamínek zápalky však ozářil dívčinu tvář a Ollie znejistěl. Měla hladké čelo, hezký tvar očí a drzý pihovatý nosík. Její plné rty byly smyslné a současně i nevinné.

Když zápalka dohořela a znovu padla tma, Ollie věděl, že tam dívku nechat nemůže. Byla to ta nejkrásnější bytost, jakou kdy viděl.

"Slečno?" řekl a opět jí zatřásl ramenem.

Neodpověděla.

Ollie se rozhlédl, ale v uličce nebyl nikdo, kdo by si jeho počínání mohl špatně vyložit. Sklonil se k dívce níž a pokoušel se jí nahmatat tep. Byl velmi nezřetelný. Přidržel svou vlhkou dlaň kousíček od dívčiných nosních dírek a ucítil slabý teplý dech. Byla živá.

Ollie vstal a otřel si dlaně o své špinavé a pomačkané kalhoty. Nešťastně pohlédl na popelnice, které nestačil prozkoumat, a pak dívku zvedl. Nebyla těžká. Nesl ji v náručí jako ženich nevěstu, ale takové přirovnání ho vůbec nenapadlo. Srdce mu bušilo nezvyklou námahou, když pospíchal prázdnými ulicemi.

O deset minut později už odemykal dveře svého sklepního bytu. Zanesl dívku dovnitř, položil ji na postel a zamkl dveře. Rozsvítil starou lampu se stínítkem vyrobeným z novin, která stála vedle postele.

Dívka dosud dýchala.

Hleděl na ni a přemýšlel, co dál. Byl zmatený, najednou nevěděl, co si s ní počne.

Protože nebyl schopen nic vymyslet, znechucen sám sebou vyšel zase ven a pečlivě za sebou zamkl dveře. Pospíchal zpátky k zadnímu vchodu do Staznikovy restaurace, našel dívčinu tašku a naházela do ní drogy a ostatní věci. Pak ucítil zvláštní neklid a rychle se vrátil do svého bytu.

Na stříbro ve Staznikových popelnicích úplně zapomněl.

Doma usedl do křesla vedle postele, vyndal z tašky injekční stříkačku a svíčku, zlomil je a hodil do odpadkového koše.

Několikrát dupl na plechový hrnek se ztuhlou loužičkou vosku na dně, nad nímž si vařila dávky, a taky jej vyhodil. V koupelně roztrhal sáčky a heroin spláchl do záchodu. Pak si umyl ruce, utřel si je do roztřepeného hotelového ručníku,

a hned se cítil mnohem líp.

Dívčin dech byl mělký a méně pravidelný. Tvář jí zšedla a na čele se perlily kapky potu jako lesklé korálky. Ollie stál bezradně nad ní, věděl, že umírá, a byl vyděšený.

Překřížil si paže na prsou a skryl dlaně v podpaží. Špičky dlouhých prstů měl zvlhlé. Mlhavě si uvědomoval, že jeho ruce dovedou mnohem užitečnější věci, než jen hledat stříbro pohřbené v hromadách odpadků, ale odmítal si to přiznat. Bylo to nebezpečné.

Z vratkého šatníku vytáhl pětilitrový demižon a napil se rovnou z hrdla. Víno chutnalo jako voda.

Pochopil, že nenajde úlevu ani ve víně, dokud ta dívka bude ležet v jeho posteli a dokud se mu budou tolik trást ruce.

Postavil demižon na zem.

Ollie odmítal používat své ruce k něčemu jinému než k vydělávání peněz na víno, ale nyní neměl na vybranou.

Pohnutky mnohem hlubší, než si v této chvíli dokázal uvědomit, ho donutily jednat. Ta dívka byla krásná. Měla tak pravidelnou tvář, že jejím jemným, čistým rysům nemohla uškodit ani chorobná barva. Ollie byl okouzlen, připadal si jako omotán lepkavou pavučinou, jíž se nemůže zbavit. Následoval své ruce k posteli jako slepec, který se v neznámém prostoru pokouší vyhnout nečekaným překážkám.

Aby mohl začít pracovat, musel dívku nejprve svléknout. Neměla spodní prádlo. Byla hubená, ňadra měla malá a pevná, útlý pas, na bocích jí ostře vystupovaly kosti, avšak ani podvýživa neubrala jejím nohám na půvabu. Ollie si ji prohlížel jako umělecké dílo, vůbec ho nenapadlo, že by její tělo mohlo být zdrojem smyslných požitků. Ženy příliš neznal. V jeho světě nebylo místo pro milostné touhy a vášně. K takovému životu ho odsoudily jeho ruce, nebo každá milenka by okamžitě rozpoznala jejich neobyčejnost.

Dotkl se dívčinych spánků, odhrnul jí vlasy a konečky prstů jí přejížděl po čele a lících až k bradě. Sledoval puls od hrdla až k srdci, pak postupně přikládal ruce na její prsy, žaludek a stehna a hledal příčinu nemoci. Zanedlouho to zjistil. Dívka byla předávkovaná.

A současně pochopil pravdu, které se zdráhal uvěřit.

Předávkování bylo záměrné.

Ruce ho rozbolely.

Znovu se jí dotkl, tentokrát celými dlaněmi, a pomalu jimi kroužil, až si nebyl jist, kde končí jeho a kde začíná její pokožka, jako by se vzájemně prolnuly. Jako by se dva obláčky spojily v jeden.

O půl hodiny později už dívka nebyla v kómatu, pouze spala.

Ollie oprostil svou mysl ode všech myšlenek, aby jeho síla mohla lépe prostoupit tělo nemocné, opatrně ji obrátil na břicho a nechal své ruce působit na její ramena, záda, hýždě a nohy. Potom postupoval zdola nahoru po páteři až k temenu hlavy.

Za další čtvrt hodinu ji vyléčil a zároveň ji zbavil nejen návyku, ale i touhy po drogách. Kdyby někdy jen pomyslela na to, že si píchne dávku, udělalo by se jí přílišně špatně. Na tom si dal záležet. Svými rukama.

Pak se posadil do křesla a usnul.

Nespál ani hodinu, když ho probudily zlé sny, které si však nepamatoval. Šel rychle ke dveřím a vyzkoušel, zda jsou zamčené. Odhrnul závěs ze skleněné výplně. Měl strach, že na druhé straně někdo stojí a pokouší se nahlédnout dovnitř, ale venku byla pouze noc. Nikdo neviděl, k čemu své ruce použil.

Dívka stále spala.

Přetáhl přes ni přikrývku a uvědomil si, že vlastně ani neví, jak se jmenuje. Prozkoumal její tašku a našel průkazku.

Annie Griceové bylo šestadvacet let a byla svobodná. Nic víc se nedozvěděl. Ani adresu, ani jméno nějakého příbuzného.

Podržel v rukou skleněný náhrdelník, ale žádné obrazy z těch malých hladkých kuliček nezískal. Usoudil, že si ho Annie koupila teprve nedávno a že je dosud nedotčený její aurou. Strčil ho zpátky do tašky.

Zato na obnošené peněženke objevil celé bohatství dojmů, krutě zhuštěný obraz několika posledních let dívčina života. První nákup kokainu, první dávka a narůstající závislost. První zkušenosti s heroinem, závislost a narkomanie. Krádeže, aby sehnala peníze na drogy. Práce v podřadných barech a prostituce, které zprvu říkala jinak, aby utišila výčitky svědomí. Potom prostituce, kterou začala nazývat pravým jménem. A nakonec neodvolatelné odtržení od života a bezbřehá osamělost, z níž hledala únik ve smrti.

Upustil peněženku.

Byl zmáčený potem.

Zatoužil po víně, ale věděl, že mu nepomůže. Tentokrát ne.

Navíc nebyla jeho zvědavost dosud plně uspokojena. Zajímalo ho, jak se stala Annie Griceová ženou, o jejichž skutcích vypovídala sedm let stará peněženka.

Na dně tašky objevil starožitný prsten, snad rodinné dědictví, stiskl jej v dlani a dovolil obrazům, aby do něho pronikly.

Zpočátku Annie nikde neviděl, protože se vcítil do nejstarší historie prstenu až k jeho předchozím majitelům. Nechal tedy mysl rychle klouzat dopředu až do doby, kdy se Annie objevila.

Bylo jí sedm. Před půl rokem zničil její domov požár, rodiče při něm zahynuli. Úředník v sirotčinci holčičce právě předal pár drobností, které se podařilo zachránit. Ollie viděl, jak je smutná a zarmoucená.

Annie byla ostýchavá, proto se stala snadným terčem zlomyslností ostatních dětí. Po celé dětství byla osamělá a vyrůstala bez přátel. Její první láska skončila hlubokým zklamáním, od té doby se ještě víc bála navazovat kontakty s lidmi. Neměla peníze, aby mohla studovat, a tak pracovala jako prodavačka a střídala zaměstnání jedno za druhým. Byla uzavřená a nešťastná.

Pak se pokusila svou plachost překonat a seznámila se s mladíkem, který se jmenoval Benny, a rok s ním žila. Právě

Benny ji naučil šňupat kokain. Annie se tak zoufale pokoušela uniknout ze samoty a života bez lásky, že si brzy vytvořila návyk, stala se fetiščkou a nezadržitelně klesala až na dno, jak to Ollie viděl, když vnímal obrazy z ošoupané peněženky.

Ollie odložil prsten, zvedl demižon a pil tak dlouho, až milosrdně unikl depresi, která ve skutečnosti nepramenila v něm samém, nýbrž v duši Annie.

Usnul.

Probudil ho pronikavý výkřik. Annie seděla na posteli a vytřeštěně zírala na Ollieho, který se ve spánku svezl na bok a hlavou se opíral o stěnu. Dívka znovu vystrašeně vykřikla.

Ollie vstal a připotácel se k ní. Ospale a navíc i opile pomrkával.

"Co tady dělám?" zeptala se zpola vyděšeně a zpola výhrůžně. "Co se mnou provádíš, ty..."

Ollie mlčel. Mlčení bylo jeho záchranou. Nedokázal s lidmi mluvit, mohl být právě tak němý. Ruce se mu chvěly, dlaně měl zpocené a zrůžovělé. Zavrtěl hlavou a nervózně se usmál, doufal, že dívka pochopí, že jí chtěl pouze pomoci.

Po chvíli nevinnost jeho úmyslů pochopila a trochu se upokojila. Najednou se zamračila a přitáhla si přikrývku až k bradě, aby zakryla svou nahotu.

"Nejsem mrtvá, přestože jsem se předávkovala."

Ollie se usmál, přikývl a otřel si ruce o košili.

Annie si začala prohlížet paže, uviděla stopy po jehlách a oči se jí rozšířily hrůzou. Hrůzou ze života. Když si uvědomila, že její zoufalý pokus o sebevraždu nevyšel, začala naříkat. Zvrátila hlavu, až se jí zlaté vlasy rozprostřely na polštáři, a zoufale se rozplakala.

Ollie k ní rychle přistoupil a dotkl se jí.

Okamžitě usnula.

Pomalů šel ke dveřím, zase odhrnul závěs a vyhlédl do časného jitra. Z šera vystupovaly jen prázdné betonové schody. Dívčin křik zřejmě nikoho nepřivolal. Ollie se uklidnil a závěs pečlivě zatáhl.

V koupelně si dlouho umýval obličej studenou vodou a hloubal při tom nad situací, kterou si sám zavinil. Napadlo ho, že by měl Annie odnést zpátky tam, kde ji našel, a ponechat ji osudu. Ale věděl, že to neudělá. Netušil proč, ani se na to nepokoušel přijít, protože se obával, co by v sobě mohl odhalit.

Utřel si tvář do špinavého ručníku a podíval se do zrcadla. Byl na něho žalostný pohled.

Vykoupal se tedy, oholil a oblékl si čisté šaty. Pořád sice vypadal jako tulák, ale teď už spíš jako tulák z vlastní vůle než z nutnosti. Třeba jako výstřední umělec, pomyslel si. Nebo jako nějaký boháč z těch starých filmů, boháč prchající před nudou.

Překvapilo ho, jak na něho dívčina přítomnost za tak krátkou chvíli zapůsobila. Považoval se za člověka s pravidelnými návyky a vyhraněnými představami.

Znepokojilo ho to. Otočil se ke svému obrazu v zrcadle zády a vrátil se do pokoje, aby se podíval na Annie. Spala klidně, na rtech měla nevinný úsměv. Rozhodl se, že ji nechá ještě chvíli spát.

Pustil se do úklidu svého malého bytu, pak vydoloval z šatníku čisté povlečení, šikovně vyměnil prostěradlo a přestlal postel, zatímco dívka pořád tvrdě spala. Přestože si uvědomoval, že je to zhola nemožné, pohrával si s představou, že ji nechá spát po celá léta a bude o ni pečovat, jako by byl ošetřovatel a ona pacientkou v kómatu.

Byla to krásná představa a Ollie věděl, že kdyby ji mohl uskutečnit, byl by šťastnější, než v životě vůbec kdy byl.

Jenže dostal hlad a Annie, až se probudí, bude rovněž hladová.

## Kapitola 2.

Vyšel z bytu a zamkl za sebou dveře. O dva bloky dál byla samoobsluha. Ollie si tentokrát naložil do košíku mnohem víc potravin než obvykle.

"Třicet osm dolarů a dvanáct centů," oznámil mu pokladní znechuceně, ani se své opovržení nad Olliem nesnažil skrýt. Bylo mu jasné, že na to tenhle nuzák nemá.

Ollie zvedl ruku, dotkl se prsty svého čela a upřel pohled na muže v pokladně.

Pokladní zamrkal, nejistě se pousmál, uchopil vzduch a vložil neexistující bankovky do pokladny. "Tady máte zpátky na čtyřicet dolarů." Podal Olliemu drobné a ještě mu naskládal potraviny do sáčku.

Cestou domů byl Ollie sklíčený, protože dosud nepoužil svou sílu, aby někoho oklamal. Kdyby u Staznikových popelníci nenarazil na Annie, možná by dal dohromady další sadu příborů. Pak by se jako obvykle vydal do podzemky hledat zakutálené mince a třeba by natrefil na nějakou příležitostnou práci za pár dolarů. Proto si v duchu říkal, že odpovědnost za ten podvod nepadá jenom na jeho hlavu, výčitky svědomí ho však trápit nepfestaly.

Doma se hned pustil do vaření. K obědu připravil dušené maso, salát a čerstvé ovoce. Teprve potom dívku probudil a měl radost, s jakým překvapením hledí na prostřený stůl. Najednou však ucítil, jak v dívce znovu narůstá její hrůza ze života jako rozvíjející se rudý květ. Rychle na Annie zamával, pohybem paže obsáhl celou uklizenou místnost a povzbudivě se usmál.

Jenže Annie si už zase stačila uvědomit, že je proti své vůli naživu, a zoufale se rozplakala.

Ollie prosebně zvedl ruce a snažil se promluvit, ale nemohl.

Annie se náhle pokusila vstát.

Přiskočil k ní, dotkl se jí a opět ji uspal. Pochopil, že byl hodně naivní, když si představoval, že z Annie bude po probuzení docela jiné děvče, které už nebude mít z ničeho strach, jenom proto, že se vykoupal a oholil, uklidil byt a uvařil oběd.

Annie se změní pouze tehdy, když jí pomůže, a to bude chtít čas, námahu a sebeobětování.

Sklidil ze stolu. Už neměl hlad.

Celou noc proseděl u postele, lokty se opíral o kolena, hlavu v dlaních. Konečky prstů jako by se mu nořily do spánků. Vcítal se do Annie, do jejího zoufalství, jejích nadějí, snů i tužeb, vnímal její tvrdé zkušenosti a krutá zklamání, cítil však i její schopnosti a možnosti, které se před ní otevíraly. Ponořil se do její duše, do té kytice svázané jak ze svěžích poupát, tak i uvadlých květů. Byla to dlouhá noc.

Když přišlo ráno, Ollie vypil dvě sklenice vody, přivedl Annie k polovědomí, také jí dal napít a znovu ji uspal. Pak pronikl do šerých zákoutí její mysli a kromě krátkých chviliek odpočinku tam celý den a další noc pilně hledal, rozpoznával a opatrně opravoval.

Nepřemýšlel o tom, proč takhle maří čas a energii, nejspíš se bál, že by se mohl dovědět, že pravým důvodem je jeho osamělost.

Nořil se Annie do vzpomínek, dotýkal se jich a měnil je. Neuvažoval o následcích.

Teprve za úsvitu dalšího dne skončil.

Znovu jí dal napít, aby ji uchránil před dehydratací, a uspal ji ještě hlouběji. Lehl si vedle ní na postel a vzal ji za ruku. Usnul vyčerpáním a zdálo se mu, že se vznáší jako pouhé smítko v ohromném, nekonečném oceánu a že v šeru kolem něj krouží něco pradávného, co se ho chystá pohltit. Kupodivu ho ten sen neděsil. Po celý svůj nesnadný život stejně očekával, že ho každou chvíli něco spolkne.

O dvanáct hodin později Ollie procitl, osprchoval se, oholil, oblékl do nejméně obnošených šatů a zase přichystal oběd. Když dívku probudil, udiveně se posadila a rozhlížela se. Už neplakala.

Zeptala se: "Kde to jsem?"

Ollie pohnul okoralými rty. Znejistěl, ukázal kolem sebe, aby naznačil, že tu místnost už přece musí znát.

Annie byla zmatená, ale v očích již neměla ten ochromující strach ze života. Ollie ji vyléčil.

"Máš to tady útulné. Ale jak jsem se sem dostala?"

Olízl si rty a hledal slova, jenže žádná nenašel, a tak ukázal na sebe a usmál se.

"Nemůžeš mluvit?" zeptala se. "Jsi němý?"

Na chvíli se zamyslel, aby tuhle možnost, kterou mu nabídla, důkladně zvážil, pak přikývl.

"To je mi líto."

Prohlížela si podlitiny na paži způsobené desítkami vpichů. Nepochybně si vzpomněla na tu zlatou dávku, kterou si uvařila a píchla do žíly.

Ollie si odkašlal a ukázal na stůl. Annie ho požádala, ať se k ní otočí zády. Vstala z postele, zabalila se do prostěradla jako do tógy a posadila se ke stolu.

"Mám hlad jako vlk," řekla a usmála se.

Pousmál se a uvědomil si, že ten nejhorší okamžik už mají za sebou. Přinesl jídlo a skromným gestem naznačil, že jeho kulinářské umění má určité nedostatky.

"Vypadá to skvěle," ujistila ho.

Natáhla se pro talíř a vrchovatě si naložila. Nepromluvila, dokud všechno nesnědla.

Chtěla Olliemu pomoci s nádobím, ale brzy se unavila a musela se vrátit do postele. Když byl hotov, sedl si do křesla vedle ní.

"Co vlastně děláš?" vyzvíдалa Annie.

Pokrčil rameny.

"Čím se živíš?"

Podíval se na své ruce a přemýšlel, co by jí řekl, kdyby mohl mluvit. Pak zase pokrčil rameny, jako by chtěl říct, nic moc.

Annie se rozhlédla po nuzné místnosti. "Žebráš?"

Ollie neodpověděl, a tak usoudila, že to uhodla.

„Jak dlouho tady můžu zůstat?"

Gesty a výrazem tváře jí dal na srozuměnou, že u něho může zůstat, jak dlouho chce.

Jakmile si tohle ujasnila, chvíli si ho zkoumavě prohlížela, než se zeptala: "Musí tady být tolik světla?"

Vstal a zhasl dvě lampy. Když se k ní znovu otočil, ležela na posteli nahá, nohy mírně roztažené, jako by ho zvala.

"Podívej, je mi jasné, žeš mě sem nevzal a neošetřoval jen tak pro nic za nic. Chápu, že očekáváš nějakou... odměnu. A máš na to právo."

Ollie si povzdychl. Způsobila mu hořké zklamání. Ignoroval ji, uchopil příkrývku a přehodil ji přes ni, aniž by se Annie dotkl. Nevěřicně na něj hleděla. Prohlásila, že se jí spát nechce.

Přiložil jí ruku na čelo a uspal ji.

Ráno se vrhla na snídani stejně hladově jako včera na oběd a nenechala ani drobeček. Pak se zeptala, jestli se může vykoupat. Zatímco Ollie umýval nádobí, Annie si v koupelně propěvovala.

Vyšla z koupelny nahá, umyté vlasy měla ztmavlé jako lesní med. Zůstala stát u postele a kývla na Ollieho. Vypadala půvabněji a zdravěji, než když ji našel, přestože byla pořád hodně hubená.

"Včera jsem se chovala hloupě. Byla jsem špinavá a neučesaná a můj zápach by odradil i býka. Ale teď voním mýdlem."

Ollie se od ní odvrátil a hleděl na těch pár kousků nádobí, které mu zbývalo utřít.

"Co se děje?" zeptala se.

Ani se nepohnul.

"Ty mě nechceš?"

Zavrtěl hlavou.

Najednou ho něco bolestivě udeřilo do boku. Otočil se. Annie držela v ruce těžký skleněný popelník, cenila zuby a

prskala jako vzteklá kočka. Tloukla ho střídavě popelníkem a zaťatou pěstí a ječela. Znenadání ji opustily síly a popelník jí vyklouzl z ruky. Vyčerpaně se o Ollieho opřela a rozplakala se. Položil jí ruku kolem ramen, aby ji uklidnil, ale vyškubla se mu. Rozběhla se k posteli, zakopla a upadla. Ollie ji zvedl na postel a zlehka ji pohladil po čele. Pak ji přikryl, pečlivě kolem ní zastrčil pokrývku, usedl do křesla a čekal, až se Annie probere. Za půl hodiny otevřela oči. Chvěla se a plakala. Odhrnul jí vlasy z tváře, utřel jí slzy a konejšil ji. Vzlykla: "Jsi impotentní?" Zavrtěl hlavou. "Tak proč mě nechceš? Jinak se chlapům odvděčit neumím. Nic jiného nemám." Zarazil ji a snažil se jí neobratnou mimikou naznačit, že mu dává hodně. Odvděčuje se mu už tím, že je tady. Odpoledne šel ven a koupil jí pyžamo, nějaké oblečení a časopis. Cudné flanelové pyžamo s dlouhými rukávy a dlouhými nohavicemi Annie pobavilo. Oblékla si je, pak mu z časopisu předčítala vtipy a dojemné příběhy, jako by Ollie neuměl číst. Rozhodl se, že na to přistoupí. Líbilo se mu, jak čte. Měla sladký hlas. Hned ráno si Annie oblékla nové džínsy a svetrík a trvala na tom, že půjde s Olliem nakupovat. Marně se ji pokoušel odradit. V obchodě vyčkal na okamžik, kdy se Annie dívala jinam, podal pokladnímu neexistující dvacetidolarovou bankovku a vzal si zpátky mince. Cestou domů se Annie zeptala: "Jaks to udělal?" Předstíral údiv. Udělal co? "Nepokoušej se mě přechytračit. Málem jsem padla na zadek, když ti za to nic ještě vrátil drobné." Neodpověděl. "Zhypnotizoval's ho?" S ulehčením přikývl. "Musíš mě to naučit." Ollie nijak nereagoval, ale Annie se nenechala odradit. "Bezvadně jsi toho chlápka napálil. Musíš mě to naučit. Když ten trik budu umět, nebudu se muset prodávat. Kristepane, jak se na tu prázdnou ruku ještě usmíval! Jak to děláš? Nauč mě to. Musíš mě to naučit!" Když byli konečně doma a Annie ho pořád přemlouvala, Ollie se rozzlobil, protože nechtěl, aby se o jeho ruku dozvěděla. Odstrčil ji od sebe tak prudce, až upadla na postel. Ten náhlý záchvat vzteku ji překvapil. Přestala naléhat a všechno se zdálo téměř jako před tím, začala však usilovně přemýšlet. Později odpoledne Annie nečekaně řekla: "Poslední dávku jsem měla před několika dny a vůbec nemám abst'ák. Takhle dlouho jsem bez toho svinstva nevydržela už aspoň pět let." Ollie pozvedl své provinilé ruce, aby naznačil, že je taky udiven. "Vyhodil's moje nádobíčko?" Přikývl. "A heroin?" Zase přikývl. "Ten důvod, proč po drogách netoužím, je v tobě? Něco jsi se mnou udělal? Taky's mě zhypnotizoval, abych je nepotřebovala?" Ollie opět přikývl. "Úplně stejně, jako jsi donutil toho chlápka v pokladně, aby viděl dvacetidolarovku?" Přikývl a předvedl jí zdařilou parodii na varietního hypnotizéra. "Není to žádná hypnóza," řekla a pronikavě se na něho zahleděla. "Je to parapsychologie." Co je to? zeptal se Ollie gestem. "Však víš," řekla Annie. "Víš to." Byla mnohem chytřejší a všímavější, než si myslel. Znovu začala naléhat, ale tentokrát už po něm nechtěla jenom nějaké triky. "No tak! Co to doopravdy je? Jak dlouho už tu sílu máš? Vždyť je to neuvěřitelný dar, tak se za to nestyd'. Je to skvělé! Měl bys na to být hrdý. Celý svět bude skákat, jak ty budeš pískat!" A tak ho přesvědčovala pořád dokola.

### Kapitola 3.

Během té dlouhé noci jejímu naléhání podlehl. Ollie si později nedokázal vybavit okamžik, kdy nakonec souhlasil, ani argument, jímž ho zlomila. Prostě se rozhodl, že jí ukáže, co umí. Byl nervózní, potil se a pořád si utíral své zázračné ruce o košili nebo o kalhoty. Cítil vzrušení jako mladík na první schůzce, který se snaží udělat dojem na děvče. A současně se bál následků. Nejprve podal dívce neexistující dvacetidolarovku, donutil ji, aby ji viděla, a zase nechal bankovku zmizet. Potom mávl rukou a zvedl do vzduchu prázdný hrníček, pak konvici s kávou, křeslo, lampu, prázdnou postel, posteli s Annie a nakonec sám sebe. Vzněl se z podlahy jako indický fákír. Annie jákala a výskala radostí. Vrhla se na Ollieho, objímala ho, líbala a prosila, aby jí ukázal další kousky. Pustil vodu do umyvadla, aniž by se dotkl kohoutku, a rozdělil proud na dvě části. Nechal Annie, aby na něj vychrstla hrnek vody, rozstříkl ji však kolem sebe a sám zůstal suchý.

"Bezva!" vykřikla Annie nadšeně. "Už si na nás nikdo netroufne!" Postavila se na špičky, objala ho a pevně se k němu přitiskla. "Jsi báječný!"

Ollie se usmíval tak usilovně, až ho bolely čelisti.

Se sladkým očekáváním a současně s neblahým tušením věděl, že to nebude dlouho trvat a půjdou spolu do postele. Už brzy. A potom se jeho život zase změní. Musí ten okamžik oddálit stůj co stůj. Annie dosud plně nechápe, co jeho talent znamená, a jakou zeď mohou mezi ně jeho ruce postavit.

"Pořád mi není jasné, proč takový talent skrýváš," divila se Annie.

Ollie chtěl, aby tomu porozuměla, ale protože slova stále nepřicházela, pokusil se alespoň gesty vyjádřit své přišerné vzpomínky na dětství a vysvětlit jí, proč své schopnosti tají.

Byla vnímavá. "Trápili tě?"

Přikývl. Ano, hodně.

Ten talent se u něj projevil bez varování, když mu bylo dvanáct, jako by to byl druhotný pohlavní znak, který přichází až s pubertou. Zprvu se projevoval jen mírně, ale postupně sílil a dožadoval se jeho pozornosti. Jeho ruce, v nichž ta síla byla soustředěna, ho mátlý a děsily.

Celé měsíce se mu dařilo své nadání tajit, jenže se stejně prozradil a musel kamarádům předvádět všelijaké kousky. Byla to jedna z těch věcí, o nichž děti zcela samozřejmě předpokládají, že se o nich nesmí dozvědět dospělí.

Netrvalo však dlouho a začali se ho stranit i nejlepší kamarádi. Zpočátku nenápadně, později byla jejich nenávisť stále zjevnější. Dopadlo to tak, že ho pokaždé, když na ně natrefil, zbili, srazili do bláta nebo vymáchali v kaluži. A to všechno jen kvůli jeho rukám.

Mohl svou podivuhodnou sílu využít k ochraně před jedním, nejvyš dvěma nepřáteli, ale celé tlupě se ubránit nedokázal. A tak se rychle naučil své schopnosti ukrývat, tentokrát navíc i sám před sebou.

Léta mýjela a Ollie trpěl. Nakonec pochopil, že se nemůže svým rukám vzpírat donekonečna, nechce-li si způsobovat fyzické bolesti a krutá duševní muka. Nutkání nějak tu zázračnou sílu svých rukou používat sílilo, až bylo mnohem silnější než potřeba jídla nebo sexu, mnohonásobně silnější než nutnost dýchat. Popírat ji bylo totéž jako popírat život. Nebylo divu, že Ollie zhubl, byl neklidný a roztěkaný a vážně onemocněl.

Když začal svou sílu opět používat, už se před nikým nepředváděl. Pochopil, že kvůli tomu, že ji má, bude vždycky sám. Bylo to nezbytné, protože mezi lidmi se jeho síla znenadání a nečekaně projevovala a děsila je. Musel žít jako poustevník. Zvolil tedy život tuláka a stal se jedním z těch neviditelných lidí, kteří přežívají na okraji betonové džungle velkoměsta. Byl bez přátel, a proto v bezpečí.

"Chápu, že ti lidé závidí a bojí se tě," řekla Annie, když skončil. "Ale ne všichni. Já si myslím, že jsi skvělý."

Mimikou se jí snažil vysvětlit víc. Pokusil se promluvit, ale pouze slabě zasténal.

"Četl's v jejich myslích? No a? Každý má sice nějaké tajemství, ale ubližovat ti kvůli tomu..." Smutně zavrtěla hlavou.

"Ale teď už před tím nemusíš utíkat. Pro nás dva to je požehnání. My dva se postavíme světu."

Ollie sice přikývl, ale věděl, že se Annie mýlí. S lítostí si uvědomil, že ta past už sklapla. Ani tentokrát to nebude jiné. Jakmile si to Annie uvědomí, propadne panice.

V minulosti se mu to už stalo, avšak pouze tehdy, když vztah k nějaké ženě dospěl až k intimnostem. Jenže Annie byla citlivější a objevila tu past dřív, než se pomilovali.

Přišlo ráno a Annie dosud plánovala jejich společnou budoucnost. Ollie trpělivě naslouchal a snažil se prožívat pocit štěstí a radosti s ní, protože věděl, že vinou té pasti nebude mít dlouhého trvání. Za chvíli mu nezbude vůbec nic.

Nasnídali se a pak leželi vedle sebe na posteli a drželi se za ruce. Problémy začaly přesně tak, jak Ollie předpokládal.

Annie se na dlouhou chvíli odmlčela, zamyslela se a potom se zeptala: "Četl's dneska v mé mysli?"

Bylo zbytečné lhát. Přikývl.

"Hodně?"

Ano.

"Víš všechno dřív, než to řeknu nahlas."

Čekal, ztuhlý děsem.

"Četl's v mé mysli celou noc?"

Přikývl.

Zamračila se a přikře řekla: "Chci, abys toho nechal. Okamžitě. Hned teď. Nechal's toho?"

Ano.

Posadila se, pustila jeho ruku a pohlédla mu do očí.

"Nenechal's. Skoro tě uvnitř cítím, jak mě pozoruješ."

Neodvažoval se odpovědět.

Znovu ho vzala za ruku. "Copak to nechápeš? Připadám si hloupě, když blábolím o věcech, které jsi už v mé hlavě viděl. Připadám si jako idiot vedle génia."

Pokoušel se ji uklidnit a změnit téma. Tolik toužil promluvit, ale pouze sténal jako raněný.

"Kdybychom měli ten dar oba..." začala Annie. "Jenže ho máš jenom ty, a já se cítím méněcenná. Ne, je to ještě horší. Nelíbí se mi to."

Po chvíli se zeptala: "Nechal's toho?"

Ano.

"Lžeš, že? Cítím tě... Ano, jsem si jistá, že tě cítím..."

A pak tu hroznou pravdu pochopila a odtáhla se od něj.

"Můžeš vůbec přestat? Můžeš ve mně přestat číst?"

Neuměl jí to vysvětlit. Jakmile se o ni začal hluboce zajímat, jejich vědomí se jakýmsi mystickým způsobem promíchala.

Sám to plně nechápal, přestože se mu to už stalo. Annie teď byla jeho myslí, rozšířením jeho samého, stala se jeho součástí.

"Nemůžeš, že?"

Mohl pouze přikývnout a přiznat tu hroznou pravdu: Nedokážu v tobě přestat číst, Annie. Je to pro mne totéž jako dýchat.

Zamyšleně řekla: "Žádné tajemství, žádné překvapení, nic před tebou neschovám."

Minuty mijely.

"Začneš žít můj život, dělat za mě rozhodnutí, postrkovat mě semhle a tamhle, aniž bych o tom věděla... Anebo jsi s tím už začal?"

Takový dohled byl nad její síly, ačkoli by mu to nikdy nepřiznala. Dech se jí zrychlil a vyděsila se. Znal to, totéž už několikrát viděl v jiných ženách.

"Odejdu teď hned. Jestli mi to dovolíš."

Smutně jí položil třesoucí se ruku na hlavu a přivolał na ni hluboký spánek.

Až do večera a ještě část noci procházel její myslí a mazal některé vzpomínky. Demižon si postavil k nohám a popíjel. Než se rozednilo, byl hotov.

Ulice byly smutné a prázdné, když nesl dívku zpátky tam, kde ji našel. Položil ji na zem, tašku postavil vedle ní. Byla očištěná od touhy po drogách, měla novou chuť do života a byla si vědoma vlastní ceny. To byl jeho dar.

Pak šel domů. Ani se neotočil, aby se naposled podíval na její čistou a krásnou tvář.

Doma hned odzátkoval demižon.

Po několika hodinách byl tak opilý, že začal vzpomínat na kamarády z dětství, jak jásali, když jim poprvé svou sílu odhalil. "Ollie, vždyť ty můžeš vládnout celému světu! Jsi superman!"

Hlasitě se rozesmál. Vládnout světu? Vždyť nedokázal vládnout ani sám sobě. Superman? Ve světě obyčejných lidí není superman žádným králem, ani romantickým hrdinou. Je prostě sám. A sám nedokáže nic.

Myslel na Annie, na její sny a na lásku, kterou spolu nesdíleli, na temnou budoucnost. Naklonil demižon a zhluboka se napil.

Kolem půlnoci se Ollie vypravil ke Staznikově restauraci, aby v odpadcích hledal omylem vyhozené stříbro. Alespoň to měl v úmyslu, když odcházel z domu. Namísto toho se však celou noc potácel temnými uličkami s rukama nataženými před sebou jako slepec, který hledá cestu.

Pro Annie však nikdy neexistoval.

Nikdy.

## CHASE

### Kapitola 1.

Psal se rok 1971.

Písničkář Bruce Springsteen se ještě potuloval po Greenwich Village a jeho velkolepá kariéra měla začít až za dva roky. Slavný nebyl ani Tom Cruise, který teprve chodil do školy, ani Julia Robertsová, která zatím nelámala mužská srdce a nepronásledovala ve snech bezvousé mladíčky. Hvězdy Robina Williamse, Arnolda Schwarzeneggera a komika Steva Martina dosud nezářily.

Prezidentem Spojených států byl Richard Milhous Nixon. Zuřila válka ve Vietnamu. V lednu se ve Wilmingtonu v Severní Karolině zvedla vlna násilností proti černému obyvatelstvu - zhářství, bombové útoky a střelba.

V nápravněvýchovném zařízení v Attice ve státě New York došlo k nejkrvavější vzpouře vězňů v historii USA, při níž přišlo o život třiačtyřicet lidí.

V The New York Times se dostaly na seznam bestsellerů Vichry války Hermána Wouka a Další dálniční atrakce Toma Robbinse.

Kina promítala filmy Francouzská spojka, Mechanický pomeranč a Poslední představení.

Carole Kingová natočila desku Tapestry, která se měla udržet v hitparádě nepřetržitě dvě stě padesát týdnů, John Denver vydal svůj neúspěšnější hit Take Me Home Country Roads, John Lennon sólové album Imagine a Led Zeppelin čtvrté LP. Elton John právě prorazil na americký trh s písní Your Song.

Prodej cigaret dosáhl ve Spojených státech pěti set čtyřiceti miliard kusů. Ve věku pětadevadesáti let zemřel J. C.

Penney, který se z farmářského synka vypracoval na majitele obrovské obchodní sítě se dvěma sty tisíci zaměstnanci. Během těchto dvanácti měsíců roku 1971 zahynulo na souostroví Gulag asi pět set tisíc sovětských občanů - důkazy byly utajeny.

Byla to jiná doba. Jiný svět.

Termíny "masový vrah" nebo "sociopatie" byly neznámé.

### Kapitola 2.

V sedm hodin večer seděl Ben Chase na místě pro čestné hosty a postrkoval po talíři nedojedený tuhý rostbíf, zatímco na něj z obou stran mluvili žoviální hodnostáři, funěli mu do salátu a prskali na ovocný pohár.

V osm hodin povstal starosta, aby přednesl nudný chvalo zpěv na nejslavnějšího válečného hrdinu z Vietnamu, který žil v jeho městě. Trvalo mu půl hodiny, než se konečně dostal k Chasovi, podrobně vypočítal všechny jeho takzvané zásluhy a znovu opakoval, jak je na něj město hrdé.

Pak Chasovi předal klíče k novému automobilu Ford Mustang, což Chase nečekal. Byl to dar obchodní komory. Asi o půl desáté odvedli Benjamina Chase z restaurace Iron Kettle na parkoviště, kde stál jeho nový vůz. Byl to sportovní osmiválec s automatickou převodovkou, anatomicky tvarovanými sedadly, bočními zrcátky a bílými pneumatikami. Nestydatě nablýskaný černý lak hezky kontrastoval s karmínovými pruhy na kapotě.

Deset minut po desáté, když skončilo fotografování se starostou a zástupci obchodní komory, vyjádřil Chase všem přítomným svou neskonalelou vděčnost, nasedl do toho skvělého daru a odjel.

Dvacet minut po desáté projel předměstskou čtvrtí Ashside s ručičkou tachometru nad sto šedesátí kilometrů za hodinu, přestože tam bylo omezení na pouhých šedesát. Na oranžovou projel křižovatkou a odbočil z Galasio Boulevardu takovou rychlostí, že na okamžik ztratil nad vozem kontrolu a ve smyku málem zavadil o dopravní značku. O půl jedenácté se vřítel na začátek dlouhého stoupání Kanackaway Ridge Road a rozhodl se, že vyzkouší, zda udrží rychlost sto šedesátí kilometrů až na vrchol kopce. Chase věděl, že si zahrává s ohněm, ale bylo mu víceméně jedno, jestli se zabije.

Nepovedlo se mu rychlost udržet, protože automobil nebyl zajetý, nebo zkrátka nebyl zkonstruován pro podobný styl jízdy. Přestože měl plyn nešlápnutý až k podlaze, na tachometru byla ve dvou třetinách kopce pouze stotřicítka, a když se dostal na vrchol, klesla rafička na sto deset.

Naštvaně sundal nohu z plynového pedálu. Vůz jel dál setrvačností a tiše svištěl po pevném povrchu dvouproudé silnice po hřebenu Kanackaway.

Na levé straně cesty se zvedala strmá skalní stěna, napravo se táhl padesát metrů dlouhý travnatý pruh řídce osázený stromy a keři a za ním se rozkládalo panorama města, které po setmění přitahovalo mladé zamilované dvojice. Okraj útesu lemovalo železné zábradlí na betonových sloupcích. Město dole v údolí vypadalo jako světelná mapa s jedním shlukem světél v centru a druhým kolem nákupního střediska Gateway Mall.

Na kopci noc co noc už řadu let, aspoň co se Chase pamatoval, parkovalo mezi borovicemi a ostružiním nejméně pět šest aut. Obdivování vyhlídky nakonec vždycky skončilo na zadním sedadle.

Bývaly doby, kdy sem Chase s oblibou jezdil taky.

Zajel ke krajnici, zabrzdil, vypnul motor a spustil okénko. Hluboké ticho noci bylo zprvu téměř dokonalé. Pak se ozvali cvrčci, nedaleko zahoukala sova a ze zavřených automobilů sem tam proniklo tlumené chichotání.

Dokud nezaslechl smích, nenapadlo Chase zamyslet se nad tím, proč sem vlastně přijel. Setkání se starostou, členy obchodní komory a dalšími městskými celebritami ho sklíčilo. Po žádném banketu netoužil, samozřejmě ani po autu, a šel tam jenom proto, že nedokázal přijít na žádný vhodný způsob, jak odmítnout. A když potom stál tváří v tvář jejich zápecnickému vlastnění a cukrkandlové představě války, měl pocit, jako by mu na záda naložili těžké břemeno.

Dost možná to však byla jeho vlastní minulost, co ho tížilo, a náhlé poznání, že byl kdysi stejně nevědomý jako oni.

Když se všech těch nudných lidí konečně zbavil, vydal se na jediné místo, na které měl příjemné vzpomínky, nahoru na Kanackaway na parkoviště milenců, jak se tomu říkalo a o němž kolovalo pěkných pár lechtivých vtipů.

To náhlé ticho však jenom rozvířilo Chasovy tíživé myšlenky, až měl co dělat, aby nezačal křičet. Zamrzelo ho, že jel zrovna sem, vždyť s ním ani nebyla žádná dívka.

Jenže i kdyby nějaké děvče měl, nebylo by to o nic lepší.

Pod stromy a mezi ostružiním parkovalo šest automobilů, na chromových náraznících se odrážel měsíc. Na první pohled to vypadalo, že jsou auta prázdná, ale zamlžená okénka a nezřetelné siluety, které se za nimi občas mihly, tu představu kazily.

Kromě korun stromů se na kopci nic jiného nehýbalo.

Pak se od skalní stěny nalevo odlepil jakýsi stín, rychle jako vyplašené zvíře přeběhl silnici a zmizel ve tmě pod obrovskou smuteční vrbou asi třicet metrů před Chasovým autem. Byl to nepochybně člověk.

Ve Vietnamu si Chase vypěstoval šestý smysl, jenž ho varoval před bezprostředním nebezpečím. Tohle jeho vnitřní poplašné zařízení se teď rozeznělo.

V noci je osamělý chodec na parkovišti milenců zákonitě podezřelý. Zřejmě to bude nějaký zvědavý čumil, uvažoval Chase, a buďto šmíruje miliskující se páry pro své potěšení, nebo aby jim to znechutil. Žádný moderní Casanova se totiž bez auta neobejde, pro každého svůdce je to naprosto nepostradatelná postel na kolech. Jenže ta postel má okna. Na střední škole se Chase sám několikrát stal obětí podobné zábavy, ale tenkrát kolem zaparkovaných vozů slídili pubertáči, kteří neměli děvče ani auto, a tak je strašně zajímalo, co se děje uvnitř. Člověk ukrytý pod stromem však byl nejméně metr osmdesát vysoký a držení těla měl jako dospělý muž, nebylo v něm nic z klukovské klackovitosti a neohrabanosti. Za Chasova mládí bylo navíc šmírování převážně skupinovým sportem, tlupa kluků se nemusela bát výprasku od vyrušeného a rozhněvaného milence.

Chase tušil problémy.

Muž vyběhl v předklonu ze stínu pod vrbou, zastavil se u křoví, přikrčil se a pozoroval chevrolet zaparkovaný až u zábradlí na okraji útesu.

Chase nevěděl, co se děje. Pootočil se na sedadle a dřív, než ho vůbec napadlo, že by měl něco udělat, sundal kryt vnitřního osvětlení Mustangu, vyšrouboval žárovečku a strčil si ji do kapsy obleku. Voyeur se za tu dobu ani nepohnul, tiskl se k ostružiním, jako by mu nevadilo trní, a napjatě hleděl na chevrolet.

Ticho náhle proťal smích a zvonivě se nesl vlhkým nočním vzduchem. Někomu asi začalo být ve voze horko a pootevřel okénko.

Muž u ostružin se pohnul a plížil se k chevroletu.

Chase potichu vystoupil z auta a dvířka nechal otevřená, aby jejich klapnutí muže nevarovalo. Obešel Mustang a vstoupil na nedávno pokosený trávník zmáčený rosou.

V chevroletu se najednou rozsvítilo mdlé světlo, ozval se výkřik, pak zaječel dívčí hlas.

Chase se rozběhl. Řidičova dvířka byla dokořán a neznámý muž se horní polovinou těla nakláněl do vozu.

Nejspíš někoho tloukl, za zamčeným sklem se míhaly nejasné stíny.

"Nech toho!" vykřikl Chase.

Neznámý vylezl z auta a zvedl pravou ruku. Držel v ní nůž. Ruka i zbraň byly pokryty krví.

Chase se vrhl dopředu a odhodil muže na kapotu chevroletu. Zaklesl neznámému zezadu loket kolem krku a stiskl.

Zápasníci tomu chvatu říkají kladivo.

Dívka stále ječela.

Neznámý muž bodl nožem zespodu dozadu, aby Chase zasáhl do stehna. Byl to však amatér. Chase uhnul a současně pevněji sevřel útočnickův krk.

Vtom kolem zaburácely motory. Nejbližší auta začala jedno po druhém startovat. Povyk na parkovišti milence vyrušil, zrovna když byli v nejlepším, a některé dívky třeba napadlo, že by měly začít bránit zbytky své poctivosti. Nikoho ani trochu nezajímalo, co se děje venku.

"Zahod' to," řekl Chase. "Zahod' ten nůž."

Přestože útočník už stěží lapal po dechu, znovu se pokusil bodnout dozadu a znovu minul.

Chase dostal vztek, napjal svaly a zvedl útočnicka na špičky, jenže v té chvíli ho zradila mokrá tráva. Nohy mu podjely, spadl na zem a útočník na něj.

Při pádu se nůž zapíchl Chasovi do vnější části stehna těsně pod kyčelním kloubem. Chase vytrhl muži zbraň z ruky a odhodil ji stranou.

Útočník se bleskurychle překulil, vyskočil na nohy a rozhlížel se po noži. Podíval se na Chase a náhle, jako by si uvědomil fyzickou převahu svého protivníka, se dal na útěk.

"Chyťte ho!" vykřikl Chase.

Ale většina aut už byla pryč a řidiči posledních dvou vozů, které dosud parkovaly u zábradlí, zareagovali stejně jako bázlivější casanovové před chvílí. Zazářily reflektory, zavrčely motory a zakvílely pneumatiky. Za chvíli zbyl na parkovišti milenců jen chevrolet a Mustang.

Noha Chase dost bolela, ačkoli ne víc než stovky jiných zranění, která už přežil. Posadil se a prohlédl si ránu ve slabém světle, které na trávník dopadalo z otevřeného chevroletu. Zranění bylo mělké a jen mírně krvácelo.

Tepna nebyla zasažena.

Pokusil se vstát a podařilo se mu to, byl dokonce schopen i chodit.

Přikulhal k otevřeným dvířkům a nahlédl dovnitř, ale okamžitě si přál, aby to neudělal, aby nebyl tak zatraceně zvědavý.

Napůl na sedadle a napůl na podlaze leželo tělo sotva dvacetiletého mladíka. Ústa měl otevřená, oči skelné. Nedýchal.

Všude byla krev.

U protějších dvířek se krčila štíhlá brunetka, o rok či o dva mladší než zavražděný chlapec. Tiše sténala a tak křečovitě si zatínala do kolen prsty, až připomínaly spáry dravého ptáka zaseknuté do mrtvého zvířete. Měla na sobě jen růžovou minisukni, neměla halenku ani podprsenku. Drobné prsy měla postříkány krví, bradavky ztuhlé.

Chase udivilo, že na něho tenhle malý detail zapůsobil mnohem víc než celá ta příšerná scéna. Měl o sobě lepší mínění. Nebo alespoň kdysi mívál.

"Nehýbej se," řekl. „Jdu z druhé strany.“

Dívka neodpověděla.

Chase už málem zavřel dvířka, když si uvědomil, že by ve voze zhaslo světlo a že by se ta tmavovláška mohla ještě víc vyděsit, kdyby zůstala s mrtvolou ve tmě. Obešel chevrolet a opíral se o něj, aby tolik nezatěžoval pravou nohu.

Otevřel dvířka.

Tahle mládež zjevně neví, na co jsou zámky, řekl si. Nejspíš to patří k životnímu stylu jejich generace, k teoriím o volné lásce, vzájemné důvěře a bratrství. Jako by tím, že budou žít tak naplno, jak to jen jde, chtěli popřít existenci smrti.

Jejich generace. Chase byl pouze o několik let starší než oni, ale rozhodně se k nim nepočítal. Necítil se spjatý se žádnou generací.

"Kde máš halenku?" zeptal se.

Dívka už přestala civět na mrtvolu, ale na Chase se nepodívala. Hleděla na svá kolena a na bílé klouby svých rukou a něco si mumlala.

Chase zašmátral na podlaze pod jejíma nohama a našel zmuchlanou halenku. "Radši si to obleč."

Nereagovala.

"Tak pojď," řekl jemně.

Vrah mohl být pořád nablízku.

Dívka začala něco drmolit, naléhavěji a souvisleji, avšak tišeji než prve. Sklonil se k ní, aby slyšel, co říká.

"Prosím, neublížujte mi, prosím, neublížujte mi, prosím, prosím. . ."

"Neublížím ti," ujistil ji Chase a napřimil se. „Já jsem to tomu tvému příteli neudělal. Ale ten chlap, který to má na svědomí, nemusí být daleko. Mám auto tamhle vzadu. Šla bys prosím tě se mnou?"

Zamrkala, přikývla a vystoupila z vozu. Podal jí halenku. Rozmotala ji a roztřásla, ale neměla se k tomu, aby si ji oblékla. Byla dosud v šoku.

"Oblékneš se v mém autě," řekl Chase. "Tam to bude bezpečnější."

Stíny pod stromy jako by zhoustly.

Vzal ji za ramena a zpola ji vedl a zpola táhl k Mustangu. Dvířka na straně spolujezdce byla zamčená. Odemkl je a strčil ji dovnitř, pak odkulhal na druhou stranu. Dívka začala pomalu přicházet k rozumu. Vsunula jednu ruku do rukávu, zarazila se, ale za okamžik pokračovala a nakonec si halenku zapnula. Chase nastartoval.

"Kdo jste?" zeptala se.

"Náhodou jsem jel kolem. Uviděl jsem toho chlapa, jak tady slídí, a napadlo mě, že se něco děje."

"Zabil Mika," řekla tupě.

"Tak se jmenoval tvůj přítel?"

Neodpověděla, opřela se o sedadlo, kousala se do rtu a bezděčně si z tváře otírala kapky krve.

"Musíme se dostat k telefonu, nebo na policejní stanici. Jsi v pořádku? Nepotřebuješ do nemocnice?"

"Nepotřebuju."

Chase otočil auto a vyrazil dolů po Kanackaway Ridge Road na plný plyn. Zatáčku pod kopcem vybral tak prudce, až dívka odlétla na dvířka.

"Zapni si pásy," poradil jí.

Poslechla, ale jako by byla omámená. Zírala přímo před sebe, avšak spíš jen do čelního skla než ven na ulici.

"Kdo to byl?" zeptal se Chase, když přijel na křižovatku s Galasio Boulevardem.

Tentokrát projel na zelenou.

"Mike," řekla.

"Nemyslím tvého přítele."

"Tak koho?"

"Toho chlapa."

"Nevím," řekla.

"Viděla's mu do tváře?"

Zamračila se. "Do tváře?"

"Měl přece nějakou tvář, ne?"

"Tvář..." Řekla to, jako by to slovo nemělo žádný význam.

"Měli jste něco?" zeptal se.

"Co, něco?"

"Drogy."

"Trochu trávy."

Možná víc než trochu, pomyslel si.

Pak se zeptal znovu: "Viděla's mu do tváře? Znáš ho? Poznala bys ho?"

"Do tváře? Ne. Ano. Vlastně... ne. Trochu."

"Jenom mě napadlo, jestli to není tvůj bývalý milenec nebo odmítnutý nápadník."

mlčela.

Chase si vybavil, jakým způsobem přeběhl vrah silnici a jak potom zamířil přímo k chevroletu. Napadlo ho, že nejspíš hledal určité auto a v něm konkrétního člověka. Mike nemusel být náhodnou obětí nějakého šílence.

Už tenkrát, než Chase odjel za moře, byly noviny plné nesmyslných vražd. Od svého propuštění z armády sice žádné noviny nečetl, ale předpokládal, že se takové absurdní věci dějí pořád.

Možnost náhodné vraždy bez motivu ho znervózňovala. Podobnost s Vietnamem a s bojovou Operací Jules Verne, které se zúčastnil, v něm probudila ty nejhorší vzpomínky.

Cesta z Kanackaway na Kensington Avenue, kde Chase zaparkoval před okresním policejním velitelstvím, mu trvala patnáct minut.

"Cítíš se na to, abys s nimi mohla mluvit?" zeptal se.

"S kým?"

"S policisty."

Pokrčila rameny. "Myslím, že jo."

Vzpamatovala se pozoruhodně rychle. Byla už natolik v pořádku, že si dokonce půjčila od Chase hřeben a přičísala si vlasy. "Jak vypadám?"

"Dobře."

Možná je lepší žít bez ženy, než zemřít a nechat po sobě takovou, která se rmoutí jen tak krátce, napadlo ho. Určitě je to lepší.

"Jdeme," řekla.

Otevřela dvířka. Když vystupovala, Chase si všiml, že má hezké nohy.

### Kapitola 3.

Do malé šedé místnosti vstoupil drobný šedivý muž. Tvář měl vráscitou a oči unavené, jako by den či dva nespál. Světlehnědé vlasy, které potřebovaly přistříhnout, měl rozčuchané. Přistoupil ke stolu, za nímž seděl Chase s dívkou, a přisunul si jedinou zbývající židli. Ztěžka na ni klesl, jako by už nikdy nemínil vstát.

"Jsem detektiv Wallace," pravil.

Rád vás poznávám," řekl Chase, přestože vůbec rád nebyl.

Dívka byla zticha a prohlížela si nehty.

"Tak co se vlastně stalo," zeptal se Wallace, položil dlaně na poškrábaný stůl a zahleděl se na Chase a dívku tak otráveně, jako by si byl jist, že ten jejich příběh slyšel už nesčetněkrát.

"Všechno jsem vyličil dozorcimu seržantovi," řekl Chase.

"Ten není z oddělení vražd," řekl Wallace, "zato já ano."

"Někdo by tam měl zajet. To tělo..."

"Vyslali jsme na Kanackaway auto. Prověrujeme vaši výpověď. Takhle to zkrátka děláme. Možná ne vždycky nejlíp, ale

máme své metody. Takže vy tvrdíte, že byl někdo zavražděn."

"Její přítel byl ubodán," řekl Chase.

Wallace si prohlížel dívku, která si dál prohlížela své nehty. "Ona neumí mluvit?"

"Nejspíš je ještě v šoku."

"V dnešních časech?" zažertoval Wallace.

Detektivova necitelnost vyvedla Chase z míry.

Dívka řekla: "Umím mluvit."

"Jak se jmenujete?" zeptal se Wallace.

"Louise."

"Louise čím?"

"Allenbyová. Louise Allenbyová."

Wallace se zeptal: "Bydlíte tady ve městě?"

"V Ashside."

"Kolik je vám?"

Vztekle po něm blýskla očima, ale pak se zas začala zajímat o své nehty. "Sedmnáct."

"Středoškolačka?"

"V červnu jsem maturovala. Na podzim jdu na vysokou."

Wallace se zeptal: "Kdo byl ten chlapec?"

"Mike."

"Jenom tak?"

"Co jenom tak?"

"Jenom Mike? Jako Michalangelo? Jako Picasso? Měl jenom jedno jméno?"

"Michael Karnes," řekla.

"Byl to váš přítel, nebo jste byli zasnoubení?"

"Přítel. Chodili jsme spolu asi rok."

"Co jste dělali nahoře na Kanackaway Ridge Road?" zeptal se Wallace.

Drze na něho pohlédla. "A co myslíte?"

Přestože Wallacův znuděný tón Chase znepokojoval, dívčina lhotejnost ho znervózňovala natolik, že si přál být co nejrychleji pryč.

"Odpovzte, slečno Allenbyová, co jste..."

"Detektive Wallaci," přerušil ho, "je to opravdu nutné? Ta dívka je v šoku a nemá s tou vraždou nic společného. Myslím, že by ten chlap šel rovnou po ní, kdybych ho nezastavil."

Wallace se zeptal: „Jak to, že jste u toho byl tak rychle?"

„Jel jsem kolem," řekl Chase.

"Ale!" V detektivových unavených očích se rozzářilo světélko zájmu. "Jak se jmenujete?"

"Benjamin Chase."

"Já věděl, že už jsem vás někde viděl." Wallacovo chování se změnilo, dokonce se zdálo, že mírně ožil. "Vaše fotka byla dneska v novinách."

Chase přikývl.

"To teda bylo fakt něco, co jste tam za mořem dokázal," řekl Wallace. "To chtělo opravdu kuráž."

"Nebylo to přesně takové, jak se o tom píše," řekl Chase.

"To se vsadím, že ne!"

Výraz Wallacovy tváře dával tušit, že si myslí, že Chasovy akce ve Vietnamu byly mnohem heroičtější, než jak je popsali v novinách.

I Louise Allenbyová najednou projevila o Chase zájem a nepokrytě si ho prohlížela.

"Řeknete mi, jak se to stalo, slečno?" zeptal se Wallace přívětivějším tónem.

Během vyprávění Louise pozbyla něco ze své děsivé lhotejnosti a Chasovi se asi dvakrát zdálo, že se dívka rozpláče. Přál si, aby to udělala. Z její chladné bezcitnosti, tak krátce po tom krveprolití, mu naskakovala husí kůže. Možná přece jen byla pořád v šoku.

Jenže Louise slzy potlačila, a než skončila, byla opět ledově klidná.

"Viděla jste jeho obličej?" zeptal se Wallace.

"Jen letmo."

"Můžete ho popsat?"

"Moc ne."

"Zkuste to."

"Myslím, že měl hnědé oči."

"Knírek nebo plnovous?"

"Myslím, že ne."

"Krátké kotlety nebo dlouhé?"

"Myslím, že krátké."

"Nějaké jizvy?"

"Ne."

"Nějaká zvláštní znamení?"

"Ne."

"Tvar obličeje..."

"Ne."

"Co ne?"

"Byl to prostě jenom obličej, žádný tvar."

"Byl plešatý nebo měl hodně vlasů?"

"Na to si nevzpomínám."

Chase řekl: "Když jsem se k ní dostal, byla v šoku. Pochybuji, že mohla něco zaregistrovat."

Namísto vděčného pohledu se na něho Louise zamračila.

Příliš pozdě si uvědomil, že pro někoho v Louisině věku je největším ponížením ztratit svůj klid a vyrovnanost. Vyzradil okamžik jejího selhání ze všech lidí právě policistovi. Tím přišel i o její vděčnost, přestože jí zachránil život.

Wallace vstal. "Jdeme."

"Kam?" zeptal se Chase.

"Pojedeme se tam podívat."

"Je to opravdu nutné?" bránil se Chase. "Musím u toho být?"

"Potřebuji od vás obou mnohem podrobnější výpověď, než jste mi dosud poskytli. Určitě nám pomůže, pane Chasi, když se s námi podíváte na místo činu a znovu mi to všechno vyličíte. Nebude to trvat dlouho. Slečnu Allenbyovou budeme potřebovat déle než vás."

Chase seděl na zadním sedadle Wallacova služebního automobilu zaparkovaného přibližně deset metrů od místa vraždy, když přijel vůz s novináři z Press-Dispatch. Vystoupili dva fotografové a reportér.

Chase si teprve nyní uvědomil, že se o vraždu budou zajímat noviny a televize. Popudilo ho, že z něho zase udělají hrdinu.

"Prosím vás," řekl Wallacovi, "nemůžete reportérům zamlčet, kdo té dívce pomohl?"

"Proč?"

"Mám jich plné zuby."

"Jenže vy jste jí opravdu zachránil život. Měl byste na to být hrdý."

"Nechci s nimi mluvit," řekl Chase.

"To je vaše věc. Stejně se dozví, kdo vraha vyrušil. Bude to v hlášení."

Wallace skončil s výsledkem a Chase už vystupoval z auta, aby předsel k jinému policistovi, který ho měl odvézt do města, když mu dívka položila ruku na rameno. Otočil se.

"Děkuji vám," řekla.

Možná si to jen představoval, ale zdálo se mu, že její dotek byl něžný a že ho chtěla zadržet. Už jen ta představa v něm vyvolala nelibost.

Podíval se jí do očí a ihned pohledem uhnul.

V té chvíli zmáčkl fotograf spoušť a zazářil blesk. Byl to sice kratičký okamžik, ale ta fotografie bude Chase pronásledovat už navždy.

Vracel se do města. Uniformovaný policista za volantem řekl Chasovi, že se jmenuje Don Jones a že o něm četl v novinách. Poprosil ho, aby mu dal pro děti autogram. Chase se podepsal na zadní stranu prázdného policejního formuláře a na Jonesovo naléhání připsal Rickovi a Judy Jonesovým. Policista se ho vyptával na Vietnam a Chase odpovídal tak stručně, jak to jen slušnost dovozovala.

Před okresním velitelstvím nasedl do svého Mustangu a pomalu jel domů. Už necítil vztek ani znechucení, pouze strašnou únavu.

Čtvrt hodiny po půlnoci zaparkoval před domem paní Fieldingové a vděčně si povšiml, že se v žádném okně nesvítlí.

Tiše si odemkl a na schodech se vyhýbal uvolněným prknům.

Vešel do svého bytu. Byla to jedna velká místnost, která mu sloužila jako kuchyně, ložnice a obývací pokoj. Měl však vlastní koupelnu.

Zamkl za sebou dveře.

Nyní se cítil v bezpečí.

Pochopitelně věděl, že v bezpečí už nikdy nebude. Nikdo nikdy nebyl v bezpečí. Bezpečí je iluze.

Alespoň že dnes v noci nemusel vést zdvořilou konverzaci s paní Fieldingovou. Většinou před ním totiž upejpavě pózovala v některém ze svých polorozepnutých župánek a vyzývala ho předváděla křivky svých ochablých prsů bílých jako břicha leklých ryb. Nechápal, o co jí v jejím věku vlastně jde.

Svlékl se a umyl si obličej a ruce. Ruce si umyl třikrát. V poslední době si umýval ruce velmi často.

Pak si prohlédl ránu na stehně, bylo to vlastně jen povrchní škrábnutí, ale oblek měl zničený. Zranění už zasychalo a začínalo se potahovat strupem. Omyl je, vyčistil lihem, poprášil dezinfekčním zásypem a obvázal.

Potom dokončil Léčbu tím, že na dvě kostky ledu nalisil trochu Jacka Daniela a lehl si se sklenkou whisky v ruce na postel. Obvykle vypil nejméně půl láhve denně. Dnes se kvůli tomu ztracenému banketu snažil zůstat střízlivý, ale teď už nemusel.

Popíjel a pomalu se zase začal cítit čistý. Cítil se tak pouze ve chvílích, kdy byl sám s lahví dobrého alkoholu.

Naléval si právě druhou skleničku a vtom zazvonil telefon.

Když se sem nastěhoval, žádný telefon nechtěl. Věděl, že mu stejně nikdo nezavolá, a sám ani trochu netoužil udržovat s někým kontakt.

Paní Fieldingová však nevěřila, že by vůbec někdo mohl bez telefonu žít. Prohlásila, že mu nebude vyřizovat vzkazy, a trvala na tom, aby si dal telefon připojit.

To bylo hodně dlouho před tím, než se dozvěděla, že je válečný hrdina. Bylo to dokonce ještě před tím, než se to o sobě dozvěděl i Chase.

Celé měsíce tu telefon stál bez užitku, kromě okamžiků, kdy mu paní Fieldingová zespodu zavolala, že přišla pošta, nebo aby ho pozvala k obědu.

Jenže od prohlášení Bílého domu a celého toho rozruchu kolem jeho vyznamenání mu někdo telefonoval každý den.

Většinou to byla nezasloužená blahopřání od naprosto neznámých lidí, ale také novináři, kteří žádali o interview pro časopisy, jež nikdy nečetl. Většinu z těch hovorů hned ukončil. Prozatím však nikdo neměl takovou drzost, aby mu telefonoval tak pozdě v noci. Zřejmě už nikdy nebude mít takovou samotu, na jakou si zvykl během prvních měsíců po propuštění z armády.

Rozhodl se vyzvánění ignorovat a soustředil se plně na Jacka Daniela. Když však přístroj zazvonil po šestnácté, došlo mu, že volající je příliš neústupný, a zvedl sluchátko.

"Prosím."

"Benjamin Chase?"

"Ano."

"Znáte mě?"

"Ne."

Skutečně ten hlas nepoznával. Zněl unaveně, ale mohl patřit komukoli mezi dvaceti a šedesáti lety.

"Jak se daří vaší noze, Chasi?"

Hlas získal pobavený nádech, jehož důvod Chasovi unikalo.

"Docela dobře," řekl Chase. "Skvěle."

"Máte silné ruce."

Chase mlčel. Nedokázal se donutit k řeči, protože pochopil, kdo mu volá.

"Velmi silné ruce," opakoval vrah. "Nejspíš vytrénované z armády."

"Ano," řekl Chase.

"Myslím, že jste se v armádě naučil spoustu věcí. A taky si myslím, že se domníváte, že se o sebe umíte dobře postarat."

Chase se zeptal: "Jste to vy?"

Muž se zasmál a jeho smích nezněl tak zastřeně.

"Ano, jsem to já. Já jsem já. Přesně tak. Bolí mě krk, Chasi, a můj hlas zní nejspíš hodně příšerně. Jinak jsem se z toho dostal skoro tak dobře jako vy."

Velice jasně, jak se to Chasovi stávalo vždycky po prožitém nebezpečí, si vybavil průběh celého zápasu na parkovišti milenců. Snažil se vzpomenout si na vrahovu tvář, ale ani teď se mu to nepodařilo o nic líp než na policii.

"Jak víte, že jsem to byl já, kdo vás vyrušil?"

"Viděl jsem vaši fotografii v novinách. Jste válečný hrdina. Vaše fotografie jsou všude. Když jste ležel na zemi, zatímco já hledal nůž, poznal jsem vás a co nejrychleji jsem zmizel."

"Kdo jste?"

"Opravdu čekáte, že vám to řeknu?"

Chase zapomněl na whisky. Jeho vnitřní poplachové zařízení, ty ztracené poplašné signály, které se mu ozývaly v hlavě, zběsile řinčelo.

"Co chcete?"

Neznámý mlčel tak dlouho, až se Chase málem zeptal znovu.

"Zapletl jste se do něčeho, do čeho jste neměl právo se míchat," řekl náhle vrah beze stopy pobavení. "Nevíte, jaké obtíže jsem musel překonat, než jsem ze všech mladistvých smilníků vybral ty správné, kteří zasluhují smrt. Plánoval jsem to celé týdny, Chasi, a toho mladého hříšníka stihl jen spravedlivý trest. Tu děvku -jste však zachránil dřív, než jsem mohl dokončit svou povinnost. Zachránil jste děvku, která neměla být ušetřena, a to není dobré."

"Vy nejste dobrý."

Chase si uvědomoval absurdní neadekvátnost svých slov, ale vrah ho přiměl, jako ho k tomu koneckonců nutili i všichni ostatní v tomhle nepochopitelném světě, do něhož se vrátil, aby použil klišé.

Neznámý buď neslyšel, nebo předstíral, že neslyší, co Chase řekl, protože pokračoval: Chtěl jsem vám jenom oznámit, pane Chasi, že tím to nekončí. Vy nejste rámě spravedlnosti."

"Jak to myslíte?"

"Vyrovnám se s vámi, Chasi, až si prostuduji vaši minulost a uvážím, jaký trest zasluhujete. Potom se vyrovnám i s tou děvku."

"Řekl jste vyrovnám?" podivil se Chase.

Tento eufemismus mu připomněl všechny vyhýbavé výrazy užívané ve Vietnamu. Najednou se cítil mnohem starší než byl, mnohem unavenější než před chvílí.

"Zabiju vás, Chasi. Potrestám vás za všechny hříchy, které jste spáchal, protože jste překazil mé spravedlivé záměry.

Vy nejste rámě spravedlnosti," zopakoval a pak dodal: "Rozumíte?"

"Asi tak stejně jako všemu ostatnímu."

"Nic víc mi k tomu neřeknete?"

"Co víc mám říkat?" zeptal se Chase.

"Zase se vám ozvu."

"Jaký to má smysl?"

"Bude to pro vaše dobro," řekl vrah a zavěsil.

Chase odložil sluchátko a opřel se zády o pelest postele. Ucítel v ruce něco studeného a s překvapením zjistil, že drží sklenku. Napil se. Whisky chutnala nahořkle.

Zavřel oči.

Bylo tak snadné nepřipouštět si žádné starosti.

Anebo to možná zas tak snadné nebylo, protože kdyby to opravdu bylo tak prosté, jak si namlouval, mohl by přestat pít a klidně by usnul. Nebo by si místo čekání, až ho ten vrah dostane, mohl prostřelit hlavu sám.

Jenže bylo ještě snadnější starosti si dělat.

Otevřel oči.

Nemohl se rozhodnout, co s tím telefonátem podnikne. Policii by samozřejmě zajímal, protože to byla stopa vedoucí k muži, který zabil Michaela Karnese. Nejspíš by Chasovi napíchli telefonní linku a pak by čekali a doufali, že vrah zavolá znovu, zvláště když tvrdil, že se zase ozve. A nejspíš by sem umístili aspoň jednoho policistu a nechali by Chase sledovat, nejen pro jeho ochranu, ale především proto, aby dopadli vraha.

A přesto váhal, zda má detektivu Wallacovi zavolat.

Těch několik uplynulých týdnů, co mu bylo uděleno vyznamenání, zničilo jeho každodenní návyky. A jakákoli změna v něm vzbuzovala odpor.

Zvykl si na naprostou samotu narušovanou pouze nezbytnou nutností komunikovat s prodáváči, servírkami a svou bytnou. Ráno zašel do města a nasnídal se u Woolwortha. Koupil si knížku, občas nějaký časopis, prostě co mu náhodně přišlo pod ruku, ale nikdy žádné noviny, a dvakrát týdně zamířil do obchodu s lihovinami. Když bylo hezky, chodíval v poledne do parku a pozoroval dívky v minisukních spěchající na oběd nebo do zaměstnání, pak se vrátil domů a zbytek dne strávil ve svém pokoji.

Odpoledne si četl a pil. K večeru se mu už písmena pletla, a tak si pustil malý černobílý televizor a díval se na staré filmy, které si už přesně pamatoval od začátku do konce scény za scénou. Kolem jedenácté v noci dopil svou denní dávku alkoholu, potom snědl něco malého k večeři, nebo nejedl vůbec, a pak spal tak dlouho, jak jen to šlo.

Nebyl to bůhvíjaký život, rozhodně ne takový, jaký si kdysi představoval, ale byl aspoň snesitelný. Všechno bylo jednoduché, a proto také spolehlivé a bezpečné, bez pochybností a nejistot, bez nutnosti dělat rozhodnutí, která by ho mohla přivést k dalšímu zhroucení.

Když tiskové agentury vyrukovaly s příběhem o hrdinovi z Vietnamu, který odmítl zúčastnit se udělování Medaile cti v Bílém domě (ačkoli neodmítl vyznamenání samotné, protože cítil, že by mu to přineslo mnohem víc publicity, než by dokázal zvládnout), naděje na tenhle jednoduchý život se vytratila. Odolával však tomu zmatku tím, že poskytoval tak málo interview, jak jen bylo možné, a do telefonu mluvil převážně jednoslabičně.

Jedním z mála okamžiků, kdy bylo nutné, aby opustil svůj pokoj mimo zavedený pořádek, byl včerejší banket. Byl schopen se s tím vyrovnat jen proto, že věděl, že až bude po všem, zájem o jeho osobu opadne, zapomenou na něho a bude zase moci žít svůj obyčejný a primitivní život, v němž se nic neděje.

Incident na parkovišti milenců však návrat do zaběhaných kolejí oddálil. Opět se v novinách objeví jeho fotografie, reportéři znovu vytáhnou články o vyznamenání a přidají k nim ještě informace o tom jeho hloupém zásahu. Bude muset čelit dalším telefonátům, gratulacím a žádostem o interview.

Ale pak to utichne. Za týden nebo dva, pokud to tak dlouho vydrží, bude všechno jako dřív, prosté, klidné a zvládnutelné.

Napil se whisky. Chutnala teď o maličko líp než před chvilkou.

Avšak všechno má své meze. Další dva týdny novinových článků, telefonátů a všelijakých nabídek, zaměstnáním počínaje a manželstvím konče, vyčerpají jeho skrovné síly. A kdyby navíc ještě musel strpět ve svém podkroví policistu, kdyby byl sledován na každém kroku, to už by určitě zvládnout nedokázal.

Protože již nyní cítil, jak se v něm rozlévá stejná prázdnota, jaká ho pohltila v nemocnici, ten pocit, že život nemá naprosto žádný smysl. Nesmí dopustit, aby ho úplně zaplavila. Nesmí se jí poddat.

I kdyby to mělo znamenat, že policii zatají některé informace.

Rozhodl se, že o tom telefonátu nikomu neřekne.

Spolkl doušek Jacka Daniela a začal myslet na dobré lidi v Tennessee, kteří tuhle whisky vyrábějí pro útěchu světa.

Skvělá věc. Lepší než sláva a uznání, lepší než milování. A levnější.

Vstal, šel ke skřini a nalil si z tmavé láhve pořádnou dávku.

Dělal si trochu starosti, že před policií zatajuje důležitou stopu, ale policajti jsou dost chytří a najdou toho chlapa i bez jeho asistence. Věděl, že zítra rozšíří zprávu, že vrah může své pohmožděné hrdlo maskovat za laryngitidu, a kromě toho najdou na dvířkách chevroletu a na vražedné zbrani otisky prstů...

Bude-li mlčet, nijak výkonnost policejního aparátu neohrozí.

Věděl, že lže do vlastní kapsy.

Nebylo to poprvé.

Dopil, whisky mu hladce sklouzla do žaludku. Nalil si další sklenku, vrátil se do postele, zalezl pod příkrývkou a zíral na slepé oko televizoru.

Za několik dní bude všechno opět normální. Tak normální, jak tenhle svět jenom může být. Vráti se ke svým zvykům a bude si pohodlně žít z invalidního důchodu a malého dědictví po rodičích.

Nepotřeboval chodit do práce, mluvit s lidmi ani dělat nějaká důležitá rozhodnutí. Jeho jediným zaměstnáním bylo vypít dost whisky, aby navzdory všem nočním můrám mohl spát.

Nebyl osamělý. Jeho společníkem byl Jack Daniel.

Hleděl na tmavý televizor.

Někdy měl pocit, že ta obrazovka hledí na něj.

Čas plynul. Tak jako vždy.  
Usnul.

#### Kapitola 4.

Mrtvola otevřela ústa plná hlíny a chtěla promluvit. Chase se vyděšeně probudil. A potom už nebylo v pořádku vůbec nic.

První chybu udělal, že se snažil začít den, jako by se včera nic nestalo. Vykoupal se, oholil, oblékl a šel se podívat dolů, zda přišla nějaká pošta. Žádná tam nebyla, ale paní Fieldingová ho zaslechla a vyběhla ze svého tmavého pokoje, aby mu ukázala ranní vydání Press-Dispatch.

Ta fotografie byla na první stránce.

Chase se zvedá ze zadního sedadla policejního vozu a otáčí se k Louise Allenbyové, jež se ho bezbranným gestem snaží zadržet. Na snímku vypadala dívka mnohem sklíčenější žalem, než ve skutečnosti byla, a dokonce se zdálo, že pláče.

„Jsem na vás tak hrdá!“ pravila paní Fieldingová.

Řekla to takovým tónem, jako by byla jeho matka. Věk na to sice měla, avšak mateřské city, které Chasovi občas dávala najevo, byly strojené a falešné.

„Nebylo to ani za mák tak vzrušující, jak to vypadá v novinách, paní Fieldingová,“ řekl Chase.

„Jak to můžete vědět? Vždyť jste to nečetl.“

„Reportéři vždycky přehánějí.“

„Jste příliš skromný, pane Chasi,“ řekla paní Fieldingová.

Horní dva knoflíky na župánku se žlutým a modrým vzorem měla rozepnuté. Chase zahlédl bledé polštářky jejich ňader a okraj žluté krajkové podprsenky. Vlasy odbarvené na blond měla samou kudrlinku a na rtech výraznou růžovou rtěnku, která ji dělala ještě o pár roků starší.

Přestože by se Chase paní Fieldingové hravě ubránil, měl z ní strach. Nedokázal ani odhadnout, co od něho čeká.

Někdy měl pocit, že jí jde o mnohem víc než o činži a občasnou společnost. Číslo z ní jakési zoufalství, nejspíš proto, že sama pořádně nevěděla, co vlastně chce.

„Určitě teď dostanete ještě víc pracovních nabídek než po tom minulém článku,“ řekla.

Na rozdíl od Chase se paní Fieldingová velice intenzivně zajímala o jeho budoucí zaměstnání. Zpočátku si myslel, že se jenom obává, že nebude mít na nájemné, její starostlivost však byla mnohem hlubší.

„Říkám vám to pořád dokola, pane Chasi. Jste mladý a silný a máte před sebou celý život. Muž jako vy by měl pracovat, tvrdě pracovat, a něčeho dosáhnout. Ne že byste si nevedl dobře, nechápejte mě špatně, ale tohle lenošení bez práce není nic dobrého. Od té doby, co jste se ke mně nastěhoval, jste zhubl nejmíň o pět kilo.“

Chase neodpověděl.

Paní Fieldingová mu vzala noviny z ruky, pohlédla na fotografii a povzddechla si.

„Musím už jít,“ řekl Chase.

Vzhlédla od novin. „Viděla jsem, jaké máte krásné auto.“

„Ano?“

„Jste s ním spokojený?“

„Je to jenom auto.“

„Píšu o něm v novinách.“

„O tom nepochybuji.“

„To od nich bylo hezké, že?“

„Ano, moc hezké.“

„Málokdy někdo něco udělá pro chlapce, kteří sloužili za mořem, tak se tomu nebraňte. Věčně jenom čtu, jak se starají o ty špatně, ale pro takové hodné mladíky, jako jste vy, nikdo nepohne ani prstem. Však už bylo načase. Pěkně si toho auta užijte.“

„Děkuji, paní Fieldingová,“ řekl Chase.

Otevřel domovní dveře a vyšel ven. Snažil se, aby to nevypadalo, že před ní utíká.

Jel k Woolworthovi na snídani.

Nadšení z nového vozu již pominulo. Šel by raději pěšky. Při řízení musí člověk dělat spoustu důležitých rozhodnutí.

Chůze je mnohem jednodušší. Při chůzi by nemusel na nic myslet a prostě by si jen tak šel.

Obyčejně byla jídelna u Woolwortha zárukou soukromí, dokonce i když byly všechny stoly obsazené. Obchodníci studovali finanční rubriky v novinách, sekretářky pily kávu a luštily křížovky, dělníci se hrbili nad talíři se šunkou s vejci a všichni toužili po chvíli klidu, než začne každodenní zmatek. Bylo zvláštní, jak si každý své soukromí úzkostlivě střežil, přestože seděli loket vedle lokte. Jenže tohle úterní ráno Chase uprostřed jídla zjistil, že ho většina ostatních hostů pozoruje se špatně skrývaným zájmem.

Všudypřítomné noviny s jeho fotografií na první stránce ho zradily.

Přestal jíst, zaplatil a odešel. Ruce se mu chvěly a kolena třásla, jako by se mu měla každou chvíli podlomit.

Chase nesnášel, když ho někdo pozoroval, bylo mu nepříjemné, i když se na něho usmála nějaká servírka či prodávačka. Přál si zůstat bezejmenný, chtěl splynout s davem, v němž jsou jedinci prakticky neviditelní.

Jako obvykle zašel za roh ke stánku, aby si koupil knížku, a narazil na řadu svých tváří na titulních stránkách vystavených novin. A tak se otočil a šel pryč.

V obchodě s lihovinami prodavač poprvé za celé měsíce komentoval počet lahví, které si Chase koupil, a dal mu

nepokrytě najevo, že se mu nelíbí, jestliže muž jako Chase nakupuje tolik whisky, pokud ovšem nepořádá večírek.

"Čekáte hosty?" zeptal se prodavač ironicky.

"Prosím?"

"Nejspíš čekáte hosty, že?" opakoval prodavač.

"Čekám."

Chase se nemohl dočkat, až zas bude sám doma, a na auto si vzpomněl, teprve když ušel hodný kus cesty. Musel se vrátit dva domovní bloky a tonul v rozpacích, zda si jeho zmatku někdo náhodou nevšiml.

Usedl za volant, byl však příliš rozrušený a netroufal si řídit. Seděl tam patnáct minut a listoval manuálem a technickým průkazem, teprve pak nastartoval a odlepil se od chodníku.

Nešel ani na svou obvyklou procházku do parku, aby se podíval na dívky, protože se bál, že ho poznají. Kdyby ho některá oslovila, nevěděl by, co říct.

Sotva dorazil do svého podkrovního pokoje, zamkl dveře, z chladničky vytáhl led, hodil do sklenky dvě kostky, nalil si whisky a zamíchal ji prstem.

Zapnul televizor a našel kanál, kde běžel starý film s Wallacem Beerym a Marií Dresslerovou. Viděl ho už nejméně šestkrát, ale stejně se na něj díval. Neměnný pořádek scén mu poskytoval pocit jistoty a Beeryho romantická nemotornost a všechny ty dobře známé legrácky působily na jeho napjaté nervy jako balzám.

Pět minut po jedenácté zazvonil telefon.

Když konečně zvedl sluchátko, odmítl interview a zase zavěsil.

V jedenáct dvacet šest zazvonil telefon znovu.

Tentokrát to byl pojišťovací agent, s nímž obchodní komora uzavřela roční pojistku na ford Mustang. Chtěl vědět, zda je dostatečná, nebo zda si ji zákazník nepřeje zvýšit. Zpočátku byl velmi hovorný, dle Chase trval na svém, že mu to tak stačí, a výřečnost agenta brzy přešla.

Deset minut před polednem zazvonil telefon potřetí.

Chase zvedl sluchátko a vrah řekl: "Dobrý den. Jaké bylo ráno?"

Měl chraplavý hlas stěží hlasitější než šepot.

"Špatné."

"Viděl jste noviny?"

"Jedny."

"Hezký úvodník."

Chase mlčel.

Muž řekl: "Mnoho lidí touží po slávě."

"Já ne."

"Někteří by kvůli tomu i zabíjeli."

"Vy?"

"Ani já po slávě netoužím," řekl vrah.

"A po čem tedy?"

"Po smyslu."

"Žádný není."

Vrah po chvíli řekl: "Vy jste divný ptáček, pane Chasi."

Chase raději mlčel.

"Bud'te u telefonu v šest večer, pane Chasi. Je to důležité."

"Už mě to unavuje."

"Tak vás to unavuje? Já dělám všechnu práci a vás to unavuje? Strávil jsem celé dopoledne zkoumáním vaší minulosti a budu v tom pokračovat i odpoledne. V šest vám řeknu, co jsem našel."

Chase se zeptal: "Proč?"

"Nemohu dost dobře vynést rozsudek, když nevím, čím vším jste se provinil." V chrapotu neznámého se opět ozval náznak pobavení. "Víte, ty smilníky, které jsem chtěl na Kanackaway potrestat, jsem si nevybral náhodně."

"Opravdu?"

"Napřed jsem to tam zkoumal. Chodil jsem na to parkoviště dva týdny každou noc a zapisoval si poznávací značky. Pak jsem z nich zvolil tu, která se opakovala nejčastěji."

"Proč?"

"Abych mohl vybrat největšího hříšníka. V tomto státě vám za dva dolary dopravní inspektorát prověří jakoukoli poznávací značku. Tak jsem se dozvěděl, komu to auto patří. Pak už bylo jednoduché zaměřit se na toho mladíka a dozvědět se jméno jeho partnerky při oněch aktivitách."

Vrah se začal vyjadřovat zvláštními výrazy, jimiž jako by chtěl zakrýt pravý význam slov. "Nebyla to jediná dívka, s níž se ten mladík na Kanackaway obveseloval, přestože si to myslela. Sama však také provozovala vlastní promiskuitní aféry. Dvakrát jsem ji sledoval s jinými chlapci."

"Proč jednoduše nesedíte doma a nedíváte se na staré filmy?" podivil se Chase.

"Prosím?"

"Proč se nenecháte vyšetřit?"

"Žádné vyšetření nepotřebuji, naopak. To tento nemocný svět potřebuje léčbu. Svět, ne já." Pronesl to tak vztekle, až se z toho rozkašlal a chvíli nemohl mluvit. "Oba byli smilníci. Ten chlapec i ta dívka. Zasloužili si trest, až na to, že to děvče vaší vinou nedostalo, co mu patřilo."

Chase čekal.

"Teď jistě chápete, že si vás musím prověřit stejně pečlivě jako ty dva. Jinak nemohu rozhodnout, zda si zasloužíte rozsudek smrti, anebo zda vás mám odstranit prostě jen proto, že jste překazil mé plány. Jinak řečeno, já lidi nezabývám. Popravuji ty, kdo si to zaslouží."

"Nechci, abyste mi ještě volal," řekl Chase.

"Ale ano, chcete."

Chase mlčel.

„Jsem vaší motivací," řekl vrah.

"Mou motivací?"

„Je to zásah osudu."

"Mou motivací k čemu?"

"To musíte vědět sám," řekl vrah.

"Nechám si odposlouchávat telefon."

"To mě nezastaví," řekl neznámý opět pobaveně. "Budu vám prostě volat z různých automatů po celém městě a budu mluvit tak krátce, aby mě nevysledovali."

"A co když to nezvednu?"

"Ale zvednete. V šest hodin večer," připomněl vrah a zavěsil.

Chase položil sluchátko a s nelibostí si uvědomil, že vrah ho zná lépe, než se zná sám. Samozřejmě že pokaždé telefon zvedne, a to ze stejných důvodů, z jakých bral všechny ty nepřijemné telefonáty během posledních týdnů, než by si zařídil tajné číslo. Jediným problémem bylo, že nevěděl, jaké ty důvody jsou.

Impulzivně zvedl sluchátko a zavolal na okresní velitelství policie. Bylo to poprvé za deset a půl měsíce, co sám někomu telefonoval.

Ozval se dozorčí seržant. Chase požádal, aby ho přepojil na detektiva Wallace.

Za chvíli uslyšel Wallaceův unavený hlas: "Co byste rád, pane Chasi?"

"Jak pokračuje vyšetřování?" zeptal se Chase.

Wallace mu ochotně odpověděl: "Pomalů, ale jistě. Na noži jsme našli otisky prstů. Pokud byl ten člověk někdy trestán nebo byl ve státní službě, brzo ho najdeme."

"A pokud jeho otisky nemáte?"

"Stejně ho dostaneme. V chevroletu jsme našli prsten. Nepatřil zavražděnému a vám by byl nejspíš malý. Neztratil jste žádný prsten, že ne?"

"Ne," řekl Chase.

"Myslel jsem si, že není váš, jinak bych vám zavolal. Určitě patřil pachateli."

"Máte kromě otisků a prstenu ještě něco dalšího?"

"Sledujeme tu mladou Allenbyovou a její matku, ale nejspíš nám to moc nepomůže."

"Domníváte se, že po ní ještě půjde?"

"Možná, pokud se obává, že by ho mohla poznat. Nebylo by od věci, kdybychom sledovali i vás. Co tomu říkáte?"

Chase ta nabídka vyvedla z míry. "Ne, myslím, že by to k ničemu nebylo."

"Jsou toho plné noviny. Určitě ví, že ho nedokážete identifikovat o nic lépe než Allenbyová, ale mohl vůči vám pojmout zášť."

"Zášť? To by musel být blázen."

Wallace se zasmál. „Jestli není blázen, tak co tedy je?"

"Chcete tím říct, že vás ta dívka nepřivedla na žádný motiv? Žádní bývalí milenci..."

"Ne," přerušil ho Wallace. "Přijali jsme verzi, že vrah neměl rozumný motiv. Pravděpodobně je to psychopat."

"Aha."

„Je mi líto, že toho nemáme víc."

"A já se omlouvám, že jsem vás obtěžoval," řekl Chase.

Zavěsil, aniž by se zmínil o vrahových telefonátech, což byl vlastně důvod, proč Wallaceovi telefonoval. Alespoň si to myslel.

Policie sleduje Louise Allenbyovou čtyřicet hodin denně. Totéž by udělali jemu, kdyby věděli, že ho vrah kontaktoval.

Stěny pokoje se najednou začaly houpat, svíraly se jako čelisti mohutného svěráku a zase se rozevíraly jako velké šedé brány. Podlaha se zvedala a klesala.

Zahltil ho pocit nejistoty, jako by svět nebyl pevný a stabilní, ale nehmotný jako mihotavý prelud. Kvůli tomu skončil v nemocnici a dostal invalidní důchod. Nesmí dopustit, aby ho to zase ovládlo.

Věděl, že nejlepší způsob, jak s tím bojovat, je obklopit se nepropustnou zdí samoty.

Nalil si další sklenku.

Telefon ho probudil z krátkého spánku právě ve chvíli, kdy se ho rozkládající se mrtvola dotkla rozměklými rukama.

Prudce se posadil na posteli s pažemi před sebou, jako by se chtěl chránit před dotekem těch ledových prstů, a vykřikl. Pak si uvědomil, kde je a že je sám. Vyčerpaně uleh a poslouchal, jak telefon vyzvání. Po třicátém zazvonění to nevydržel a zvedl sluchátko.

"Prosím"

"Už jsem se na vás chtěla přijít podívat," řekla paní Fieldingová. „Jste v pořádku?"

"Ano, jsem v pořádku."

"Dlouho jste to nezvedal."

"Spal jsem."

Zaváhala, jako by si teprve teď vymýšlela, o čem má mluvit. Připravila jsem na večeři hovězí na houbách, pečenou kukuřici a bramborovou kaši. Nechcete přijít dolů? Sama to nesním."

"Myslím, že ne..."

"Takový velký chlapec jako vy potřebuje pravidelně jíst."

"Už jsem jedl."

Na okamžik se odmlčela. "To je škoda, byla bych moc ráda, kdybyste přišel. Toho jídla je opravdu hodně."

"Moc mě to mrzí, ale jsem strašně přejezený," zalhal.

"Tak možná zítra."

"Možná," řekl a zavěsil dřív, než se mu mohla pokusit navrhnout třeba pozdní večeři.

Led se rozpustil, whisky byla příliš zteplalá a zředěná. Vylil ji do umyvadla a dal si do skleničky čerstvý led a novou dávku. Alkohol chutnal kysele, jako by kousl do citronu. Přesto whisky vypil. V ledničce nebylo nic jiného než sáček červených jablek.

Zase si pustil černobílý televizor a pomalu přepínal kanály. Byly tam jen samé zprávy, zprávy a zprávy a kreslené filmy.

Tak se díval na kreslené filmy.

Žádný ho nepobavil.

Potom se díval na film pro pamětníky.

Kromě telefonátu v šest hodin měl před sebou prázdné odpoledne.

## Kapitola 5.

Přesně v šest telefon zazvonil.

"Prosím."

"Přeji hezký večer, Chasi," řekl vrah.

Hlas měl stále ochraptělý.

Chase se na posteli posadil.

„Jak se máte?“ zeptal se vrah.

"Dobře."

"Víte, co jsem celý den dělal?"

"Pátral."

"Máte pravdu."

"Tak povídejte, co jste našel."

Chase to řekl, jako by čekal, že se o sobě dozví něco nového. A možná se něco nového opravdu doví.

"Je vám čtyřicet dva, narodil jste se 11. června 1947. Vaši rodiče před několika lety zahynuli při autonehodě.

Absolvoval jste zkrácené tříleté studium zaměřené na obchod, ale vedl jste si docela dobře i v ostatních předmětech jako fyzika, biologie, chemie a tvůrčí psaní..."

Vrah ještě další dvě nebo tři minuty šeptem pronášel životopisné údaje ze školních záznamů, soudních spisů a mnoha dalších zdrojů, o nichž si Chase myslel, že jsou soukromé. Dokazovalo to, že neznámý má mnohem víc informací, než kolik mohl posbírat z článků v Press-Dispatch.

"Myslím, že už s vámi mluvím příliš dlouho," řekl vrah najednou. "Je čas, abych šel do jiné budky. Máte napíchnutý telefon, Chasi?"

"Ne."

"Na tom nezáleží. Teď zavěsím a za několik minut se opět ozvu."

Na lince se rozhostilo ticho.

O pět minut později zavolal vrah znovu.

"To, co jsem vám řekl před chvílí, byla jen malá ukáзка, Chasi. Dovolte mi, abych k tomu přidal ještě svůj vlastní úsudek."

"Mně je to jedno."

"Zdědil jste dost peněz, ale moc neutrácíte."

"Ne, moc ne."

"Po zaplacení daně vám zůstalo čtyřicet tisíc, a přitom žijete velmi skromně."

"Jak to můžete vědět?"

"Zajel jsem si dnes k vašemu domu a zjistil jsem, že žijete v pronajatém zařízeném bytě v podkroví. A když jsem vás uviděl, hned mi bylo jasné, že za oblečení příliš neutrácíte. Než jste dostal ten pěkný nový Mustang, neměl jste auto. Znamená to tedy, že vám z dědictví hodně zbylo, což vám společně s invalidním důchodem od státu stačí na výdaje."

"Přestaňte se mi šťourat v životě."

Muž se chraplavě zachechtal. "To nemohu. Nezapomeňte, že nezbytně musím vyhodnotit váš morální profil, než vynesu rozsudek, pane Chasi."

Tentokrát zavěsil Chase. Převzal iniciativu, což ho trochu rozveselilo. Když začal telefon zase zvonit, rozhodl se, že ho nezvedne. Zazvonil třicetkrát a pak zmlkl.

Když začal o deset minut později zase vyzvánět, nakonec ho zvedl.

Vrah byl vzteklý a přepínal své zraněné hrdlo.

"Jestli mi to uděláte ještě jednou," chrčel, "postarám se, že to nebude žádné rychlé a čisté zabití, rozumíte?"

Chase mlčel.

"Pane Chasi? Co se s vámi děje?"

"To bych taky rád věděl," řekl Chase.

Neznámý se rozhodl, že se přestane vztekat, a vrátil se k ironickému tónu. "To vaše zranění v akci mě trochu dráždí, pane Chasi. Celá tahle část vašeho životopisu mě dráždí. Nepřipadáte mi totiž natolik invalidní, abyste si zasloužil penzi, a během našeho zápasu jste si vedl poměrně dobře. To mě přivedlo na myšlenku, že ta nejvážnější zranění zřejmě nebudou fyzického rázu."

"Což znamená?"

"Myslím, že máte psychické problémy, kvůli nimž jste se ocitl ve vojenské nemocnici a byl propuštěn z armády." Chase mlčel.

"A vy mi chcete nařizovat, abych se nechal vyšetřit? Velmi zajímavé. Budu potřebovat ještě trochu času, abych si to všechno prověřil. Odpočívajte dnes v noci klidně, pane Chasi. Čas vaší smrti dosud nenastal."

"Počkejte."

"Ano?"

"Musím vám dát nějaké jméno. Nemohu o vás přemýšlet v tak neosobních termínech, jako ten muž, neznámý nebo vrah. Slyšíte, jak to zní?"

"Nepěkně."

"Tak jaké jméno si vyberete?"

Vrah chvíli uvažoval, než řekl: "Můžete mi říkat Soudce."

"Soudce?"

"Ano. Jsem sice porota i kat, pane Chasi, ale především soudce."

Hlasitě se rozkašlal, takže na tom zřejmě viděl něco směšného, a pak klidně zavěsil, jako by to byl jenom anonymní vtipálek, který Chasovi zavolal, že vyhodil jeho matku z okna a šroub si nechal.

Chase otevřel ledničku a vzal si jablko. Oloupal je a rozkrájel na osm dílků. Bohatá večeře to zrovna nebyla. Whisky však měla dostatek kalorií, a tak si jako zákusek nalil sklenku.

Ruce měl lepkavé od jablečné šťávy. Šel si je do koupelny umýt.

Umyl by si je, i kdyby lepkavé nebyly. Ruce si myl často. Od Vietnamu. Během dne si je myl tolikrát, až je měl rudé a rozpraskané.

Nalil si další whisky, lehl si do postele a díval se na televizi. Snažil se myslet na obyčejné a uklidňující věci, na něž si zvykl. Na snídani u Woolwortha, knížky, staré filmy, čtyřicet tisíc v bance, na důchodové šeky a na dobré lidi v Tennessee, kteří vyrábějí Jacka Daniela. Na těchto věcech záleželo a díky nim byl jeho svět bezpečný.

Na policii už nevolal.

## Kapitola 6.

V noci měl Chase hrozné sny. Zdálo se mu, že je obklopen kruhem mrtvol, blížily se k němu se vztaženými rukama a němě ho obviňovaly. Pokaždé se na poslední chvíli probudil.

Nad ránem už přestal doufat, že si odpočine, a vstal. Dlouho se koupal a holil, aby v koupelně strávil co nejvíce času, a několikrát si myl ruce. Zvláštní pozornost věnoval nehtům, jako by pod nimi měl špinu.

Posadil se ke stolu a posnídal jablko. Nechtěl se u Woolwortha potkat s pravidelnými hosty, když pro ně přestal být neznámým člověkem, a nedokázal přijít na jiné místo, kde by zůstal nepoznan.

Bylo pět minut po půl desáté, příliš brzo, aby začal pít.

Zachovával jen málo pravidel, ale jedním zásadním bylo, že nikdy nepil před polednem. Skutečně jen málokdy je porušil. Na pití měl vyhrazena odpoledne a večery. Rána patřila výčitkám svědomí, lítosti a pokání.

Jenže nevěděl, co má s těmi dlouhými dopoledními hodinami dělat. Bylo strašně těžké zabít ten čas bez pití.

Zapnul televizor, ale žádný starý film nenašel, a tak ho zase vypnul.

Nakonec, když už opravdu nevěděl, co si má počít, si začal vybavovat detaily toho hrozného snu, který ho probudil, a to nebylo dobré. Bylo to nebezpečné.

V zásuvce našel navštívenku, zvedl telefon a vytočil číslo. Po třetím zazvonění se ozval sebevědomý hlas mladé ženy.

"Kancelář doktora Fauvela, u telefonu slečna Pringlová. Co pro vás můžeme udělat?"

Chase řekl: "Chtěl bych se vidět s panem doktorem."

"Jste náš pacient?"

"Ano. Jmenuji se Benjamin Chase."

"Ano, ano!" Slečna Pringlová zalapala po dechu, jako by měla potěšení z toho, že ho slyší. "Dobré ráno, pane Chasi." Zašustila stránkami v knize pacientů. "Jste objednan na pátek odpoledne ve tři."

"Musím vidět doktora Fauvela dřív."

"Zítřka ráno tu mám půlhodinku..."

Chase ji přerušil: "Dnes."

"Prosím?"

Zdálo se mu, že z hlasu slečny Pringlové náhle veškeré potěšení zmizelo.

"Chci se objednat na dnešek."

Slečna Pringlová se nadechla a pak ho rozvláčně informovala o množství práce, kterou pan doktor má, a taktéž o bezpočtu přesčasových hodin den co den, během nichž musí pan doktor prostudovat nové případy.

"Prosím, slečno Pringlová, zeptejte se přímo doktora Fauvela," nedal se Chase, "a uvidíme, jestli si pro mne najde čas."

"Doktor Fauvel má právě sezení..."

"Já počkám."

"Ale není možné..."

"Počkám u telefonu."

S podrážděným povzdechem odložila sluchátko. O minutu později mu zklamaně oznámila, že má přijít odpoledne ve čtyři hodiny. Byla zjevně znepokojena, že se kvůli Chasovi porušují pravidla, která tak úzkostlivě střežila. Musela vědět, že účty platí stát a že tudíž za čas, který doktor Fauvel stráví s Chasem, dostává mnohem méně, než kolik by mu zaplatil kterýkoli bohatý neurotik, jichž měl plnou kartotéku.

Ostatní pacienti, pokud chtěli mít zvláštní péči, museli trpět poruchou natolik unikátní, aby lékaře zaujala a mohl si na ní vydobýt vědecké zásluhy a proslulost.

V jedenáct třicet, když se Chase oblékal, aby si zašel na oběd, zavolal zase Soudce. Už tolik nechrapěl, ačkoli jeho hlas stále ještě nezněl normálně.

„Jak se dnes ráno cítíte, pane Chasi?"

Chase mlčel.

"Čekejte na telefonát v šest večer," řekl Soudce.

"Od koho?"

"Velmi směšné. V šest večer, pane Chasi," řekl Soudce s převahou, jako by byl zvyklý, že ho lidé bez odmítání poslouchají. "Jsem přesvědčen, že budu mít pár zajímavých bodů, které spolu budeme moci prodiskutovat. Přeji hezký den."

Ordinace doktora Fauvela v sedmém poschodí výškové budovy ve středu města ani v nejmenším nepřipomínala standardní kancelář psychiatra, jak bývá zobrazována v nesčetných filmech a knihách. Nebyla ani trochu útulná a v žádném případě nepřipomínala lůno. Byla to nejméně deset krát deset metrů velká místnost s vysokým stropem. Dvě stěny zaplňovaly knihovny, na další visely obrazy poklidných venkovských zákoutí a čtvrtou zabírala okna.

V knihovnách stály kromě knih v drahých vazbách také přibližně tři stovky skleněných psů. Někteří byli velcí jako pěst, ale většinou byli mnohem menší. Sklenění psi byli doktorovým koníčkem.

Stejně jako zařízení Fauvelovy ordinace - otlučený stůl, těžká čalouněná křesla a poškrábaný konferenční stolek - ani doktor neodpovídal vžité představě o psychiatrech, ať už v tom byl záměr či nikoli. Byl malý a svalnatý, měl atletickou postavu a vlasy mu přesahovaly přes límec natolik nedbale, že se nedalo mluvit o módním účesu. A zásadně nosil modrý oblek s příliš dlouhými nohavicemi, které volaly po žehličce.

"Posadte se, Bene," vybídl ho Fauvel. "Chcete něco na pití, kávu, čaj, kolu?"

"Ne, děkuji," řekl Chase.

V místnosti nebyla žádná pohovka. Doktor své pacienty nehýčkal. Chase usedl do křesla.

Fauvel se posadil do křesla po Chasově pravici, natáhl nohy na konferenční stolek a pobídl Chase, aby ho napodobil.

Když se oba pohodlně uvelebili, zeptal se: "S úvodem nebo bez?"

"Dnes ne," řekl Chase.

"Jste napjatý, Bene."

"Ano."

"Něco se stalo."

"Ano."

"Ale takový je život. Vždycky se něco stane. Život není statický, nejsme zaliti v jantaru."

"Jde o něco neobvyklého," řekl Chase.

"Vyprávějte mi o tom."

Chase mlčel.

"Přišel jste sem, abyste mi to pověděl, ne?" naléhal Fauvel.

"Ano, ale... Mluvit o problému jej někdy ještě zhorší," namítl Chase.

"To není pravda."

"Možná pro vás."

"Pro nikoho."

"Když o tom budu mluvit, budu na to muset myslet. A když na to budu muset myslet, budu nervózní. Mám rád klid. Ticho a klid."

"Chcete si zahrát asociaci slov?"

Chase zaváhal, pak přikývl.

"Mohu začít, Bene?"

"Začněte."

Chase měl z téhle hry, kterou doktor často užíval, aby mu rozvázal jazyk, doslova panický strach. Mnohokrát na sebe prozradil víc, než kolik mu bylo milé. Fauvel navíc nedodržoval daná pravidla, ale rychle a zlomyslně směřoval přímo do černého.

Doktor Fauvel řekl: "Matka."

"Mrtvá."

"Otec."

"Mrtvý."

"Láska," řekl doktor Fauvel a spojil špičky prstů do stříšky.

"Žena."

"Láska."

"Žena," opakoval Chase.

Doktor se na něho nepodíval, zaujatě hleděl na modrého teriéra, který stál na polici přímo proti němu.

"Neopakujte se, Bene, prosím."

Chase se omluvil, jak se od něj očekávalo. Když po něm Fauvel poprvé za podobných okolností žádal omluvu, překvapilo ho to. Připadalo mu divné, že terapeut prohlubuje v pacientovi jeho podřízenost, když zdůrazňuje každé provinění, například vyhýbavou odpovědí. Po čase ho však už nepřekvapovalo vůbec nic, s čím doktor Fauvel přišel.

Doktor Fauvel znovu řekl: "Láska."

"Žena."

"Láska."

"Žena."

"Už jsem vás žádal, abyste se neopakoval, Bene."

"Nejsem latentní homosexuál, jestli míříte zrovna k tomu."

"Avšak prosté žena je vytáčka."

"Všechno je vytáčka."

Zdálo se, že tenhle postřeh doktora zaskočil, ale ne dost, aby otřásl jeho neměnnou a únavnou rutinou.

"Ano, všechno je vytáčka. Ale ve vašem případě je to mimořádně nevhodná vytáčka, protože jste žádnou ženu do svého života nepustil. Takže buďte tak laskav, Bene, upřímněji. Láska."

Chase se začal potit, aniž by věděl proč.

"Láska," naléhal doktor Fauvel.

"Je to... skvělá věc."

"Nepřijatelná dětinskost."

"Omlouvám se."

"Láska."

Nakonec Chase řekl: "Já."

"Ale to je lež, že?"

"Ano."

"Protože vy se nemáte rád."

"Nemám."

"Dobře," řekl doktor Fauvel.

Nyní následovala výměna slov jedno za druhým, jako by se počítala rychlost.

Doktor Fauvel řekl: "Nenávist."

"Vy."

"Legrační."

"Díky."

"Nenávist."

"Sebezničení."

"Další vytáčka. Nenávist."

"Armáda."

"Nenávist."

"Vietnam."

"Nenávist."

"Zbraně."

"Nenávist."

"Zacharia," řekl Chase.

Řekl to, ačkoli si mnohokrát přísahal, že už to jméno nikdy nevysloví a že si na toho muže už nikdy nevzpomene. Ani na činy, kterých se dopustil.

"Nenávist," trval na svém doktor Fauvel.

"Jiné slovo, prosím."

"Ne. Nenávist."

"Poručík Zacharia."

"Je to hlubší než Zacharia."

"Já vím."

"Nenávist."

"Já," řekl nakonec Chase.

"A tohle je pravda, že?"

"Ano."

Po chvíli ticha doktor řekl: "Vraťme se od vás zpět k Zachariovi. Vzpomínáte si, jaký vám dal poručík Zacharia rozkaz, Benjamine?"

"Ano, pane."

"Vzpomínáte si na celou situaci, Benjamine?"

"Bylo to při Operaci Jules Verne. Uzavřeli jsme dva zadní východy podzemního systému Vietkongu."

"Jaký vám dal poručík Zacharia rozkaz, Benjamine?"

"Měl jsem vyčistit poslední chodbu."

"Jak jste to provedl?"

"Granátem, pane."  
"A dál?"  
"Potom, ještě než se prach usadil, jsem vlezl dovnitř."  
"A dál?"  
"Použil jsem samopal."  
"Dobře."  
"To nebylo dobře, pane."  
"Je dobře, že o tom konečně dokážete mluvit."  
Chase zmlkl.

## Kapitola 7.

"Co se stalo potom, Benjamine?"  
"Potom jsme šli dolů."  
"Kdo?"  
"Poručík Zacharia, seržant Coombs, vojíni Halsey a Wade a ještě pár mužů."  
"A vy."  
"Ano. Já."  
"A potom?"  
"V podzemní chodbě jsme našli čtyři mrtvé muže a kusy několika dalších. Poručík Zacharia nařídil opatrný postup vpřed. Asi po sto metrech jsme přišli k bambusové bráně."  
"Zahrazovala tunel."  
"Ano."  
"Co bylo za tou bránou?"  
"Vesničané."  
"Povězte mi o těch vesničanech."  
"Většinou to byly ženy."  
"Kolik žen, Bene?"  
"Možná dvacet."  
"Děti?" zeptal se doktor Fauvel.  
Chase hledal útočiště v mlčení.  
"Byly tam děti?"  
Chase se svezl v čalouněném křesle o kousek níž, jako by se v něm chtěl schovat. "Několik."  
"Vesničané byli za tou bránou uvězněni?"  
"Ne. Ten bambus byl jenom překážka v přední části podzemního komplexu. Tunely Vietkongu se táhly mnohem dál. Ještě jsme nedošli ani ke skladišti zbraní. Vesničané spolupracovali s Vietkongem a měli za úkol nás zadržet."  
"Myslíte, že byli donuceni, aby vás zadrželi? Že je Vietkong nutil, anebo byli dobrovolnými spolupracovníky nepřítele?"  
Chase mlčel.  
"Čekám na odpověď," řekl doktor přísně.  
Chase neodpověděl.  
"To vy čekáte na odpověď, Bene, ať už si to uvědomujete nebo ne," řekl Fauvel. "Byli vesničané donuceni, aby zabránili vašemu postupu? Měli v zádech příslušníky Vietkongu, mířili na ně z tunelů zbraněmi, nebo tam byli ze své vlastní vůle?"  
"Těžko říct."  
"To znamená?"  
"V každém případě těžké rozhodnutí."  
"V takových situacích si člověk nemůže být nikdy jist."  
"Přesně tak."  
"Mohli to být jak kolaboranti, tak nevinní."  
"Přesně tak."  
"Dobře. Co se stalo potom?"  
"Snažili jsme se bránu otevřít, ale ženy ji držely za provazy."  
"Ženy."  
"Nepřítel používal ženy jako živý štít, ale někdy byly horší než ti nejbezcitnější vrazi a podřízly vás s úsměvem na rtech."  
"Nařídil jste jim tedy, aby ustoupily?" zeptal se doktor Fauvel.  
"Nechtěly se hnout z cesty. Poručík tvrdil, že to může být past, aby nás tam zdržely, než se nám Vietkong dostane do zad."  
"Mohla to být pravda?"  
"Mohla."  
"Bylo to pravděpodobné?"  
"Ano."  
"Pokračujte."

"Byla tam tma. Chodba příšerně zapáchala. Nedokážu ten zápach popsat. Byla to směs potu, moči, výkalů a hniјících rostlin. Byl to těžký, téměř hmatatelný zápach."

"Pokračujte, Benjamin."

"Poručík Zacharia vydal rozkaz zahájit palbu a vyčistit cestu."

"Uposlechl jste?"

Chase mlčel.

"Uposlechl jste?"

"Ne hned."

"Ale později?"

"Ten zápach... Ta tma..."

"Uposlechl jste?"

"Padala na mne klaustrofobie."

"Uposlechl jste, Benjamin?"

"Mohl tam být tajný tunel a Vietkong se nám mohl dostat do zad."

"Takže jste uposlechl rozkaz?"

"Ano."

"Celá četa? Nebo jenom vy sám?"

"Celá četa i já. Všichni."

"Postříleli jste je."

"Vyčistili jsme cestu."

"Postříleli jste je."

"Mohli jsme tam zemřít."

"Postříleli jste je."

"Ano."

Doktor Fauvel nechal Chase půl minuty vydechnout.

"A potom, když jste tunel vyčistili, prohledali a zničili skladiště zbraní," pokračoval neúprosně, "potom jste padli do léčky a vy jste si vysloužil Medaili cti."

"Šlo o přežití."

"Plazil jste se pod nepřátelskou palbou skoro dvě stě metrů a přinesl jste zpět zraněného seržanta Coombse."

"Samuela Coombse."

"Byl jste dvakrát sice lehce, ale bolestivě zraněn na stehně a lýtku pravé nohy, ale nepřestal jste se plazit, dokud jste se nedostal mimo palebné pole a neodvlekl Coombse do úkrytu. Pak jste vpadl nepříteli do boku, což znamenalo hrdinně přejít otevřený terén. A co se stalo pak?"

"Pár těch kryš jsem zabil."

"Nepřátelských vojáků."

"Ano."

"Kolik?"

"Osmnáct."

"Osmnáct příslušníků Vietkongu?"

"Ano."

"Takže jste nejen zachránil život seržantu Coombsovi, ale ještě jste podstatně přispěl k vítězství celé vaší jednotky."

Doktor Fauvel pouze lehce parafrázoval znění dopisu, který Chasovi poslal sám prezident.

"Víte, kde se ve vás tohle hrdinství vzalo, Bene?"

"Už jsme o tom mluvili."

"Takže znáte odpověď."

"Pramení z pocitu viny."

"Správně."

"Protože jsem chtěl zemřít. Podvědomě jsem si přál, aby mě zabili, a tak jsem vběhl přímo do palby a doufal, že mě zastřelí."

"Věříte tomuto rozboru, anebo si myslíte, že jsem si to jenom vymyslel, abych znehodnotil vaše vyznamenání?"

"Věřím tomu. Žádnou medaili jsem nechtěl."

"A teď si tento rozbor trochu rozšíříme," řekl Fauvel a rozpojil ruce. "Přestože jste doufal, že budete zabit, přestože jste nesmyslně riskoval, abyste přivolal smrt, žijete. A stal jste se národním hrdinou."

"Život je směšný, že?"

"Když jste zjistil, že vás poručík Zacharia navrhl na Medaili cti, nervově jste se zhroutil. Odvezli vás do nemocnice, což vedlo k vašemu propuštění z armády."

"Byl jsem u konce sil."

"Ne. To zhroucení byl jen způsob jak se potrestat, když se vám nepodařilo nechat se zabít. Byl to trest a útěk před pocitem viny. Ale ani tohle zhroucení se vám nepovedlo, protože i to jste přežil. S poctami jste byl propuštěn z armády, ale ještě jste se psychicky nevzpamatoval a dosud nesete své břemeno viny."

Chase dlouho mlčel.

Fauvel pokračoval: "Když jste uviděl, co se dělo na parkovišti na Kanackaway, možná vás napadlo, že máte další příležitost, jak se potrestat. Musel jste si být vědom, že je velmi pravděpodobné, že budete zraněn nebo zabit, a podvědomě jste očekával smrt."

"Mýlíte se," řekl Chase.

Ted' byl zticha doktor Fauvel.

"Mýlíte se," opakoval Chase.

"Možná že ne," řekl Fauvel trochu netrpělivě a zahleděl se přímo na Chase, aby ho zviklal.

"Tak to vůbec nebylo. Byl jsem o dobrých deset kilo těžší než ten vrah. Byl to pouhý amatér. Věděl jsem, co dělám. Věděl jsem, že nepřichází v úvahu, aby mě vážně zranil."

Doktor nic neřekl.

"Omlouvám se," řekl Chase za okamžik.

Doktor Fauvel se usmál. "No, nejste psychiatr, tak se dá těžko očekávat, že to budete vidět zcela jasně. Nemáte od toho ten správný odstup jako já." Odkášlal si a znovu se zahleděl na modrého teriéra. "Takže když jsme se dostali až sem - proč jste žádal o zvláštní sezení, Bene?"

Jakmile to téma jednou otevřeli, Chase to ze sebe poměrně snadno dostal. Během deseti minut odvyprávěl události předchozího dne a zopakoval téměř slovo od slova rozhovory se Soudcem.

"A co ode mne vlastně chcete?" zeptal se doktor Fauvel, sotva Chase skončil.

"Chci vědět, jak to mám zvládnout. Nějakou radu."

"Já neradím. Pouze vedu a vysvětluji."

"Tak nějaké vedení. Když Soudce zavolá, nejsou to jenom jeho hrozby, které mě rozrušují. Mám... mám takový divný pocit, že jsem zase od všeho odtržený a oddělený..."

"Další zhroucení na obzoru?"

"Jsem na pokraji..."

Doktor Fauvel řekl: "Ignorujte ho."

"Zhroucení?"

"Ne."

"Soudce?"

"Ignorujte ho."

"Ale já nemohu ovlivnit..."

"Ignorujte ho."

"Nemohu."

"Musíte," řekl Fauvel.

"Co když to myslí vážně?"

"Nemyslí."

"Co když mě doopravdy zabije?"

"Nezabije."

"Jak si tím můžete být jistý?"

Chasovi po celém těle prýštil pot. Na košili měl v podpaží velké tmavé kruhy a látka se mu lepila na záda.

Fauvel se usmál na modrého teriéra a zvedl pohled ke skleněnému žlutému chrtovi. Na tváři se mu opět usadil ten sebejistý, samolibý výraz.

"Mohu si být tak jistý, protože Soudce neexistuje."

Chase zpočátku jeho slova nepochopil. Když mu to došlo, ani trochu se mu to nelíbilo.

"Chcete mi namluvit, že... že ten Soudce není skutečný?"

"Řekl byste to tak, Bene?"

"Ne."

"Ale právě jste to řekl."

"Já si ho nevymyslel. Nic jsem si nevymyslel. O té vraždě přece psali v novinách."

"Ano, ta se skutečně udála," řekl doktor Fauvel. "Ale ty telefonáty... Co si o tom myslíte, Bene?"

Chase mlčel.

"Byly ty telefonáty skutečné?"

"Ano."

"Nebyla to jen vaše představa?"

"Ne."

"Klam způsobený..."

"Ne."

Doktor Fauvel pravil: "Už před nějakým časem jsem si všiml, že ze sebe začínáte setřásat tu nepřirozenou touhu po samotě a že postupně mříte zpět do života, každý týden víc a víc."

"Já si toho nevším."

"Ale ano. Je to sice sotva patrné, ale začal jste se zajímat o zbytek světa. Začal jste v sobě cítit neklid a zatoužil jste žít."

Chase však žádný neklid necítil. Svírala ho tíseň.

"Možná se ve vás znovu probudily, i když zatím nepatrně, sexuální potřeby. Vína za to, co se stalo tehdy v tom tunelu, vás zahltila. Nebyl jste za to potrestán a odmítal jste vést normální život, dokud jste nezískal pocit, že jste dostatečně trpěl."

Chasovi se doktorova samolibá sebejistota nelíbila. Zatoužil jít pryč, jít domů, zavřít dveře a otevřít láhev.

Doktor Fauvel řekl: "Nedokážete se vyrovnat s faktem, že opět toužíte ochutnat ty dobré stránky života, a tak jste si vymyslel Soudce, protože představuje jakousi možnost trestu. Potřeboval jste nějakou záminku, jak se vrátit zpět do života, a v tomto ohledu vám Soudce rovněž dobře poslouží. Dříve či později budete muset převzít iniciativu, abyste ho

zastavil. Dost možná budete předstírat, že stále toužíte po ústraní, v němž lze truchlit, ale že vám tento požitek není dopřán."

"Všechno špatně," řekl Chase. "Soudce je skutečný."

"Ale ne, myslím, že ne." Doktor Fauvel se usmál na žlutého chřta. "Pokud jste doopravdy a hluboce přesvědčen, že je ten člověk skutečný, že jsou skutečné i ty telefonáty, tak proč jste nešel raději na policii, místo k psychiatrovi?" Chase neuměl odpovědět.

"Překrucujete to," hlesl.

"Ne, pouze vám ukazuji pravdu."

"Je skutečný."

Fauvel vstal a protáhl se.

"Doporučuji vám, Bene, abyste šel domů a na Soudce zapomněl. Nepotřebujete žádnou záminku, abyste žil jako normální člověk. Opravdu jste už dost trpěl, víc než dost. Udělal jste strašlivou chybu, budiž. Ale v tom tunelu jste byl v neuvěřitelně stresové situaci, pod nesnesitelným tlakem. Byla to pouze chyba, nikoli úmyslná krutost. Za životy, které jste vzal, jste zachránil jiné. To si pamatujte."

Chase rovněž vstal. Byl zmatený a už vůbec nevěděl, co je skutečné a co ne.

Fauvel mu položil paži kolem ramen a vedl ho ke dveřím.

"Tak zase v pátek ve tři, Bene. Uvidíme, jak daleko za tu dobu vylezete ze své ulity. Myslím, že to zvládnete."

Nezoufejte."

Slečna Pringlová vyprovodila Chase z čekárny a zavřela za ním dveře. Zůstal stát na chodbě.

"Soudce je skutečný, že?" řekl Chase do prázdna.

## Kapitola 8.

V šest večer seděl Chase na kraji postele a popíjel Jacka Daniela. Odložil skleničku na noční stolek, na němž stál telefon, otřel si zpoceně dlaně o prostěradlo a odkašlal si, aby mu hlas neselhal, až bude muset promluvit.

Pět minut po šesté začal být neklidný. Málem seběhl dolů, aby se paní Fieldingové zeptal, kolik je hodin, protože byl přesvědčen, že jeho elektrické hodiny určitě nejdou správně, ale pak se vši silou ovládl. Báł se totiž, že by mezitím Soudcův telefonát promeškal.

Ve čtvrt na sedm šel do koupelny a důkladně si umyl ruce.

O půl sedmé vytáhl ze skříně láhev whisky pro tento den, z níž však zatím upil jen málo, a nalil si plnou sklenku. Láhev už do skříně nevrátil. Chvilí si prohlížel nálepku, kterou důkladně prostudoval už nejméně stokrát, a pak šel se sklenkou v ruce zpátky k posteli.

V sedm hodin začal pociťoval účinky alkoholu. Opřel se zády o pelest a přemýšlel o tom, co mu řekl doktor Fauvel. Že žádný Soudce neexistuje, že je to jenom představa, psychický mechanismus, s jehož pomocí si zdůvodňuje postupné slábnutí pocitu viny. Snažil se pochopit, co všechno to pro něj znamená, ale nebyl si jist, zda je takový vývoj dobrý nebo špatný.

Vstal, šel do koupelny, pustil do vany vodu a dlouho nastavoval kohoutky na správnou teplotu. Složil vlhký ručník na široký porcelánový okraj vany a na něj postavil sklenku. Whisky, horká voda a pára způsobily, že měl pocit, jako by plul v měkkých obláčcích. Pohodlně si lehl, opřel se hlavou o zeď, zavřel oči a snažil se na nic nemyslet, zvláště ne na Soudce, na Medaili cti a na těch devět měsíců, které strávil v aktivní službě ve Vietnamu.

Naneštěstí si vzpomněl na Louise Allenbyovou a na to, jak jí zachránil život, a najednou před sebou viděl její malé prsy, které se mu tehdy, v tlumeném světle chevroletu na parkovišti milenců, zdály tak lákavé. Byla to natolik příjemná představa, že dostal erekci.

První erekci téměř po roce.

Nejspíš se tedy jeho duševní vývoj ubíral správným směrem, ale pořád si tím nebyl jist a jeho vzrušení mu připadalo nevhodné, zvláště když uvážil hrozné okolnosti, za nichž dívku uviděl polonahou. Vzpomněl si na kapky krve, které si stírala z tváře, a ty mu připomněly všechnu tu krev uvnitř vozu. A ta krev mu zas připomněla příčinu jeho dosavadní impotence. Všechny ty vzpomínky byly dosud tak děsivé, že jim nedokázal čelit.

Erekce rychle zmizela, a tak nemohl posoudit, zda už jeho nemohoucnost opravdu skončila, nebo jestli šlo pouze o účinek horké vody.

Dopil skleničku a vylezl z vany. Zrovna se utíral, když zazvonil telefon.

Elektrické hodiny na stěně ukazovaly dvě minuty po osmé.

Nahý usedl na postel a zvedl sluchátko.

"Omlouvám se za zpoždění," řekl Soudce.

Doktor Fauvel se mýlil.

"Myslel jsem, že už nezavoláte," řekl Chase.

"Nepředpokládal jsem, že mi bude trvat tak dlouho, než se dostanu k informaci, kterou jsem nutně potřeboval."

"O jakou informaci jde?"

Soudce otázku ignoroval. Pravděpodobně měl vlastní představu, jak má takový rozhovor vraha s jeho budoucí obětí vypadat.

"Takže vy chodíte jednou týdně k psychiatrovi, pane Chasi?"

Chase neodpověděl.

"Už to samo o sobě je dostatečný důkaz, že mé včerejší podezření bylo správné. Dostáváte invalidní důchod nikoli za fyzické zranění, ale protože jste duševně nemocný."

Chase zatoužil po hltu whisky, ale těžko mohl požádat Soudce, aby počkal, než si naleje. Z důvodů, které sám nedokázal vysvětlit, nechtěl, aby Soudce věděl, že hodně pije.

„Jak jste to zjistil?“ zeptal se.

„Odpoledne jsem vás sledoval.“

„To ovšem byla drzost.“

„Spravedliví si mohou dovolit být drzí.“

„Samozřejmě.“

Soudce se zasmál, jako by byl sám se sebou velice spokojen.

„Viděl jsem vás vejít do budovy a dostal jsem se do haly dost rychle, abych zjistil, kterým výtahem a na které patro jste jel. Na sedmém poschodí jsou kromě kanceláře doktora Fauvela dva zubní lékaři a tři pojišťovací společnosti. Protože jsem víceméně předpokládal, že jste šel k tomu cvokaři, jednoduše jsem obešel čekárny těch ostatních a vyptával se na vás, jako bych hledal přítele. Když vás tam nikdo neznal, nemusel jsem riskovat a nahlížet do čekárny doktora Fauvela. Bylo mi to hned jasné, milý pane Chasi.“

Chase řekl: „No a co.“

Doufal, že to znělo mnohem nenuceněji a uvolněněji, než se cítil. Zdálo se mu důležité, aby na Soudce udělal správný dojem. Zase se potil. Až tenhle rozhovor skončí, bude se muset znovu vykoupat. A pak bude potřebovat drink.

Ledový drink.

„Jakmile jsem věděl, že jste v ordinaci u psychiatra,“ řekl Soudce, „rozhodl jsem se, že si pořídím kopii vaší karty. Ukryl jsem se v budově v údržbářské místnosti, dokud všichni zaměstnanci neodešli.“

„Nevěřím vám,“ řekl Chase.

Zmocnily se ho obavy, co bude následovat. Děsil se toho, co se dozví.

„Netoužím po tom, abyste mi věřil, ale stejně mi věříte.“ Soudce se zhluboka nadechl. „Sedmé patro se vyprázdnilo až po šesté. V šest třicet jsem si otevřel dveře do Fauvelovy ordinace. Nemám s podobnými věcmi zkušenosti, proto jsem byl velmi opatrný. Podařilo se mi nepoškodit zámek a nespustit poplašné zařízení, protože tam jednoduše žádné není. Další půlhodinu mi zabralo, než jsem našel vaše záznamy a ofotil si je na Fauvelově kopírce.“

„Vloupání a krádež,“ řekl Chase.

„Má to ve srovnání s vraždou nějaký význam?“

„Konečně tedy přiznáváte, že to, co jste udělal, je sprostá vražda.“

„Ne. Vykonal jsem spravedlivý rozsudek. Ale policisté to nechápou, nikdy to nepochopí, a nazývají mne vrahem. Nedokáží můj čin správně posoudit, a v tom je ten problém.“

Chase mlčel.

„Pozitíří dostanete poštou kopie poznámek doktora Fauvela současně s kopiemi několika článků, které napsal do různých lékařských časopisů a v nichž se o vás zmiňuje. V některých jste dokonce jediným popisovaným případem. Neužívá vaše jméno, říká vám pacient C“ ale bezesporu jste to vy.“

Chase řekl: „Nevěděl jsem, že něco takového udělal.“

„Jsou to zajímavé články, Chasi. Až si je přečtete, získáte dost přesnou představu o tom, co si o vás váš lékař myslí.“

Soudcův tón se změnil, začal mluvit pohrdavě. „Když jsem si ty záznamy přečetl, Chasi, našel jsem víc než dost, abych nad vámi mohl vynést rozsudek.“

„Opravdu?“

„Vím, za co jste dostal tu slavnou Medaili cti.“

Chase vyčkával.

„Dočetl jsem se o těch tunelech, pane Chasi, o tom, co jste tam spáchal a jak jste se nedokázal postavit poručíku Zachariovi, když zničil důkazy a zfalšoval hlášení. Myslíte si, že by vám parlament odhlasoval Medaili, kdyby věděl, že jste postřílel civilisty, pane Chasi?“

„Už dost.“

„Zabil jste ženy, že?“

„Možná.“

„Zabil jste ženy a děti, Chasi. Nevojáky.“

Nejsem si jist, jestli jsem vůbec někoho zabil,“ řekl Chase spíš sobě než Soudci. „Zmáčkl jsem spoušť... , ale pátil jsem do stěn... Nevím.“

„Nevojáky.“

„Nevíte, jaké to tam bylo.“

„Děti, Chasi.“

„Nic o mně nevíte.“

„Zabil jste děti. Jste zvíře, Chasi.“

„Jděte se vycpat!“ Chase vyskočil na nohy, jako by vedle něj něco vybuchlo. „Co vy o tom víte? Byl jste tam? Bojoval jste v té hrozné zemi?“

„Žádné vlastenecké chvalozpěvy o poslušnosti vládě nezmění můj názor, Chasi. Všichni tuto zemi milujeme, ale většina z nás si uvědomuje, že jsou jisté meze...“

„Kecy,“ řekl Chase.

Od svého zhroucení nebyl tak vzteklý. Občas ho něco naštvalo, ale nikdy si nedovolil, aby v něm jakékoli city tak explodovaly.

„Chasi...“

„Vsadím se, že jste podporoval válku stejně jako všichni ostatní! A především se vsadím, že jste jedním z těch lidí, díky

nimž bylo vůbec možné, že jsem se tam dostal. Je velmi snadné stanovovat vzory chování, určovat hranice pro to, co je správné a co špatné, když jste nejméně deset tisíc kilometrů daleko od místa, kde nic z toho neplatí."

Soudce se snažil promluvit, ale Chase mu to nedovolil.

"Já jsem tam nechtěl být. Nevěřil jsem tomu a celou tu dobu jsem byl k smrti vyděšený. Jediné, na co jsem myslel, bylo zůstat naživu. Ani v tom tunelu jsem nedokázal myslet na nic jiného. To jsem nebyl já. Byl to učebnicový příklad paranoie živé šilenou hrůzou a bezmeznou touhou se z toho dostat."

Dosud o svých zážitcích s nikým nemluvil tak otevřeně a souvisle. Dokonce i doktor Fauvel z něho musel ten příběh obtížně tahat slůvko po slůvku.

"Užíváte se pocitem viny," řekl Soudce.

"Na tom nezáleží."

"Myslím, že záleží. Dokazuje to, že víte, že jste udělal něco špatného a..."

"Nezáleží na tom, protože bez ohledu na to, jak se cítím vinen nebo nevinný, vy nemáte právo vynášet nade mnou rozsudek. Sedíte si pěkně doma v teple na tom vašem směšném seznamu příkázání, ale nikdy jste nebyl na místě, kde by se stal zbytečný, kde by vás okolnosti donutily jednat způsobem, který si hnusíte."

Chase překvapeně zjistil, že mu po tvářích tečou slzy. Neplakal už hodně dlouho.

"Vysvětlujete to pouze rozumem," začal Soudce a pokusil se nad rozhovorem získat kontrolu. "Jste opovrženihodný, vražedný..."

Chase řekl: "Vy sám jste ta svá příkázání porušil. Zabil jste Michaela Karnese."

"To bylo něco jiného," řekl Soudce a hlas mu trochu zaskřípal.

"Skutečně?"

"Velice pečlivě jsem si prostudoval situaci a shromáždil důkazy, teprve pak jsem vynesl rozsudek," bránil se Soudce.

"Vy jste nic z toho neudělal, Chasi. Zabil jste neznámé lidi a je velmi pravděpodobné, že jste zavraždil nevinné, kteří měli naprosto čistou duši."

Chase zavěsil.

Telefon začal během následující hodiny zvonit ještě čtyřikrát, ale Chase už byl schopen jej ignorovat. Dosud kypěl nevidaným vztekem.

Vypil tři skleničky whisky, než se postupně uklidnil a přestaly se mu třást ruce.

Bylo deset hodin, když zavolal na policejní velitelství a požádal o spojení s detektivem Wallaceem, ten však ve své kanceláři právě nebyl.

Zkusil to znovu v deset čtyřicet. Tentokrát mu detektiva ihned spojili.

"Nic se nám nedaří tak, jak jsme doufali," řekl Wallace. "Ten chlap není ve skupině pachatelů obdobných trestných činů. Teď se ho pokoušíme najít v armádních záznamech."

"A co ten prsten?"

"Ukázalo se, že je to levná cetka, kterou dostanete za patnáct dolarů skoro v každém obchodě s bižuterií. Nepodařilo se nám najít žádnou stopu, kde, kdy a komu byl zrovna tenhle prsten prodán."

"Já bych pro vás něco měl," řekl Chase nepříliš ochotně a několika krátkými větami detektivovi pověděl o Soudcových telefonátech.

Wallace se rozčílil, ale Chase mu musel přičíst k dobru, že se aspoň snažil nekřičet.

"Proč jste nám o tom sakra neřekl už dávno?"

"Myslel jsem, že ho určitě co nevidět dostanete, když máte jeho otisky prstů."

"V podobných situacích jsou otisky většinou na houby!"

"Vrah si navíc uvědomuje, že můj telefon může být napíchnutý. Volal mi z veřejných automatů a nikdy nemluvil déle než pět minut."

"Je mi srdečně jedno, odkud vám volal." Wallace si očividně vzpomněl, že Chase je válečný hrdina, protože už tolik nekřičel. "Stejně bych ho rád slyšel. Budu u vás ještě s jedním kolegou za patnáct minut."

"Jenom s jedním?"

Wallace kousavě řekl: "Pokusíme se příliš vám nenarušit vaše vzácné soukromí."

Chase se nad tím málem rozesmál.

## Kapitola 9.

Vyhlížel policisty z okna ve druhém patře a pak na ně počkal dole u dveří, aby se do toho nezamíchala paní Fieldingová.

Wallace představil policistu v civilu, kterého přivedl s sebou. James Tupping byl o patnáct centimetrů vyšší než Wallace a netvářil se tolik znuděně. Světlé vlasy měl ostříhané tak nakrátko, že když ho Chase uviděl, jak vystupuje z vozu, pomyslel si, že je holohlavý. Tupping měl modré oči a pronikavým pohledem rychle přeskakoval z jedné věci na druhou, jako by dělal inventuru. Přinesl si velký kufr.

Paní Fieldingová nenápadně vykukla z obývacího pokoje, kde vyhrávala televize, ale neodvážila se vyjít ven a zeptat se, co se děje. Chase zavedl oba muže po schodech nahoru dřív, než si stačila uvědomit, kdo to může být.

"Máte to tady útulné," řekl Wallace.

„Jsem s tím spokojený," odpověděl Chase.

Tuppingův pohled přeskočil z neustlané postele na neumyté sklenky a pak na poloprázdnou láhev whisky. Neřekl ani slovo. Otevřel kufr plný všelijakého zařízení a začal zkoušet telefonní přípojku na stěně pod oknem.

Zatímco Tupping pracoval, Wallace vyslýchal Chase.

„Jaký měl Soudce v telefonu hlas?“

„Těžko říct.“

„Starý, mladý?“

„Něco mezi tím.“

„Má nějaký přízvuk?“

„Ne.“

„Vadu řeči?“

„Byl jenom ochraptělý, očividně z toho našeho zápasu.“

Wallace se zeptal: „Pamatujete si všechno, co vám řekl?“

„Přibližně.“

„Tak povídejte.“

Detektiv Wallace se sesul do jediného křesla v místnosti, natáhl nohy a zkřížil kotníky. Přestože vypadal, že usnul, byl velmi pozorný.

Chase mu řekl všechno, co si z těch podivných rozhovorů zapamatoval. Nakonec mu detektiv položil několik otázek a ještě vydoloval z Chasovy paměti pár detailů.

„Nejspíš to bude nějaký náboženský fanatik,“ řekl Wallace. „Aspoň podle těch řečí o smilnění, hříšnicích a vynášení rozsudku.“

„Možná, ale nehledal bych ho v kostele,“ namítl Chase. „Používá víru pro jakousi mravní sebeobhajobu, aby mohl zabíjet. Nemyslím si, že je věřící.“

„Snad,“ řekl Wallace, „jenže takové lidi potkáte na každém rohu.“

Tuppinger zatím napojil nahrávací zařízení a připojil vyhledávací přístroj. Stálo za pokus zjistit, odkud Soudce volá.

„No,“ řekl Wallace a podíval se na hodinky, „dnes mám v úmyslu jít rovnou domů, hned jak mi skončí služba.“

Detektiv si promnul zarudlé oči a zřejmě si představil, jak se oddává nerušenému spánku, protože mu unaveně začala padat víčka.

„Ještě něco,“ řekl Chase.

„Copak?“

„Pokud tohle pátrání někam povede, budete muset oznámit novinářům, že jsem se toho zúčastnil?“

„Proč se ptáte?“

„Lidé mne ve dne v noci obtěžují. Už mě unavuje být pořád slavnou osobností.“

„Vyjde to najevo při procesu, jestli toho vraha dostaneme,“ řekl Wallace.

„Ale ne dřív?“

„Myslím, že ne.“

„Děkuji vám,“ řekl Chase. „Až dojde k procesu, stejně se budu muset u soudu objevit, že?“

„Pravděpodobně ano.“

„Pokud se o tom teď novináři nic nedozví, třeba mě nechají na pokoji.“

„Vy jste opravdu skromný člověk, že?“ zeptal se Wallace.

Než se však Chase zmohl na odpověď, detektiv se usmál, poplácal ho po zádech a odešel.

„Chcete se napít?“ zeptal se Chase Tuppinger.

„Ve službě ne.“

„Nebude vám vadit, když...“

„Klidně si dejte.“

Chase vyndal misku s čerstvým ledem a všiml si, že ho Tuppinger se zájmem pozoruje. Napadlo ho, že by se měl krotit, když má za zády policajta, a tak si nalil menší dávku než obvykle a posadil se na postel.

„Četl jsem o vašem hrdinství ve Vietnamu,“ řekl Tuppinger.

„Opravdu?“

„Husarský kousek,“ prohlásil Tuppinger.

„Ani ne.“

„Ale ano, husarský kousek.“ Tuppinger přitáhl křeslo blíž k elektronickým přístrojům a pohodlně se usadil. „Muselo to tam být dost zlé, co? Tady doma si to asi sotva dokáže někdo představit.“

Chase přikývl.

„Myslím, že to taková medaile ani nemůže vyvážit. Když uvážím, čím vším jste musel projít, abyste si ji zasloužil, musí vám nejspíš připadat poněkud bezcenná, nebo se mýlím?“

„Máte pravdu.“ Chase detektivův postřeh překvapil. „Nic neznamená. Vůbec nic.“

Tuppinger řekl: „Musí to být asi dost těžké, že, vrátit se z takového pekla zpátky do normálního života. Vzpomínky tak rychle nezmizí.“

Chase otevřel ústa, aby odpověděl, pak si všiml, že Tuppinger významně pohlédl na sklenku whisky. Zavřel ústa a odpověď spolkl. Na kratičkou chvíli nenáviděl Tuppinger stejně silně jako Soudce. Zvedl skleničku a vypil ji až do dna.

„Myslím, že si dám ještě jednu. Určitě nechcete taky?“

„Určitě ne,“ řekl Tuppinger zdvořile.

Chase hodil do sklenky dvě kostky ledu, přilil na dva prsty whisky a sedl si na postel. Tuppinger mu vysvětlil, že nemá zvedat telefon, dokud se páska nerozběhne, a odešel do koupelny, kde zůstal téměř deset minut.

Když se policista vrátil, Chase se ho zeptal: „Jak dlouho musíme zůstat vzhůru?“

„Volal vám kromě té první noci ještě někdy tak pozdě?“

"Ne," řekl Chase.

"Tak to můžeme zabalit hned," řekl Tuppinger a posadil se do křesla, aby v něm strávil noc. "Uvidíme se ráno."

Chase opět probudily mrtvoly. Otevřel oči do denního světla, ale pořád slyšel naléhavý šepot mrtvých. Ukázalo se však, že je to jenom voda tekoucí v koupelně do umyvadla. O pár minut později vyšel Tuppinger z koupelny, byl oholený, vypadal odpočatě a přímo sršel energií.

"Teď je vaše."

Chase se pomalu koupal a ještě pomaleji holil. Říkal si, že čím déle v koupelně zůstane, tím víc oddálí chvíli, kdy bude muset s policistou zase mluvit. Když byl konečně hotov, bylo tři čtvrtě na deset. Soudce dosud nevolal.

"Máte tady něco na snídani?" zeptal se Tuppinger.

"Bohužel ne."

"Ale něco bychom měli sníst. Ráno nejsem dvakrát vybíravý. Nemusím mít zrovna šunku s vejci, stačil by sýrový sendvič."

Chase otevřel ledničku a vytáhl igelitový pytlík s červenými jablky. "Mám jenom tohle."

Tuppinger hleděl střídavě na jablka a na ledničku. Potom se podíval na poloprázdnou láhev whisky na kuchyňské lince, ale zdržel se komentáře. Chase mu podal sáček s jablky.

"To bude stačit," pravil Tuppinger. "Vezmete si taky?"

"Ne."

"Měl byste něco sníst, aspoň něco malého. Začne vám pracovat žaludek a získáte sílu pro celý den."

"Ne, děkuji."

Tuppinger pečlivě oloupal dvě jablka a rozkrájel je, dával si s jídlem na čas a rozvázně žvýkal.

V deset třicet si Chase začal dělat starosti. Co když dnes Soudce nezavolá? Představa, že by tady měl Tuppingera celý den a ještě další noc a ráno že by ho znovu probudily Tuppingerovy zvuky z koupelny, byla nesnesitelná.

"Vystřídá vás někdo?" zeptal se Chase.

"Jedině kdyby se to příliš protahovalo," odpověděl Tuppinger. "jinak to zvládnou sám."

„Jak dlouho to může trvat?"

„Jestli to nezabalíme do osmačtyřiceti hodin, zavolám, aby mě někdo vystřídal."

Přestože další den strávený s Tuppingerem nebyla nijak lákavá vyhlídka, s jiným policistou by to mohlo být ještě horší.

Tuppinger byl příliš vnímavý pozorovatel, až to bylo Chasovi nepříjemné, ale aspoň moc nemluvil. Ať si myslí, co chce, řekl si. Dokud bude mlčet, nebudeme mít spolu problémy.

V poledne si dal Tuppinger další dvě jablka a přiměl Chase, aby taky aspoň jedno snědl. Dohodli se, že později půjde Chase ven a koupí na večeri grilovaná kuřata, hranolky a kyselé zelí.

O půl jedné si Chase nalil prvního Jacka Daniela.

Tuppinger ho sledoval, ale nic neřekl.

Tentokrát mu Chase skleničku nenabídl.

Ve tři odpoledne zazvonil telefon. Přestože na to oba od včerejšího večera čekali, Chasovi se do toho příliš nechtělo.

Tuppinger si rychle nasadil sluchátka a pobídl Chase, aby telefon vzal.

"Prosím."

Chasův hlas zněl dutě a nepřírozně.

"Pan Chase?"

"Ano," řekl Chase a ihned ten hlas poznal.

Nebyl to Soudce.

"Tady je Pringlová, ordinace doktora Fauvela. Chci vám připomenout, že jste objedнан na zítřek na třetí. Budete mít jako vždy padesátiminutové sezení."

"Děkuji."

Připomínat pacientům návštěvy patřilo k obvyklým povinnostem slečny Pringlové, ale Chase na to zapomněl.

"Zítřka ve tři," řekla a zavěsila.

Deset minut před pátou si Tuppinger posteskl, že má hlad a že už skutečně nemá chuť na páté jablko. Ani Chase neměl nic proti tomu, aby večereli o něco dřív. Když mu dal Tuppinger peníze, šel do lahůdkářství a koupil kuřata s hranolky a se zelím. Pro Tuppingera vzal ještě velkou láhev kokakoly, pro sebe nic. Bude pít to, co vždycky.

Ve čtvrt na šest se mlčky najedli a dívali se na starý film v televizi.

V sedm večer přijel detektiv Wallace. Vypadal příšerně unaveně, přestože do služby teprve nastoupil.

"Pane Chasi, mohl bych prohodit s Jimem slovíčko o samotě?" zeptal se Wallace.

"Jistě," řekl Chase.

Šel do koupelny, zavřel dveře a pustil vodu, jejíž šumění znělo jako šepot mrtvol. Ten zvuk ho přiváděl k šílenství. Sedl si na prádelní koš, hleděl do prázdné vany a uvažoval o tom, že by ji měl vydrhnout. Zajímalo by ho, jestli si i toho Tuppinger všiml.

Za necelých pět minut zaklepal Wallace na dveře.

"Mrzí mě, že jsem vás kvůli policejním záležitostem vyhnal z vašeho vlastního pokoje, pane Chasi."

"To nevadí. ... Zatím jsme na Soudce neměli štěstí, jak vám pan Tuppinger nejspíš řekl."

Wallace přikývl. "Už jsem slyšel."

Detektiv pořád vypadal ospale a poprvé se Chasovi nepodíval do očí.

"To je zatím nejdelší doba, kdy nevolal."

Wallace zase přikývl. "A možná nezavolá vůbec."

"Chcete říct, že už nade mnou vynesl rozsudek?"

Pak si Chase všiml, že Tuppinger již stačil odpojit dráty a že balí odposlouchávací zařízení do kufru.

"Nejspíš máte pravdu, pane Chasi," řekl Wallace. "Vrah buďto vynesl rozsudek, nebo o vás ztratil zájem. Ať tak nebo tak, už se s vámi nebude pokoušet spojit. Nemůžeme u vás zbytečně držet jednoho muže."

"Odcházíte?" zeptal se Chase.

"To bude nejrozzumnější."

"Ale třeba za chvíli..."

"Nejspíš se nestane nic," řekl Wallace. "Budeme prostě spoléhat na to, že nás budete informovat, pokud vám Soudce zatelefonuje, i když to není pravděpodobné."

Detektiv se unaveně usmál.

V tom úsměvu bylo celé vysvětlení, které Chase potřeboval.

"Když mě Tuppinger poslal pro večeri, zavolal vám, že?" Nečekal na odpověď a pokračoval: "Řekl vám, že telefonovala sekretářka doktora Fauvela. Slovo sezení ho nejspíš zneklidnilo, že? A vy jste si šel s tím dobrým panem doktorem promluvit."

Tuppinger už měl zabaleno. Potěžkal kufr a rychle se rozhlédl po místnosti, aby se ujistil, že nic nezapomněl.

"Soudce je skutečný," řekl Chase.

"Ano, určitě je," přitakal Wallace, "a proto chci, abyste mi okamžitě hlásil, jakmile se vám ozve."

Řekl to však stejným tónem, jako když si dospělý dělá legraci z dítěte.

"Hlupáku, je skutečný!"

Wallace zrudl hněvem. Když promluvil, měl napjatý hlas a ovládal se jen s nejvyšším úsilím.

"Pane Chasi, zachránil jste to děvče. Za to si zasloužíte uznání. Ale faktem zůstává, že vám během čtyřadvaceti hodin nikdo netelefonoval. Domnívám se, že pokud by někdo takový jako Soudce opravdu existoval, určitě byste mě informoval hned, jakmile vám zavolal poprvé. Takový mladý muž jako vy přece ví, co je jeho povinností. Ale když se na to všechno podívám pod zorným úhlem vysvětlení, které mi poskytl doktor Fauvel, a když přihlédnu k vašemu chorobopisu, je mi jasné, že tady zbytečně maříme čas jednoho z našich nejlepších lidí. Tuppinger má jiné povinnosti." Chase si uvědomil, že Wallacovy argumenty zní přesvědčivě a že on sám napomohl tomu, že detektiv doktorovi uvěřil. Neskrýval a ani se nesnažil před Tuppingerem skrývat svou náklonnost k whisky.

Nebyl s ním schopen vést zcela obyčejný rozhovor.

Ale nejhorší bylo, že jeho odpor k publicitě mohl vypadat jako nepřesvědčivé protesty choromyslného muže, který ve skutečnosti touží po pozornosti.

Sevřel pěsti a řekl: "Vypadněte."

"Jen klid, chlapče," řekl Wallace.

"Okamžitě vypadněte."

Wallace se rozhlédl po místnosti a jeho pohled spočinul na nedopité whisky.

"Jim mi řekl, že tady nemáte žádné jídlo, ale že ve skříní stojí pět plných lahví," pravil Wallace a hleděl do země, jako by ho Tuppingerovo čmúchání uvedlo do rozpaků. "Máte nejmíň deset kilo pod váhu, chlapče."

"Vypadněte," opakoval Chase.

Wallace se nepohnul. Nejspíš hledal nějaký způsob, jak zmírnit obvinění, které z jejich odchodu vyplývalo, ale protože žádný nenašel, ztěžka si povzdechl.

"Chlapče, ať už se ve Vietnamu stalo cokoli, whisky vám na to nepomůže zapomenout."

Než je mohl rozčilený Chase znovu vykázat, Wallace a Tuppinger odešli.

Chase za nimi zavřel dveře. Tíše.

Zamkl je.

Nalil si skleničku.

Byl zase sám. Ale na samotu už byl zvyklý.

## Kapitola 10.

Chase odcházel z domu stále ještě rozčilený, ale naštěstí se mu podařilo vyhnout se paní Fieldingové. Naštěstí pro paní Fieldingovou.

Bylo půl osmé večer, když nasedal do Mustangu a jel na Kanackaway Ridge Road, aniž vlastně věděl, kam míří. Přes celé předměstí Ashside dodržoval stanovenou rychlost, ale u paty svahu nešlápl plyn na pedál a zatáčky vybíral na samé krajnici. Bílé patníky vpravo klouzaly tak blízko a tak rychle, až splynuly v jednolitou plochu a lana mezi nimi vypadala jako černé čmáranice na neexistující stěně.

Na vrcholu kopce zaparkoval na stejném místě jako v pondělí v noci a vypnul motor. Sesul se na sedadle a naslouchal šepotání větru.

Příliš pozdě si uvědomil, že tady neměl zastavovat. Dokud jel, nemusel přemýšlet nad tím, co dál. Jakmile zastavil, zmocnily se ho zmatené myšlenky. Byl neklidný a bezbranný. Měl by okamžitě pokračovat v jízdě.

Místo toho vystoupil z auta, aniž tušil, proč to dělá a co tady chce najít. Zbývala mu sotva hodina denního světla, aby mohl prozkoumat parkoviště, kde se před několika dny vražda stala. Jenže policie už to tady samozřejmě pročesala mnohem důkladněji, než by to kdy dokázal.

Vydal se podél silnice ke smuteční vrbě a pak k ostružině, kde tehdy chevrolet stál. Tráva byla pošlapaná, všude se povalovaly nedopalky, zmačkané krabičky od cigaret, obaly z bonbonů a zmuchlané papíry. Kopal do nich špičkou

boty a připadal si směšně. Musela tudy projít už spousta senzacechtivých zvědavců. V tomhle svinčíku přece nemůže žádnou stopu najít.

Přistoupil k zábradlí na okraji útesu, opřel se o ně a hleděl dolů na skalní stěnu porostlou ostružiním a akáty. V údolí před ním se rozkládalo město, nazelenalá měděná kupole na soudní budově vypadala v podvečerním světle jako z pohádky.

Dosud se díval na bář pokrytou měděnkou, když zaslechl ostré hvízdnutí. Pak další. Ten zvuk moc dobře znal z války. Železné zábradlí se mu zachvělo pod rukama, když se od něj odrazila kulka.

S bleskurychlou reakcí, kterou získal v boji, se Chase vrhl na zem, krátce prozkoumal okolí, vybral nejvhodnější úkryt a překulil se do nejbližšího houští tak rychle, až si o trny poškrábal čelo.

Zůstal tam ležet a nehýbal se.

Čekal.

Uběhla minuta. Potom další. Slyšel jen šumění větru.

Odplazil se na konec houští a vyhlédl ven. Parkoviště se zdálo opuštěné.

Chase začal vstávat, ale instinkt ho varoval. Znovu padl na zem. Do trávníku se zaryla střela a do vzduchu vylétly hrušky hlíny. Soudce měl pistoli s tlumičem.

Tlumič si nemůže žádný civilista poříditi legálně, uvažoval Chase, takže Soudce má očividně kontakty na černém trhu.

Chase se odplížil zpátky do středu křoví, rychle si svlékl košili, roztrhl ji na dva kusy, ovázal si ruce a rozhrnul trnité šlahouny.

Okamžitě střelce uviděl. Klečel na jednom koleně za předním blatníkem Mustangu, pistoli držel v natažené ruce a číhal na kořist. Byl asi třicet metrů daleko. V padajícím soumraku Chase nerozeznal o moc víc než tmavou siluetu a místo tváře rozmazanou skvrnu.

Pustil větve a odmotal si látku z rukou. Na špičkách tří prstů měl drobná poranění, ale nevšímal si jich.

Vtom asi metr napravo prolétla ostružiním kulka a strhla několik listů. Další mu hvízdla necelého půl metru nad hlavou, pak ještě jedna nalevo.

Soudce neměl trpělivost profesionálního zabijáka. Čekání ho unavilo a začal střílet naslepo, plýtvat municí a doufal, že se třeba náhodou trefí.

Chase se opatrně začal plazit k okraji křoví.

Pomalou vyhlédl. Soudce se zády opíral o auto a nabíjel pistoli. Hlavu měl skloněnou ke zbrani a nervózně zápolil se zásobníkem.

Chase vyrazil.

Podářílo se mu uběhnout asi třetinu vzdálenosti, když ho Soudce zaslechl a zvedl hlavu, otočil se a rozběhl po silnici na druhou stranu kopce. Chase byl sice podvyživený a nebyl ve formě, ale pořád na tom byl fyzicky líp než vrah.

Cesta se přehoupla přes vrcholek a pak klesala tak prudce, že Chase musel zpomalit, aby neztratil rovnováhu. U krajnice tam stál červený volkswagen se zapnutým motorem. Soudce doběhl k autu, skočil za volant a zabouchl dvířka. Kola se ve šterku protočila na místě, pneumatiky zapištěly, z výfuku vyrazil oblak kouře a vůz vyrazil dolů z kopce.

Chase si nestihl zapamatovat ani část poznávací značky, protože ho vyděsilo zběsilé troubení. Uskočil stranou, klopýtl, upadl a kutálel se po šterkové krajnici.

Bezprostředně za ním zakvílely brzdy jako výkřik zraněného člověka. Obrovský oranžový kamion s černým nápisem projel kolem, řítil se po strmém svahu Kanackaway Ridge Road a mírně se kymácel.

Když Chase zvedl hlavu, nákladňák i volkswagen už zmizely z dohledu.

## Kapitola 11.

Škrábance na čele a na tváři už nekrvácely, na poraněné ruce si ani nevzpomněl. Při pádu na krajnici si narazil žebra, ale když si na ně přitlačil, zjistil, že nejsou zlomená. Na zádech a hlavně na ramenou měl oděrky od ostrého šterku a obě kolena mu krvácela. Roztrženou košili nechal v ostružině, ale i kalhoty se teď hodily nanejvýš do popelnice.

Nasedl do Mustangu, podíval se na sebe do zrcátka, otřel si obličej a učesal se. Měl takový vztek, že by nejraději do něčeho praštil. Seděl tam a čekal, až zchladne.

Mezitím se už setmělo a na parkoviště milenců začaly přijíždět první automobily. Chase překvapilo, že se na místo vraždy vrací tolik mladých milenců. Zjevně si nedělali starosti, že muž, který ubodal Michaela Karnese, je dosud na svobodě. Copak nemají strach? A nejspíš se vůbec neobtěžují zamknout si dvířka.

Napadlo ho, že by mohl přijet i hlídkový vůz. Osamělý muž v autě by byl podezřelý. Nastartoval a vracel se zpátky do města. Během jízdy se snažil vydolovat z paměti nějaké nové podrobnosti o Soudci a utřít si je.

Má pistoli s tlumičem a červený volkswagen.

Je špatný střelec, ale dobrý řidič.

A to bylo všechno.

Co teď. Má jet na policii?

V žádném případě. Do háje s policajty. Do háje se všemi. Fauvel mu dal špatnou radu a policajti mu pomohli ještě méně.

Bude to muset nějak zvládnout sám.

Musí najít Soudce.

Musí ho najít dřív, než ho Soudce zabije.

Paní Fieldingová zvědavě číhala u dveří. Když viděla, v jakém je Chase stavu, překvapeně ucouvla.

"Co se vám stalo?"

"Upadl jsem," řekl Chase. "Nic to není."

"Máte na tváři krev a jste celý odřený!"

"Jsem naprosto v pořádku, paní Fieldingová, opravdu. Měl jsem jen malou nehodu, ale stojím na nohou a dýchám."

Zadívala se na něj pozorněji a řekla příkře: "Pil jste, pane Chasi?"

"Nepil jsem vůbec nic."

"Víte, že to nemám ráda."

"Vím."

Protáhl se kolem ní a vykročil ke schodišti. Zvedl nohu na první schod. Ta cesta vzhůru byla náhle velmi dlouhá.

"Nerozbil jste auto?" volala za ním.

"Ne."

Ze zvyku se snažil paní Fieldingové co nejrychleji uniknout, přestože ho dnes kupodivu nedeprimovala tolik jako obvykle.

"Aspoň že tak," řekla. "S autem se líp hledá práce."

Hodil do sklenky dvě kostky ledu a nalil si whisky. Pak se odbelhal do koupelny, napustil do vany vodu tak horkou, jak jen dokázal snést, a opatrně do ní vlezl jako stařec s artritidou. Sykal nejen bolestí, ale i úlevou, když se mu horká voda dostala na poraněnou kůži.

Potom si ošetřil nejhorší odřeniny a oblékl si lehké kalhoty a košili. S druhou skleničkou whisky se posadil do křesla, aby si promyslel, jaké další kroky musí podniknout.

Myslel na to, co přijde, se směsí vzrušení a obav.

Nejprve by si měl promluvit s Louise Allenbyovou. Na policii je vyslýchali odděleně, když se však nad celou událostí zamyslí společně, mohli by přijít na něco užitečného.

V telefonním seznamu bylo osmnáct Allenbyových, ale Chase si vzpomněl, že Louise při výslechu uvedla, že její matka je vdova. V seznamu byla pouze jedna Allenbyová, která bydlela na Pine Street ve čtvrti Ashside.

Vytočil číslo a po desátém zazvonění telefon zvedla Louise. Poznal její hlas, přestože zněl mnohem ženštěji, než jak mu utkvěl v paměti.

"Tady je Ben Chase. Vzpomínáš si na mne, Louise?"

"Samozřejmě," řekla potěšeně. „Jak se vám daří?"

"Jde to."

"Stalo se něco? Co potřebujete?"

"Rád bych si s tebou promluvil, jestli je to možné," řekl Chase.

"Bezva."

"O tom, co se stalo v pondělí v noci."

„Jasně, tak jo."

"Nevadí ti to?"

"Proč by mělo?" zeptala se.

Louisina lehkomyšlnost ho překvapila a zaskočila.

"Můžete přijet hned?"

"Pokud se ti to hodí."

"Perfektně," řekla. "Teď je deset, tak za půl hodiny? O půl jedenácté?"

"Budu tam," řekl Chase.

"Budu na vás čekat."

Položila sluchátko tak jemně, že Chasovi pár vteřin trvalo, než si uvědomil, že už přerušila spojení.

Vstal a protáhl se. Kvůli všem těm pohmožděninám byl celý ztuhlý. Rychle dopil skleničku, ale najednou se mu nechtělo odejít.

Přebírá iniciativu, výborně, jenže si tím naprosto zničí všechny jednoduché návyky, díky nimž přežil ty dlouhé měsíce po propuštění z nemocnice. Už nebudou žádné líné procházky po městě, odpoledne se už nebude dívat na staré filmy, nebude žádné posezení s knížkou a skleničkou před spaním - alespoň ne do té doby, než se to všechno vyřeší.

Kdyby teď nikam nejel, třeba by se mu podařilo zůstat naživu, dokud policie Soudce nechytí.

Jenže Soudce příště nemusí minout.

Proklínal všechny, kteří ho vytáhli z jeho útulného podkroví, proklínal kongres, tisk, starostu, obchodní komoru, Soudce, Fauvela, Wallace a Tupperera. Věděl však, že nemá na vybranou a musí tím projít. Jeho jedinou útěchou byla naděje, že až tohle všechno skončí, vrátí se zase do svého pokoje, zavře dveře a život vklouzne zpět do starých kolejí.

Když odcházel z domu, paní Fieldingová se neukázala.

Chase si řekl, že je to dobré znamení.

Matka a dcera Allenbyovy bydlely v cihlovém jednoposchodovém domku v koloniálním slohu v malé oblasti Ashside, kde žily střední vrstvy. Na začátku krátkého dlážděného chodníčku rostly dva javory a k bílým dveřím s mosazným klepadlem vedly dva schody.

Dveře otevřela Louise. Měla na sobě bílé šortky a krátkou halenku a vypadala, jako by poslední půlhodinu strávila před zrcadlem nanášením make-upu a kartáčováním vlasů.

"Pojďte dál," vybidla Chase.

Zařízení pokoje bylo přesně takové, jaké se dalo v podobném domě čekat. Obstarožný nábytek, barevný televizor na vysokém podstavci, na nalakované podlaze z borových prken tkaná předložka. Nebyla tam špína, spíš jenom nepořádek. Časopisy přetékaly z poličky, na konferenčním stolku byla zaschlá kolečka od sklenic a na skříních tu a tam

vrstvička prachu.

"Posaďte se," řekla Louise. "Třeba na pohovku, ta je pohodlná. Tohle křeslo s květovaným potahem taky."

Vybral si pohovku. "Omlouvám se, že obtěžuju tak pozdě v noci..."

"S tím si nelamte hlavu," přerušila ho bezstarostně a sedla si na opěradlo křesla. "Vy mě nikdy nemůžete obtěžovat."

Stěží v ní poznal tu ofřesenou, chvějící se dívku, která se v pondělí v noci choulila v autě Michaela Karnese.

"Od té doby, co jsem vyšla školu, chodím spát, kdy se mi zachce, někdy až ve tři ráno. Na podzim jdu na vysokou.

Jsem už velká holka."

Usmála se, jako by jí přímo před očima nikdo nikdy neubodal přítele.

"Dáte si něco na pití?"

"Ne, díky."

"Vadilo by vám, kdybych se napila?"

"Ne, klidně."

Svížně vstala a šla k baru zabudovanému v knihovně. Chase se za ní ohlédl a v duchu konstatoval, že má hezké nohy.

"Dám si Sicilský koktejl. Nechcete taky? Je to dobré."

"Ne, opravdu ne."

Zatímco s jistotou profesionála míchala likér a brandy, otočila se k Chasovi zády, aby se mu pochlubila svým oblým zadečkem, a svůdně vlnila boky. Mohlo to být zcela přirozené chování dospívající dívky, která si dosud není plně vědoma, co může její tělo s muži udělat, ale taky v tom mohl být rafinovaný záměr.

Chase se nemotorně zeptal: "Jsi dost stará na to, abys mohla pít?"

"Je mi sedmnáct, skoro osmnáct." Louise se posadila na druhý konec pohovky. "Už nejsem žádné děcko. Možná na to ještě nemám věk, ale jsem tady doma, tak kdo mi to může zakázat?"

"Samozřejmě nikdo."

Před sedmi lety, když byl v jejím věku, vypadaly sedmnáctileté dívky skutečně na sedmnáct. Nyní jako by dospívaly rychleji, nebo si to aspoň myslely.

Napila se, olízla si rty jazykem, pak se pohodlně opřela a zkrřížila nohy.

Všiml si, jak se jí pod tenkou látkou rýsují bradavky.

"Teprve teď jsem si uvědomil, že pokud tvá matka brzo vstává, že už může být v posteli, nechtěl jsem..."

"Mamka je v práci." Louise naklonila hlavu, sklopila řasy a koketně na Chase pohlédla. "Dělá číšnici v nočním baru.

Chodí do práce v sedm a končí ve tři, nebývá doma před půl čtvrtou."

"Aha."

"Vyděsil jste se?"

"Prosím?"

Rozpustile se zasmála. "Přece že jste tady se mnou sám!"

"Ne, to ne."

"To je dobře. Tak do toho." Znovu na něj vrhla koketní pohled a snažila se, seč mohla, aby její hlas zněl svůdně. "Kde začneme?"

Chase s ní během následující půlhodiny probral události pondělní noci, osvěžoval Louisiny vzpomínky a přidával vlastní postřehy, vyptával se na podrobnosti a nutil ji, aby se zas ptala jeho, zkrátka se pídil po sebemenší maličkosti, která by mohla být důležitá. Nevzpomněli si však na nic nového, přestože se dívka poctivě snažila Chasovi pomoci. Mluvila o vraždě Michaela Karnese s naprostým klidem, jako by u toho nebyla, když se to stalo, jako by o tom jenom četla v novinách.

"Bude vám vadit, když si dám další?" zeptala se a zvedla prázdnou sklenici.

"Jen si posluž."

"Nebojte, ještě jeden zvládnu. Dáte si tentokrát taky?"

"Ne, díky," odmítl Chase, protože cítil, že si musí zachovat jasnou hlavu.

U baru zaujala stejně vyzývavou pózu jako prve, pak se posadila mnohem blíž k Chasovi.

"Na jednu věc jsem si zrovna teď vzpomněla. Měl takový zvláštní prsten."

"Jak zvláštní?"

"Stříbrný, hranatý, s dvojitým bleskem. Jeden chlápek, co s ním mamka chodí, má taky takový. Zajímalo mě to a řekl mi, že je to prsten nějakého spolku."

"Co je to za spolek?"

"Jen pro bílé. Žádní černí a žlutí, Židé nebo podobní, prostě jen běloši."

Chase netrpělivě čekal, až se Louise napije.

"Je to zkrátka taková banda chlápků, kteří drží jeden s druhým a nedovolí všelijakým chytrákům, židovským bankéřům ani nikomu jinému, aby s nimi zametali a obírali je o všechno, co mají."

Očividně s takovou organizací souhlasila.

"Teď jsem si to pokazila, že?" zeptala se po chvíli.

"Pokazila?"

"Třeba jste Žid."

"Ne."

"Nevypadáte jako Žid."

"Taky nejsem."

"Hele, i kdybyste byl Žid, bylo by mi to jedno. Zdáte se mi strašně přitažlivý. Všiml jste si?"

"Takže Mikův vrah může být bílý rasista?"

"Proč hned rasista? V tom spolku jsou prostě chlapi, kteří na rozdíl od ostatních neskočí každému na špek. To je všechno. Člověk to musí obdivovat."

"Neřekl ti náhodou ten pán, který chodí s tvou matkou, jméno toho spolku?"

"Jo, jmenuje se to Árijský spolek."

"A jak se jmenuje ten pán?"

"Tom. Příjmení si nepamatuju."

"Mohla by ses na to matky zeptat?"

"Jasně, hned jak se vrátí domů. Hele, jste si absolutně jistý, že nejste Žid?"

"Absolutně. Proč?"

"Protože od té chvíle, kdy jsem to řekla, na mě koukáte tak nějak legračně."

Uvědomil si, že se na ni od toho okamžiku opravdu dívá jako na něco bledého a svíjejícího se, co objevil pod převráceným kamenem.

Zeptal se: "Řekla's o tom spolku Wallacovi?"

"Ne, vždyť jsem si na to vzpomněla až teď. Jednoduše jsem se ve vaší společnosti uvolnila a najednou mě to zčistajasna napadlo, jako když udeří blesk."

Chase by z ničeho neměl větší radost, než kdyby se mu na základě tohoto malého detailu podařilo zjistit Soudcovu totožnost a mohl ji pak ledabyle předhodit detektivům.

"Hodně mi to pomůže," řekl.

Jako by už zbytečně promarnili spoustu času, najednou se z ní stala rafinovaná svůdnice, sklouzla blíž k němu, samá ladná křivka a zlatě opálená pleť.

"Opravdu si to myslíš, Bene?"

Přikývl a pokoušel se vymyslet, jak by se vymluvil, aniž by se jí nějak dotkl. Potřebuje mít Louise na své straně, aspoň dokud nevytáhne ze své matky to jméno.

Přitiskla se k němu stehnem. Odložila sklenici, otočila se k němu a očekávala, že ji obejmě.

"Už musím jít." Chase prudce vstal. "Musím o tom všem přemýšlet."

Louise také vstala, postavila se velice blízko k němu a sladce zašeptala: "Ještě je brzo. Není ani půlnoc. Mamka se hned tak nevrátí."

Příjemně voněla mýdlem, šamponem a jemným parfémem. Byla to čistá vůně a Chase nemohl uvěřit, že je Lousie tak moc zkažená. Ale věděl, že opravdu je.

Jeho smysly byly rozjitřené, až mu z toho bylo nevolno. Tahle laciná holka s kamenným srdcem ho zasáhla způsobem, jakým se to žádné ženě už bezmála dva roky nepodařilo. Pohrdal sebou za to, že po ní tak intenzivně zatoužil. Možná za to mohla jeho tak dlouho potlačovaná energie, která se po všech těch osamělých měsících konečně vzbouřila, a pravděpodobně by na něj v té chvíli stejně zapůsobila jakákoli půvabná žena, protože sotva vylezl ze své ulity, procitla i jeho sexuální touha. Ale to nebylo důležité.

Důležité bylo, že z té ulity vylezl, že podlehl zdravému pudu sebezáchovy a rozhodl se, že nebude čekat a dělat Soudci terč. Bylo tedy jenom normální, že se v něm současně ozvaly obvyklé lidské touhy a potřeby, a přesto sám sebou opovrhoval.

"To nejde," řekl a ustoupil od ní. "Musím se dnes setkat ještě s nějakými lidmi."

"Tak pozdě?"

„Ještě to stihnu."

Přitiskla se k němu, přitáhla si jeho tvář ke své a olízla mu rty. Nebyl to polibek. Prostě jen rychlé olíznutí teplým a vlhkým jazykem. Byl to silně erotický příslib.

"Máme dům sami pro sebe ještě na několik hodin," řekla Louise. "Ukážu ti, jakou mám velkou postel s bělostnými nebey."

„Jsi zvláštní... dívka," řekl a myslel tím něco jiného, než si myslela Louise.

"A to's mě ještě vůbec nepoznal," zašeptala smyslně.

"Dnes to opravdu nejde. Čekají na mě."

Byla natolik zkušená, že poznala, kdy ta pravá chvíle pro svádění pominula. Usmála se a o krok ustoupila.

"Ale přesto ti musím poděkovat, Bene. Žes mi zachránil život. To si zaslouhuje obrovskou odměnu."

"Nic mi nedlužíš," řekl.

"Ale dlužím. Splatím ti to někdy jindy, až se ti to bude hodit."

Zlehka ji políbil a ještě dlouho po tom si říkal, že to udělal jen proto, aby mezi nimi zachoval dobré vztahy.

"Tak někdy jindy, Bene," řekla nenuceně. "A půjde nám to dobře, uvidíš."

Vycítil, že mu jasně dává najevo, že z toho ani pro jednoho nevyplývají žádné závazky.

"Kdyby tě detektiv Wallace znovu vyslýchal, myslíš, že bys mohla tak nějak... na ten prsten zapomenout?"

„Jasně. Vůbec nemám policajty ráda. Mávají pistolemi a nutí lidi lézt do zadků Židům a ostatním chytrákům, a to je hlavní problém téhle společnosti. Ale ještě jsi mi neprozradil, proč to všechno vlastně děláš?"

"Z osobních důvodů," řekl Chase.

Doma se svlékl a šel rovnou do postele. Tma byla těžká a teplá a poprvé za celou dobu, co si dokázal vzpomenout, taky příjemná.

Byl už tak dlouho bez ženy, dokonce i bez touhy po ženách, že ho pochopitelně napadlo, jestli se nezachoval jako blázen, když nevyužil nabídky Louise Allenbyové.

Říkal si, že je sice přitažlivá, ale že ji odmítl, protože ho znechutila. Ale nevěděl, jestli si to jenom nenamlouvá. Možná

ucouvl, protože se bál, že by se ještě víc vzdálil od vyjetých kolejí. Erotický vztah, jakkoli přechodný, by byl další puklinou v pečlivě vybudovaných zdech jednoduchých návyků. Už ho přemáhal spánek, když si uvědomil, že se přece jen něco stalo. Něco mnohem důležitějšího než skutečnost, že zatoužil po ženách. Nepotřeboval ani hlt whisky, aby usnul. Ale zdálo se mu o mrtvolách.

## Kapitola 12.

Ráno byl Chase celý rozlámaný, kdejaká pohmožděnina ho bolela a v odřeninách mu cukalo. Oči měl opuchlé a třeštila mu hlava, jako by ji měl ve svěráku, který někdo pomalu přitahuje. Když vstával z postele, připadal si jako chromý a měl dojem, že mu co nevidět praskne lebka.

V koupelně se na sebe podíval do zrcadla. Byl bledý, pod očima měl tmavé kruhy a na čele škrábanec. Na ramenou, na zádech a na bocích měl hnědé šrámy a fialové modřiny, jak se prodíral ostružiním a kutálel po ostrém štěrku nahoře na Kanackaway.

Horká lázeň mu příliš nepomohla, a tak se donutil udělat několik kliků a dřepů, až se mu zatočila hlava. Rozbolely ho odřeniny na kolenou, ukázalo se však, že nejlepší léčbou na fyzické problémy je pohyb. Napadlo ho, že mu proti depresi může podobně pomoci nějaká usilovná duševní činnost.

Na schodech sykal bolestí.

"Máte tady poštu, pane Chasi!"

Paní Fieldingová vyšla ze svého pokoje, odkud hlaholil nepřirozený smích diváků v televizním studiu, vzala ze stolku hnědou obálku a podala mu ji. Doslova se třásla zvědavostí.

"Děkuji," řekl Chase.

"Není tam žádná zpáteční adresa."

"Asi nějaké propagační letáky."

Chase vykročil k domovním dveřím. Doufal, že si paní Fieldingová nevšimne jeho ztuhlých svalů a nezačne rozebírat jeho zdraví, ale nemusel se bát, protože ze všeho nejvíc ji zajímal obsah zásilky.

"V takových obálkách nebývají letáky. V takových obálkách bez zpáteční adresy chodí jenom nabídky k sňatku a hlavně necudné časopisy," prohlásila odměřeně a zatvářila se neobvykle přísně. "Ve svém domě žádnou necudnou literaturu nedovolím, pane Chasi!"

"Vypadá to, že vás nezklamou."

"Nic takového to tedy není?"

"Ne."

Otevřel obálku a vytáhl z ní kopie své karty, Fauvelových poznámek a časopiseckých článků, které mu Soudce slíbil poslat.

"Zajímám se o psychologii a jeden můj přítel mi občas pošle nějaké informace z oboru."

"Aha."

Paní Fieldingová byla očividně zklamána, že Chase nepřistihla při něčem nemravném, a současně překvapena, že má takové intelektuální zájmy, o nichž dosud nevěděla.

"No, doufám, že jsem se vás nijak nedotkla..."

"Vůbec ne."

"... ale ve svém domě pornografii tolerovat nebudu."

Chase už vzal za kliku a stěží se udržel, aby nekomentoval její polorozepnutý župánek.

"Rozumím, paní Fieldingová," řekl pouze.

Opatrně se poskládal do auta, nastartoval a ujel tři bloky. Pak zastavil u chodníku, motor nechal běžet a začal si prohlížet fotokopie.

Rozsáhlé poznámky psané rukou doktora Fauvela byly těžko čitelné, prozatím je odložil na vedlejší sedadlo a nejprve zběžně, potom podrobněji prostudoval pět článků.

Tři byly vystřiženy z časopisů, dva byly přepsány na stroji. Ze všech čísel Fauvelův nadměrně vyvinutý egoismus a přebujelé sebevědomí.

Doktor Fauvel označil zkoumaný subjekt jako pacienta C" Chase se však okamžitě poznal, přestože byl popisován jakoby v křivém zrcadle. Kdejaký symptom, jímž trpěl, byl zveličený, aby každé sebemenší zlepšení jeho stavu vypadalo jako senzační psychiatrův úspěch. Doktor se vůbec nezminil o netaktnostech, jež musel Chase snášet, a prohlašoval, že pacient dělá pokroky díky strategii důmyslné terapie, kterou však v Chasově případě nikdy neužíval.

Pacient C" psal Fauvel, byl jedním z mnoha mladíků odcházejících do války s dosud nezformovanými morálními zásadami. V důsledku toho jsou tyto nezralé osobnosti jen tvárnou hlinou v rukou svých nadřízených, kteří je dokáží zmanipulovat až ke krutostem, aniž by si tito mladí mužové amoralnost svých činů uvědomovali a aniž by zpochybňovali rozkazy.

Pacient C" jenž se ve vojenské nemocnici vzpamatoval z naprostého nervového zhroucení, navštívil moji ordinaci, aby se pokusil o sociální reintegraci, tvrdil doktor. Příčinou jeho zhroucení však nebyl komplex viny, nýbrž extrémní hrůza z vyhlídky na smrt. Nikoli odpovědnost vůči lidským jedincům, nýbrž ochromující poznání vlastní smrtelnosti a z toho pramenící pocit ohrožení a hluboký strach.

"Ta krysa," zavrčel Chase.

Pocit viny byl jeho trvalým společníkem, ať už byl vzhůru nebo spal. Poznání smrtelnosti nebylo pramenem strachu,

byla to naopak jeho jediná útěcha, a hodně dlouho nedoufal v nic víc, než že bude mít dost síly, aby svůj život ukončil. V jiném článku Fauvel psal:

Trpí dosud tíživými sny, což spolu s impotencí vnímá jako své zásadní strádání a jako jediné důsledky svých panických obav. Rozpoznal jsem však, že skutečný problém pacienta C. tkví v naprostém nedostatku jakýchkoli morálních hodnot. Nedokáže se psychicky uzdravit, dokud se nesmíří se svou hrůznou minulostí. K tomuto usmíření však může dojít teprve tehdy, až plně pochopí a přizná si závažnost svých zločinů, přestože je spáchal ve válce. Až pochopí své zločiny! Až si přizná jejich závažnost! Jako kdyby Chase s nadšením tiskl spoušť a s radostí se brodil v krvi svých obětí, a pak klidně odešel a nechal si od pucfleka utřít krvavé skvrny z podrážek a nablýskat holinky...! Doktor G. Sloan Fauvel, ten skvělý psychiatr a zpovědník, ten neposkvrněný charakter a morální idol, proto započal s dlouhým a složitým procesem vštěpování příkazů a přesně propracovaného souhrnu mravních zásad do mysli pacienta C. Teprve podaří-li se v pacientu C. vzbudit nefalšovaný pocit odpovědnosti za všechny hanebné skutky, jež vykonal, může být pocit viny odstraněn klasickými způsoby terapie. Teprve pak je vyléčení možné. Chasovi se chvěly ruce, když vracel papíry do hnědé obálky a strkal ji pod sedadlo spolujezdce. Zjištění, že strávil tolik času u lékaře, který ho nejen nechápal, ale který na to, aby ho pochopil, neměl ani dost inteligence a schopností, jím otřásl.

Chase příliš dlouho věřil, že ho zachrání někdo jiný. Ukázalo se však, že spásu může najít pouze v Bohu a v sobě. Jenže po všech zkušenostech z jihovýchodní Asie si už Bohem nebyl tolik jist.

V městském archivu v suterénu soudní budovy seděly tři ženy a rytmicky bušily do kláves psacích strojů, jako by se domluvíly, nebo jako by je řídil dirigent symfonického orchestru.

Chase stál u pultu a čekal, až si ho někdo všimne.

Konečně ta nejbaculatější a nejstarší z trojice písařek, na jejímž stole stála tabulka NANCY ONUFEROVÁ - VEDOUCÍ, dopsalá stránku, vytáhla papír ze stroje a odložila jej do košíku z umělé hmoty, který už byl plný podobných formulářů. "Co byste rád?"

Chase se dost napřemýšlel, než odhadl, jakou taktiku mohl Soudce použít, aby se dostal ke zdejším materiálům, a tak byl na podobnou otázku připraven. "Pátrám po rodinné historii. Víte, napadlo mě, jestli bych se nemohl podívat na pár věcí ve vašem archivu."

"Samozřejmě," pravila Nancy Onuferová škrobeně, zvedla se a otevřela v pultu dvířka.

Druhé dvě ženy se nedaly vyrušit a dál bušily do klávek psacích strojů rychlostí samopalů. Pracovnice archivu byly tak výkonné nepochybně proto, že jejich vedoucí nižší výkonnost prostě nepřipouštěla. Úsečně, avšak přátelské chování Nancy Onuferové připomnělo Chasovi několik rozumnějších poddůstojníků, které v armádě poznal.

Šel za ní přes kancelář a protipožárními dveřmi do rozlehlého sálu s betonovými stěnami, jenž byl zaplněn řadami kovových registratur. Za dveřmi stál starý otlučený psací stůl a tři dřevěné židle.

"Všechny zásuvky jsou náležitě popsány," pravila Nancy Onuferová energicky. "V sekci napravo jsou umístěny rodné listy, dále oddací listy a v poslední části úmrtní listy. Licence na provozování výčepů a restaurací jsou tamhle v rohu. Na protější straně máme opisy armádních materiálů a protokoly a rozpočty městské rady za posledních třicet let. Každá zásuvka je seřazena buď podle abecedy, nebo podle data, to záleží na obsahu. Cokoli ze zásuvek vyjmete, musíte nechat na tomhle stole. Není dovoleno, abyste materiály vracel sám, to je má práce a udělám ji mnohem přesněji, než byste to dokázal vy sám."

"O tom nepochybuji."

"Nechtěla jsem se vás dotknout."

"Nic se nestalo."

"Dokumenty se nesmějí vynášet. Za základní poplatek vám moje zástupkyně udělá kopie, budete-li chtít. Pokud byste cokoli odnesl, mohl byste být pokutován až do výše pěti tisíc dolarů nebo potrestán dvouletým vězením."

"Tak to si dám pozor."

"Tohle nařízení se samozřejmě vztahuje i na nás a dodržujeme je."

"Ani o tom nepochybuji. Děkuji za pomoc."

"A nekouřit," dodala.

"Nebudu."

"V pořádku."

Odešla ze sálu a zavřela za sebou dveře.

Tak takhle jednoduché to měl i Soudce. Chase doufal, že úřednice povedou záznamy, kdo tady byl a co si vyžádal.

Když uvážil zdatnost Nancy Onuferové a přísné nařízení proti vynášení dokumentů, překvapilo ho, že nevede přesnou knihu návštěv.

Aby něco dělal, podíval se na svůj rodný list a pak si vyhledal protokoly ze zasedání městské rady, kde byl odhlasován banket na jeho počest. V opisech armádních dokumentů našel svůj povolávací rozkaz a propouštěcí listiny.

Bylo to snadné. Až příliš snadné.

Když odcházel, Nancy Onuferová se zeptala: "Našel jste, co jste hledal?"

"Ano, děkuji."

"To jsem ráda, pane Chasi," řekla a okamžitě se vrátila ke své práci.

Chase se zarazil. "Vy mne znáte?"

Vzhlédla a usmála se. "A kdo vás nezná?"

Přistoupil k pultu. "Kdybyste nevěděla, kdo jsem, zeptala byste se mě na jméno, nebo byste vyžadovala nějaký průkaz,

než byste mě do archivu pustila?"

"Samozřejmě. Za celých těch dvanáct let, co jsem tady, se o naši knihu návštěv nikdy nikdo nezajímal, ale pořád ji pečlivě vedu." Vytáhla zpod pultu tlustý sešit. "Zapsala jsem i vaše jméno."

"Může to znít jako podivná prosba, ale mohla byste mi říct, kdo tady byl od úterka?"

Paní Onuferová zaváhala.

"Obtěžuje mě spousta reportérů," začal vysvětlovat Chase, "ale já o žádnou publicitu nestojím. A koneckonců už o mně řekli všechno, co se říct dalo. Přihnali se doslova jako uragán. Jenže jsem se doslechl, že se o mě začal zajímat nějaký další pisálek, a tak mě napadlo, zda u vás v úterý nebyl."

Myslel si, že ta lež je příliš průhledná, ale uvěřila mu. Byl přece válečný hrdina.

"Musí to být nepříjemné jako osina za krkem, že?" pravila Nancy Onuferová. "Tihle novináři nenechají nikoho na pokoji. Nevidím na tom nic špatného, když vám řeknu, kdo tady byl. Naše kniha návštěv není tajná."

Listovala záznamy a Chase jí napjatě hleděl pod ruce.

"Od úterka tu bylo jen devět lidí. Tihle dva ze stavební firmy hledali záznamy o elektrickém vedení a vodovodním potrubí na pozemcích, kde pracují. Oba znám. Pak jsou tady čtyři ženy, ale vy hledáte muže, takže je můžeme vyloučit. Zůstávají tihle tři."

Otočila knihu a ukázala prstem na jména. Chase si je vtiskl do paměti.

"Ne, myslím, že to není žádný z nich," řekl.

„Ještě něco?"

"Stačí vám, když vám návštěvníci sdělí jména, nebo chcete vidět nějaký průkaz?"

"Vždycky průkaz, pokud toho člověka neznám."

"Děkuji za ochotu, paní Onuferová."

Úřednice zaklapla sešit, krátce se na Chase usmála a hned se vrátila ke své práci.

Když odcházel z budovy soudu, bylo tři čtvrtě na dvanáct a umíral hlad. Zamířil do restaurace pro motoristy Diamond Dell, kam rád jezdil, když ještě studoval.

Překvapilo ho, jakou má chuť k jídlu. Snědl dva sýrové sendviče, dvojitou porci hranolků a kyselé zelí a zapil to pepsikolou. Ještě nedávno by tohle všechno musel jíst natřikrát.

Po obědě si v telefonním seznamu v budce našel čísla dvou mužů, jejichž jména stála v návštěvní knize Nancy Onuferové. Na prvním se ozvala manželka a nadiktovala mu číslo do manželovy kanceláře. Chase mu zavola, ale jeho hlas se Soudci vůbec nepodobal. Druhého muže zastihl doma, ten však byl Soudci podoben ještě méně.

Číslo třetího muže, Howarda Devora, v seznamu nebylo, což sice mohlo znamenat, že si je prostě jenom nenechal zapsat, ale také mohlo jít o falešné jméno. Soudce mohl mít padělaný průkaz, jímž se v archivu prokázal.

Protože Chase na svoji paměť příliš nespolehal a protože ho také inspirovala Nancy Onuferová, zašel do obchodu, koupil si malý zápisník a propisovací tužku a sestavil si přehledný seznam:

Přezdívka - Soudce

Používá jméno- Howard Devore

Člen Árijského spolku

Nemá záznamy v trestním rejstříku (otisky prstů)

Dokáže otevřít zámky (Fauvelova ordinace)

Pravděpodobně vlastní červený volkswagen

Má pistoli s tlumičem

Seděl ve voze na parkovišti před obchodem a chvíli přemýšlel, než přidal další bod:

Je nezaměstnaný, nebo má dovolenou

Jinak si totiž nedokázal vysvětlit, jak by mu mohl Soudce telefonovat v libovolnou hodinu, sledovat ho po městě a strávit dva dny pátráním po detailech z jeho života. Podle hlasu a způsobu, jakým v obou případech prchal z parkoviště milenců, ještě nemá věk na důchod. Takže je buď nezaměstnaný, nebo na dovolené. Nebo má možnost libovolně odcházet z práce.

Díky tomuto postřehu se sice pole podezřelých poněkud zúžilo, ale ne natolik výrazně, aby mu to pomohlo Soudce najít. Ve městě bylo hodně lidí bez práce, a navíc bylo léto, období dovolených.

Chase zaklapl zápisník a nastartoval auto. Myslel to smrtelně vážně, že Soudce vystopuje, ale neměl ponětí jak. Nepřipadal si jako detektiv, a už vůbec ne jako jeho oblíbený hrdina Sam Spade.

Blondýnka, která měla službu v archivu Press-Dispatch, se jmenovala Glenda Kleaverová. Byla jen o málo menší než Chase, takže musela mít dobrých sto osmdesát centimetrů. Navzdory své výšce měla hlas něžný jako májový vánek ševelící javorovými lístky. Pohybovala se s přirozenou ladností a Chase okamžitě zaujala nejen svou nenápadnou krásou, ale především klidem, jenž z ní vyzařoval.

Vysvětlila Chasovi, že všechna vydání od prvního ledna 1968 jsou už na mikrofilmech, a ukázala mu, jak se používá prohlížečka.

U několika přístrojů seděli reportéři, otáčeli knoflíky, zírali na stínítka a zapisovali si poznámky.

Chase se zeptal: "Chodí sem hodně cizích lidí?"

"Náš archiv slouží především zaměstnancům novin," odpověděla Glenda Kleaverová, "ale je zdarma přístupný

veřejnosti. Přijde sem tak deset lidí týdně."

"A co tady hledají?"

"Co tady hledáte vy?" zeptala se.

Na okamžik zaváhal. "Shromažďuji fakta o historii mé rodiny."

"A proto sem taky většina lidí chodí. Mne osobně mrtví příbuzní vůbec nezajímají. Vlastně nemám v lásce ani ty živé." Zasmál se. Překvapilo ho nejen to, že ta dívka vypadá něžně a mluví tak jemně, ale že je také tak nečekaně otevřená.

"Copak vás nezajímá váš rodokmen?" zeptal se. "To nejste na svoji rodinu vůbec hrdá?"

"Ne. Byli to spíš soumaři než plnokrevníci."

"Na tom přece není nic špatného."

"Kdybyste si prostudoval strom mého rodokmenu, určitě byste našel nějaké mé předky viset na větví."

"Pocházíte snad z rodu zlodějů koní?"

"V tom lepším případě."

Od Operace Jules Verne se Chase s žádnou ženou tak dobře necítil. Jenže už vyšel ze cviku, a přestože by s Glendou rád navázal bližší kontakt, nebyl schopen nic vymyslet.

Rozpačitě se zeptal: "Mám vám podepsat nějakou žádanku?"

"Není třeba. Všechno vám vyhledám sama a zase mi to vrátíte. Co potřebujete?"

Chase se nepříšiel hrabat ve starých člancích. Potřeboval jenom zjistit, kdo novinovým archivem od úterka prošel, jenže nemohl Glendě Kleaverové vyprávět tytéž lži o dotěrných reportérech, které vyzkoušel na paní Onuferovou, protože se to zrovna tady ani trochu nehodilo. A přestože byl připraven, že si bude muset podle vývoje situace vymýšlet, právě zjistil, že této dívce lhát nechce.

Šedomodré oči Glendy Kleaverové na něho hleděly tak upřímně, že ji nechtěl a nemohl klamat.

Vyprávět jí o svých problémech se Soudcem však také nehodlal, protože kdyby mu neuvěřila, cítil by se jako hlupák. Viděl ji sice poprvé v životě, ale nechtěl se před ní shodit.

Bylo tu však ještě jedno nebezpečí. Některý reportér by mohl něco zaslechnout a Chasova fotografie by se opět objevila na první stránce.

"Co tedy chcete?" zeptala se Glenda Kleaverová. "Která vydání si přejete vidět?"

"Glendo, zlatíčko," zavolal našťastí jeden reportér dřív, než stačil Chase odpovědět, "mohl bych dostat všechna čísla od května do srpna 1952?"

"Za okamžik, teď je na řadě tenhle pán."

"Já počkám," chytil se Chase příležitosti, "mám dost času."

"Nebude vám to vadit?"

"Ne, jen mu to přineste."

"Za pět minut jsem zpátky."

Díval se za ní, jak ladně kráčí místností a vstupuje do širokých dveří. Také reportér dívku zálibně pozoroval.

"Díky," řekl reportér Chasovi. "Mám na tenhle článek v jedenáct uzávěrku a ještě nemám skoro nic pohromadě."

"To je v pořádku."

Reportér se otočil zpátky k prohlížečce. Byl zřejmě tak zaujat svou prací, že Chase nepoznal.

Chase se vrátil do auta, otevřel zápisník a prohlédl si seznam, neměl však nic, co by k němu přidal, ani nedokázal nalézt žádné souvislosti mezi stávajícími osmi body. Zavřel zápisník, nastartoval a zařadil se do proudu vozidel mířících na dálnici Johna F. Kennedyho.

O patnáct minut později už byl za městem a ujížděl rychlostí sto deseti kilometrů za hodinu. Vítr svištěl otevřeným okénkem dovnitř a cūchal mu vlasy. Chase myslel na Glendu Kleaverovou a stěží vnímal ubíhající kilometry.

Ze střední školy šel Chase na vysokou, která byla jen pětasedesát kilometrů od jeho domova, aby mohl co nejčastěji jezdit za rodiči, navštěvovat staré přátele a dívku, na které mu tehdy záleželo. Ale Vietnam všechno změnil.

Zaparkoval před administrativní budovou v areálu vysoké školy. Všechno mu připadalo cizí, jako by tady ani nestrávil ty necelé čtyři roky. Ta doba však byla dávno ztracená, zasutá pod zážitky z války. Staré pocity a myšlenky už nemohl získat zpátky, protože by musel přebrodit řeku válečných vzpomínek, což neměl v úmyslu.

V kanceláři studijního oddělení mu vyšel vstříc vedoucí, bledý mužik s úhledně zastřiženým knírkem, a Chase se rozhodl, že tentokrát bude říkat jen čistou pravdu.

"Zajímalo by mě, jestli se na mě během tohoto týdne někdo nevyptával. Mám nějaké potíže s jedním čmuchalem, který mě obtěžuje."

Vedoucí byl nervózní člověk, neustále bral do rukou předměty, které měl rozloženy na stole, pera, tužky, notesy, rozvrhy hodin a pravítka, odkládal je a znovu zvedal. Představil se jako Franklin Brown a byl potěšen, že se setkává s tak významným absolventem.

"Od té doby, co vám byla udělena Medaile cti, pane Chasi, tady byly desítky lidí."

"Máte jejich jména a adresy?"

"Ale ano, samozřejmě. Umožňujeme přístup k záznamům pouze zaměstnavatelům našich studentů, a to jenom tehdy, pokud absolvent podepíše písemný souhlas."

"Ten muž se mohl prokázat jako můj zaměstnavatel. Je velmi přesvědčivý. Podíval byste se laskavě do svých záznamů, počínaje úterkem?"

"Mohl poslat žádost písemně. Takových žádostí dostáváme hodně, osobně sem přijde jen málo lidí."

"Neměl čas, aby to vyřídil poštou."

"Okamžik počkejte," řekl Brown, odložil pravítko, vzal z police knihu a začal v ní listovat. "V úterý tady byl pouze jeden

pán."

"Kdo to byl?"

Brown ukázal Chasovi záznam: "Eric Blentz, majitel restaurace Gateway Mall. To je v nákupním..."

"Vím, kde to je."

Brown uchopil plnicí pero, otáčel jím v prstech a odložil je jen proto, aby zvedl tužku.

"Nepamatujete si, jak vypadal?" zeptal se Chase.

"Ale ano, samozřejmě. Byl asi tak vysoký jako vy, ale ne tak ramenatý, byl hodně hubený a hrbil se."

"Jak byl starý?"

"Třicet osm, čtyřicet."

"Pamatujete si jeho obličej?"

"Vypadal velmi přísně, vystupoval rázně a sebejistě, ale byl netrpělivý. Měl takové neklidné oči a díval se na mě, jako by mi nevěřil. Na svůj věk měl hodně vrásek a z tváře mu trčel dlouhý tenký nos, a když říkám dlouhý, tak myslím opravdu dlouhý."

"A co vlasy?"

"Světlé a ulízané, každý vlásek přesně na svém místě. Byl velmi pečlivě oblečený a boty měl nablýskané. Když jsem se ho zeptal na jméno a adresu, prohlásil, že jeho jméno neumí nikdo napsat správně, vytrhl mi pero z ruky a napsal je sám."

Chase se zeptal: „Jak je možné, že si ho pamatujete do takových detailů?"

Brown se usmál, odložil tužku, zvedl pero, položil je vedle pravítka a uchopil knihu.

"Hrajeme se ženou v našem amatérském divadle. Možná jste nějaké představení viděl, když jste byl ještě na škole. Ve většině her mám charakterní roli, a proto studuji lidi a jejich chování."

"Musíte být na jevišti opravdu dobrý," řekl Chase.

Brown se zarděl. "Nijak zvlášť, ale divadlo se mi dostalo do krve. Příliš nevyděláváme, ale dokud nemusíme doplácet z vlastní kapsy, můžeme si tohle potěšení dopřát."

Chase si cestou k autu představoval, jak se Brownovi na jevišti před zraky diváků třesou ruce a jak ve světle reflektorů neustále přemisťuje předměty pečlivě připravené rekvizitářem.

Nasedl do Mustangu, otevřel zápisník a zahleděl se na seznam. Nic nenaznačovalo, že by Soudcem mohl být restauratér Erik Blentz, protože každému žadateli o licenci na prodej lihovin automaticky berou otisky prstů. Navíc pochyboval, že by majitel vyhlášeného podniku jezdil v obyčejném volkswagenu.

Byl jen jediný způsob, jak to zjistit. Chase nastartoval a po dálnici zamířil zpátky do města. Přemýšlel, jakého přijetí se mu v restauraci Gateway Mall dostane.

## Kapitola 13.

Interiér restaurace měl nízkými stropy s dřevěnými trámy, bílými stěnami s hrubou omítkou, cihlovou podlahou a masivním zařízením z borového dřeva připomínat alpský hotel. Podél stěn stály čalouněné boxy. Šestice oken, směřujících na hlavní třídu, byla vyplněna tabulkami tmavočerveného skla zalitého do olova a byla téměř neprůhledná. Chase usedl do jednoho menšího boxu na konci lokálu, aby viděl jak na bar, tak na vchod. Příjemná plavovláska s tvářemi jako jablíčka, v krátké hnědé sukýnce a selské bílé halence, zapálila na jeho stole lampičku. Chase si objednal whisky.

V šest hodin večer nebylo v restauraci příliš rušno. U stolů seděly tři páry, u baru jedna osamělá žena. Ani jeden host neodpovídal popisu, který Chase dostal od Browna, a tak si jich přestal všimnout. Barman byl už v letech, měl lysou hlavu a velké břicho, ale byl hbitý a šikovný a servírky ho zjevně zbožňovaly.

Blentz samozřejmě nemusel pracovat ve své vlastní restauraci, ani do ní nemusel chodit, ale to by byl ve svém oboru výjimka, protože všude, kde se platí převážně hotově, si majitelé raději pokladny pohlídají.

Chase si náhle uvědomil, že se napjatě předklání a nehty si zaryvá do dlaní. Opřel se tedy a několikrát se zhluboka nadechl, aby se uvolnil, protože na Blentze taky může čekat celé hodiny.

Po druhé whisky požádal o jídelní lístek. Objednal si telecí kotletu s opékanými brambůrkami a překvapilo ho, že má zase hlad, přestože v Diamond Dellu spořádal bohatý oběd.

Po večeři, krátce po deváté, se Chase zeptal servírky, zda sem pan Blentz dnes přijde. Plavovláska se rozhlédla po místnosti, která se mezitím zaplnila, a ukázala na rozložitého tmavovlasého muže na barové stoličce.

"To je on."

Byl to padesátník, vážil dobře přes sto kilo a byl alespoň o deset až patnáct centimetrů menší než muž, kterého popisoval Franklin Brown.

"Tohle je Blentz?" zeptal se Chase. "Víte to jistě?"

"Pracuju u něho už dva roky," odpověděla servírka.

"Bylo mi řečeno, že je vysoký a hubený, že má světlé vlasy a vždycky je perfektně oblečený."

"No, možná před dvaceti lety býval pan Blentz hubený a perfektně oblečený," zasmála se, "ale sotva mohl být vysoký blondák."

"To asi ne," souhlasil Chase. "Vypadá to, že hledám nějakého jiného Blentze. Přinesla byste mi laskavě účet?"

Když vyšel ven, rozlehlé parkoviště bylo poloprázdné, pouze před restaurací stálo několik vozů. Obchody zavřely už před dvaceti minutami.

Noční vzduch byl proti klimatizované restauraci dusný a doslova tlačil Chase k zemi. Ztěžka zvedal nohy, jako by kráčet po planetě s vyšší gravitací než pozemskou.

Setřel si pot z čela, sestoupil z chodníku a právě obcházel svůj vůz, když za sebou uslyšel řev motoru a ozářila ho světla. Na nic nečekal, ani se neohlédl, a vyskočil na kapotu automobilu. V následující chvíli se o bok Mustangu s hlasitým zaskřípáním plechu otřel pontiac a Chase ucítil závan horkého kovu. Zaklesl prsty do žlábků pod stěrači, a přestože se pod ním vůz prudce zhoupł, udržel se. Kdyby spadł, pontiac by ho určitě přešel dřív, než by mu stačil znovu uhnout z cesty. Chase zůstal ležet na kapotě, zvedl hlavu a snažil se rozpoznat poznávací značku odjíždějícího auta. I kdyby byl dostatečně blízko, aby číslo přečetl, nebylo by mu to nic platné, protože bylo obaleno hadrem. Na výjezdu z parkoviště pontiac zatočil tak prudce, až to vypadalo, že vjede na chodník a narazí do sloupu pouličního osvětlení, ale Soudce získal nad vozem vládu, na červenou projel křižovatkou, zabočil doprava na hlavní silnici do středu města a za několik vteřin zmizel. Chase se rozhlédl, zda někdo to divoké střetnutí viděl, ale žádní svědci tam nebyli. Slezl z kapoty a šel se podívat, jak moc je Mustang poškozený. Přední blatník byl sice promáčklý, ale ne až na pneumatiku, takže auto bylo pojízdné. Celý bok byl odřený, ale motor určitě nebyl poškozen. Oprava bude stát pár set dolarů. Bylo mu to jedno. Peníze byly tím posledním, co mu dělalo starosti. Otevřel dvířka, která trochu zavržala, usedl za volant a zabouchl je. Vytáhl zápisník a prohlédl si seznam. Ruka se mu chvěla, když dopisoval devátý, desátý a jedenáctý bod:

Používá také jméno - Eric Blentz  
Předchozí neúspěchy ho nutí jednat ukvapeně  
Druhé auto - pontiac (možná kradený)

Seděl ve voze a hleděl na liduprázdné parkoviště, dokud se mu nepřestaly třást ruce. Potom jel domů a unaveně přemýšlel, kde na něho bude Soudce čekat příště.

V sobotu ráno probudil Chase telefon. Vynořil se z temnoty plné žalujících mrtvol a položil ruku na sluchátko. Teprve pak si uvědomil, kdo to může být. Soudce mu netelefonoval od středeční noci. Měl velké zpoždění.  
"Prosím."  
"To je Ben?"  
"Ano."  
"Tady doktor Fauvel."  
Bylo to poprvé, kdy Chase slyšel svého psychiatra v telefonu, nebol všechno vždycky vyřizovala slečna Pringlová.  
"Co chcete?" zeptal se Chase.  
Hlas doktora Fauvela ho úplně probudil a zahnal všechny přízraky.  
"Zajímá mě, proč jste nepřišel na páteční sezení."  
"Nepotřeboval jsem to."  
Fauvel zaváhal a pak řekl: "Jestli jste nepřišel proto, že jsem mluvil tak otevřeně s policií, musíte pochopit, že jsem rozhodně neporušil vztah mezi lékařem a pacientem. Nechtěli vás obvinít z žádného zločinu. Domníval jsem se, a domnívám se to stále, že je jenom ve vašem zájmu, když jim řeknu pravdu, než kvůli tomu vašemu Soudci ztratí ještě víc času."  
Chase mlčel.  
"Mohli bychom se sejít dnes odpoledne a promluvit si o tom, Bene?"  
"Ne."  
"Právě teď by vám naše sezení přineslo velký užitek."  
"Už za vámi nikdy nepřijdu."  
"To by bylo nemoudré," řekl doktor Fauvel.  
"Psychiatrická péče nebyla podmínkou mého propuštění z nemocnice, bylo to pouze doporučení, kterého jsem mohl využít."  
"A stále můžete, Bene. Jsem tady a čekám na vás..."  
"Jenže už mi to není ku prospěchu," řekl Chase.  
Začal se bavit. Poprvé zahnal Fauvela do defenzívy a nové rozložení sil mu udělalo radost.  
"Bene, vy se opravdu zlobíte kvůli tomu, co jsem řekl policii. V tom je celý problém, že?"  
"Částečně," řekl Chase. "Mám ale i jiné důvody."  
„Jaké?"  
"Zahrajeme si asociaci slov."  
"Asociaci slov? Bene, nebudte..."  
"Publikovat."  
"Bene, jsem připraven přijmout vás kdykoli..."  
"Publikovat," přerušil ho Chase.  
"Tím ničemu nepomůžete..."  
"Publikovat," trval na svém Chase.  
Fauvel byl chvíli zticha, pak si povzdychl a rozhodl se přistoupit na hru.  
"Například... knihy."

"Časopisy," řekl Chase.  
"Nechápu, kam míříte, Bene."  
"Časopisy."  
"Noviny."  
"Časopisy."  
"Nové slovo prosím," řekl Fauvel.  
"Články."  
"Články?"  
"Pět."  
"Pět článků?"  
"Obor."  
Fauvel zmateně řekl: "Nevedete to správně..."  
"Psychiatrie."  
"Asociace musí být..."  
"Pacient C."  
Na lince se rozhostilo hluboké ticho.  
"Pacient C"" opakoval Chase.  
"Jak jste se dostal..."  
"Jedno slovo."  
"Bene, nemůžeme o tom diskutovat, budeme-li si vyměňovat pouze jedno slovo. Chápu, že jste rozčilený, ale..."  
"Hrajte se mnou tuhle hru, doktore, a možná, ale jenom možná, po vás nebudu žádat za těch vašich pět článků veřejnou omluvu, nepoženu vás k odpovědnosti a nebudu vás vystavovat profesionálnímu posměchu."  
Ticho na druhé straně linky bylo nejhlubší, jaké kdy Chase slyšel.  
"Pacient C"" řekl Chase.  
"Nedoceněný."  
"Kecy."  
"Nedoceněný," trval na svém Fauvel.  
"Zneužitý."  
"Chyba," přiznal Fauvel.  
"Náprava."  
"Nutná."  
"Dál?"  
"Sezení."  
"Dál?"  
"Sezení."  
"Prosím, neopakujte své odpovědi," varoval ho Chase. "Nové slovo. Psychiatr."  
"Lékař."  
"Psychiatr."  
"Já."  
"Krysa."  
"To je dětinské, Bene."  
"Egoista."  
Fauvel si jen povzdechl.  
"Hlupák," řekl Chase a zavěsil.  
Tak dobře se necítil už celá léta.  
Když se potom snažil cvičením rozhýbat ztuhlé svaly, uvědomil si, že přerušením kontaktu s psychiatrem udělal pro své duševní zdraví mnohem víc než za celou tu dobu, co proseděl v jeho křesle. A řekl si, že až najde Soudce a vyřídí si to s ním, bude načase, aby začal přemýšlet o svém osamělém životě ve druhém patře domu paní Fieldingové. Jakmile se zbavil doktora Fauvela, přiznal si vlastně, že se změnil a že se jeho břímě viny zmenšilo.  
Radost z Fauvelova pokoření mu však kazil strach z budoucnosti. Když se vzdá samoty, čím ji nahradí?  
Pocítil zvláštní novou touhu, možná i naději, a uvítal ten pocit, přestože věděl, že život, do kterého se chce vrátit, je mnohem riskantnější než smělý pochod před hlavními nepřátele.

#### Kapitola 14.

Oholil se a vykoupal, pak si uvědomil, že vlastně neví, co dál. Neměl žádnou stopu, kterou by mohl sledovat. Byl všude, kde byl i Soudce, a získal jen jeho popis, který mu k ničemu nebude, dokud ho nespojí s nějakým jménem.  
Na snídani už sice bylo pozdě, ale zajel do jídelny na Galasio Boulevardu a nad lívanci se rozhodl, že se vrátí do restaurace Gateway Mall a promluví si se skutečným Erikem Blentzem. Bylo pravděpodobné, že si Soudce, když se chystal na studijní oddělení univerzity, nevybral Blentzovo jméno náhodně z telefonního seznamu. Nejspíš Blentze znal. A i kdyby se od Blentze nic nového nedozvěděl, pořád mu ještě zbývá možnost vyptat se na návštěvníky archiv Press-Dispatch.  
Z telefonní budky před jídelnou zavolal do novin, ale v sobotu měl archiv zavřeno. Našel si v seznamu číslo Glendy Kleaverové. Zvedla to po čtvrtém zazvonění. Zapomněl už, jak melodický má hlas.

"Slečno Kleaverová, nejspíš se na mne nepamatujete. Byl jsem včera ve vaší kanceláři. Jmenuji se Chase. Musel jsem odejít, když jste šla vašemu reportérovi pro nějaké materiály."

"Jistě, pamatuji si vás."

Najednou nevěděl, jak má pokračovat. Pak vyhrkl přání, či vlastně pozvání - nebyl si jist, co to bylo.

"Jmenuji se Chase, Benjamin Chase, a chtěl bych vás zase vidět. Chtěl bych vás vidět ještě dnes, jestli je to možné."

"Chcete mě vidět?"

"Ano. Přesně tak."

Po krátkém zaváhání řekla: "Pane Chasi, zvete mě na schůzku?"

Když se ho Glenda Kleaverová zeptala takto zpríma, s překvapením zjistil, že důvody, proč jí volá, nemají se Soudcem nic společného. Připadal si nešikovný jako studentík.

"No, ano, víceméně, myslím, ano, na schůzku, jestli se vám to hodí."

"Máte zajímavý přístup," řekla.

"Obávám se, že to tak vypadá."

Bál se, že ho odmítne, a současně se děsil, že bude souhlasit.

"V kolik hodin?" zeptala se.

"No, vlastně, myslel jsem, že dnes, dnes večer. Na večeri."

mlčela.

"Ale teď," zajíkl se, "si uvědomuji, že to asi není..."

"Hodí se mi to."

"Opravdu?"

Hrdlo se mu sevřelo a jeho hlas se vyšplhal až do výšin mutujícího pubescenta. Překvapoval sám sebe.

"Mám však jeden problém," řekla.

"Jaký?"

"Už jsem naložila hrozně hezkého mořského okouna a taky jsem začala připravovat přílohy. Nerada bych to vyhodila.

Nechcete přijít na večeri ke mně?"

"Dobře," řekl.

"Večerní oblek není nutný." A vysvětlila mu, jak se k ní dostane. "Čekám vás v sedm."

"V sedm."

Když bylo spojení přerušeno, Chase ještě chvíli stál v budce a celý se chvěl. Před očima se mu mihaly vzpomínky na Operaci Jules Verne, na úzkou podzemní chodbu, na strašnou tmou, strach, bambusovou bránu, ženy, výstřely... a krev. Ucítil slabost v kolenou a srdce mu tlouklo stejně divoce jako tehdy v podzemí. Prudce se roztřásl, opřel se o stěnu budky a zavřel oči.

Schůzka s Glendou Kleaverovou ho nijak nezbavila odpovědnosti za smrt těch vietnamských žen. Minul však dlouhý čas a velkou část pokání si už odtrpěl. A trpěl sám.

Přesto cítil, že pokoušet se v této situaci navázat nový vztah není dobré. Že je to příliš bezcitné, sobecké a špatné.

Vzduch byl dusný a těžký. Propocená košile se mu lepila na tělo stejně nepříjemně jako jeho vina.

V knihkupectví v nákupním středisku Gateway Mall se až do poledne probíral paperbacky a jeden si koupil, pak zamířil přes hlavní třídu k restauraci. Od barmana se dozvěděl, že Blentz přijde v jednu. Sedl si tedy k baru, pozoroval dveře a pomalu upíjel pivo.

Eric Blentz se přikolébal v bílém lněném obleku a světlé-žluté košili a vypadal ještě tlustší než včera.

"Hledám jednoho chlapíka, který sem chodívá," začal Chase.

Blentz zasedl barovou stoličku a objednal si pivo. Vyslechl popis Soudce a prohlásil, že nikoho takového nezná.

"Nemusí to být host. Může to být váš zaměstnanec."

"Tady ne. Tady nikdo takový není ani nebyl. Proč ho hledáte? Dluží vám peníze?"

"Právě naopak," řekl Chase. "Já dlužím jemu."

"Opravdu? A kolik?"

"Dvě stě dolarů," zalhal Chase. "Vážně ho neznáte?"

"Ne, je mi líto."

Chase zklamaně vstal. "Stejně vám děkuji."

"Jak se vám podařilo půjčit si dvě stě dolarů od chlápka, když ani nevíte, jak se jmenuje?" zeptal se Blentz a otočil se k němu i se stoličkou.

"Byli jsme oba opilí. Kdybych byl střízlivý, určitě bych si ho zapamatoval."

Blentz se usmál. "A kdyby on byl střízlivý, určitě by vám nepůjčil."

"Nejspíš ne."

Blentz zvedl sklenici a napil se piva. Na ruce se mu zatřpytil stříbrný prsten s dvojitém bleskem.

Celou cestu ke dveřím cítil Chase pohled Erika Blentze v zádech.

Árijský spolek. Nejspíš banda rasistů, které už unavilo běhat po kraji v bílých prostěradlech a kápích, tak se přizpůsobili modernímu neonacismu.

Jenže proč by vraždili zrovna Michaela Karnese? Proč by táhli do boje proti promiskuitním bílým středoškolákům? Proč by jeden z nich řečnil do telefonu o hříchu a odsouzení? Co to má společného s nadvládou bílé rasy? Michael Karnes byl naopak potenciálním rekrutem toho jejich spolku.

Asfalt na parkovišti se místy roztékal. Letní obloha byla modrá jako plynový plamen. A stejně prázdná jako slepá televizní obrazovka. Nenabízela žádné odpovědi.

Chase nastartoval auto a odjel.

Výjimečně se ho nikdo nepokoušel zabít.

Doma si pustil televizor, čtvrt hodiny na něj zíral a vypnul ho dřív, než program skončil. Otevřel knihu, ale nedokázal se na čtení soustředit.

Potom bezcílně chodil po pokoji a instinktivně se vyhýbal oknu.

V šest hodin odjel na schůzku s Glendou Kleaverovou.

Nechtěl dívku ohrozit a přivést Soudce až k jejím dveřím, proto jezdil půl hodiny sem a tam ulicemi a díval se do zpětného zrcátka, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje.

Glenda bydlela v nepříliš drahé, ale dobře udržované zahradní čtvrti St. John's Circle v posledním patře dvouposchoďové budovy. Na dveřích měla kukátko a také je použila, než otevřela dveře.

"Jste přesný," řekla, "pojd'te dál. Chcete něco k pití?"

Měla na sobě bílé šortky a tmavě-modrou halenku.

Vešel dovnitř a zeptal se: "Co máte?"

"Ledový čaj. Ale taky pivo, víno, gin a vodku."

"Dal bych si ten ledový čaj."

"Hned to bude."

Díval se za ní, jak odchází krátkou chodbičkou do kuchyně, a zdálo se mu, že se pohybuje jako slunce na hladině.

V obývacím pokoji nebylo mnoho nábytku, ale byl útulný. Stála tam čtyři křesla, konferenční stůl a dva stolečky s lampami. Žádná pohovka a žádné obrazy. Všechny stěny byly pokryty policemi plnými knih, a než se Glenda Kleaverová vrátila se dvěma sklenicemi čaje, četl si tituly na hřbetech.

"Vy jste ale čtenář," řekl.

"Přiznávám se."

"Já taky."

"Máme tedy společné zájmy?"

"Hned několik," řekl Chase a vzal si od ní sklenici čaje. Vytáhl z police jednu knihu. "Co si o ní myslíte?"

"Je to jen dým."

"Opravdu?"

"Hodně se o ní mluví, ale je prázdná."

Vrátil knížku na polici. Glenda ho vybídla, aby se posadil.

"Mám ráda lidi," řekla a znělo to dost podivně, než dodala: "Ale mám je radši v knížkách než ve skutečném životě."

"Pročpak?"

"Určitě to víte."

A věděl.

"V knize vám ani ta největší krysa nemůže ublížit," řekl.

"A nikdy nemůžete ztratit přítele, kterého jste v knížce našel."

"A když čtete něco smutného, nikdo nevidí, že pláčete."

"Nebo se můžete smát, kdykoli se vám zachce," řekla.

"Nevadí mi žít z druhé ruky, tedy prostřednictvím knih."

"Má to své výhody," souhlasila Glenda.

Rád by věděl, kdo jí tak ublížil. Nepochybně trpěla. Dokázal vycítit hloubku její bolesti. Byla až znepokojivě známá. Přesto Glenda nebyla melancholická. Měla sladký, něžný úsměv a vyzařovalo z ní klidné štěstí. Tak spokojeně se naposledy cítil doma u rodičů, než před sedmi lety odešel na vysokou.

"Když jsem se vrátila, byl jste pryč. Myslela jsem si, že jste se nazlobil, protože jste musel čekat."

"Vůbec ne, prostě jsem si jenom vzpomněl na něco důležitého."

"Můžete se v archivu zastavit hned v pondělí."

"Líbí se vám tam?"

"Je tam klid. Někteří reportéři se mnou občas flirtují, ale to je asi tak to nejhorší, co mě tam může potkat."

Usmál se. "Ale vy je zvládnete."

"Všichni novináři si myslí, kdovíjak nejsou houževnatí a vytrvalí," řekla, "ale s knihovnicí se rovnat nemohou."

"Aspoň s vámi ne."

"Kde pracujete vy?" zeptala se.

"Právě teď nikde."

"Čekáte," řekla.

Bylo to něco úplně jiného, než co říkali ostatní.

A dodala: "Čekání někdy bývá to nejtěžší."

"Někdy se nedá nic jiného dělat."

"Jednoho dne se před vámi objeví dveře, které budou na první pohled stejné jako všechny ostatní, ale když je otevřete, najdete za nimi přesně to, co jste potřeboval."

"Je hezké, že si to myslíte," řekl.

"Pak na bolest i na čekání zapomenete."

Chase se nepamatoval, že by kdy vedl tak podivný rozhovor, a přesto se mu zdálo, že má mnohem větší smysl než všechny ostatní řeči, které až do dneška vyslechl.

"Vy jste ty dveře našla?" zeptal se.

"Nejsou jen jedny. Je jich mnoho."

"Mnoho?"

"A mezi nimi je kouzlo čekání."

Večeře byla skvělá. Míchaný salát, těstoviny se špenátem, bazalkou a sýrem, cukiny s červenými feferonkami a marinovaný, narychlo opečený mořský okoun s bramborem. Jako zákusek měli pomeranč s nastrohaným kokosem. Když nemluvili v těch záhadných symbolech, které jim připadaly naprosto přirozené, mlčeli, ale nebylo to rozpačité ticho.

Po večeři Glenda navrhla, aby se přesunuli na malou terasu za obývacím pokojem.

"A co nádobí?" zeptal se Chase.

"O to se postarám později."

"Když vám pomůžu, bude to rychlejší."

"Hle, muž, který chce umývat nádobí!"

"Myslel jsem, že bych mohl utírat."

Když konečně všechno uklidili, usadili se na zahradních židličkách na terase v teplé červencové noci. Pod nimi se rozkládala zahrada, mezi keři poletovaly světlušky, v trávě se ozývali cvrčci a z ostatních teras sem tam zaslechli tlumený hovor.

Když byl čas odejít, řekl: "Máš kouzelný byt. Nebo takový mír nosíš v sobě?"

"Není to nic těžkého. Stačí se jenom naučit nevyvolávat neklid."

"Mohl bych tady zůstat navěky."

"Zůstaň, jestli chceš."

Na terase nebylo žádné osvětlení a Chase v té tmě nedokázal z Glendiny tváře nic vyčíst. Myslel na mrtvé ženy v podzemní chodbě na druhé straně světa a tíha viny, kterou cítil v srdci, byla nezměrná. Začal se Glendě omlouvat za něco, co se jí netýkalo, s čím neměla nic společného.

"Mrzí mě to, neměl jsem právo, nechtěl jsem..."

"Já vím," řekla něžně.

"Nechtěl jsem..."

"Já vím. Pšt."

Chvilí mlčeli.

Pak řekla: "Samota může být dobrá. Je snadné najít mír, když je člověk sám. Ale někdy... se to podobá smrti."

Neměl k tomu co dodat.

Později Glenda řekla: "Mám jen jednu ložnici a v ní jen jednu postel. Ale ta křesla jsem kupovala z druhé ruky a jedno je rozkládací."

"Díky," řekl.

Ještě později, když se uvelebil v křesle a četl knihu, kterou vytáhl z police, přišla za ním, už oblečená na spaní do dlouhého trička, naklonila se k němu a políbila ho na tvář. "Dobrou noc, Bene."

Odložil knížku a vzal ji za ruku. "Nechápu, co se vlastně děje."

"Připadá ti to divné?"

"Mělo by."

"Ale?"

"Nepřipadá."

"Stalo se jenom to, že jsme našli společné dveře a že jsme do nich vstoupili z opačných stran."

"A dál?"

"Dopřejme tomu čas, hodně času, a uvidíme, jestli je to právě to, co jsme potřebovali," řekla.

"Jsi zvláštní."

"A ty ne?"

"Vím, že ne," řekl.

"Mýlíš se."

Znovu ho políbila a odešla do ložnice.

A ještě později, když si rozložil křeslo a zhasl lampu, přišla za ním a ve tmě se k němu posadila. Neslyšel ji přicházet, ale věděl, že tam je, protože cítil klid, který z ní vyzařoval.

"Bene..."

"Ano?"

"Každého něco trápí."

"Každého ne."

"Ale ano, každého. Ne jenom tebe, ne jenom mě."

Pochopil, proč čekala až na tmu. Některé věci se za světla říkat nedají.

"Nevím, jestli se ještě někdy... budu moci milovat se ženou," řekl Chase. "Ta válka. A všechno, co se tam stalo. Nikdo to nechápe. Cítím vinu..."

"Samozřejmě, že ji cítíš. Dobří lidé nosí řetězy viny celý život. Protože mají cit."

"Tohle je... mnohem horší, než co spáchali jiní lidé."

"Učíme se a měníme se, nebo zemřeme," zašeptala.

Nedokázal promluvit.

"Když jsem byla malá, musela jsem dávat, co jsem nechtěla, den po dni, týden po týdnu, rok po roku otci, který nevěděl, co to pocít viny je."

"To je mi líto."

"Nemáš k tomu důvod. Je to dávno... Od té doby jsem otevřela už mnoho dveří."

"Nikdy se tě nepokusím dotknout."

"Pšt. Jednoho dne se mě dotkneš a já budu šťastná. Možná to bude trvat dlouho, než budeme oba připraveni. Každého něco trápí, Bene, ale srdce se zahojí."

Vstala a odešla do ložnice, ale zanechala mu část svého klidu. Chase usnul a žádné zlé sny ho nebudily.

V neděli ráno Glenda dosud hluboce spala, když Chase vstoupil do ložnice, aby se na ni podíval. Na chvíli zůstal stát ve dveřích a naslouchal jejímu pomalému pravidelnému dechu, jemnému jako vlnky na pláži.

Nechal jí v kuchyni vzkaz: Musím si něco zařídit. Brzy zavolám. S láskou Ben.

Ranní slunce hrálo, obloha byla modrá stejně jako včera, ale už nevypadala jako plochá a prázdná klenba. Byla hluboká, jako by se za ní otvíraly daleké obzory.

V hale narazil na paní Fieldingovou.

"Byl jste celou noc pryč?" zeptala se a prohlížela si jeho pomačkané šaty. "Neměl jste zase nehodu, že ne?"

"Ne," odpověděl a pustil se do schodů. "Ani jsem nebyl v žádném baru, kde jsou servírky nahoře bez."

Překvapeně zalapala po dechu a poprvé jí došla řeč.

Osprchoval se a oholil, pak otevřel zápisník a snažil se rozhodnout, co dál.

Když zazvonil telefon, doufal, že je to Glenda.

"Takže jste si našel děvku, že?" řekl Soudce.

Chase byl přesvědčený, že ho nikdo nesledoval, když jel za Glendou. Soudce nemohl vědět nic víc, než že nebyl celou noc doma. A ta krysa si z toho hned vyvodila, že byl s nějakou ženou.

"Jste vrah a smilník," obvinil ho Soudce.

"Už vím, jak vypadáte," řekl Chase. "Jste asi tak vysoký jako já, blondýn, máte dlouhý, tenký nos. Hrbíte se. A pečlivě se oblékáte."

Soudce to pobavilo. "S těmito údaji a celou armádou Spojených států mě možná najdete včas, Chasi."

"Patříte k jednomu spolku."

Vrah mlčel.

"Árijský spolek," řekl Chase.

Vrah pořád mlčel. Bylo to nervózní ticho, jiné než všechna předchozí.

"Patříte tam vy, Eric Blentz a řada dalších hlupáků, kteří si myslí, že patří k nadřazené rase."

"Některým lidem byste neměl chodit do cesty, pane Chasi," řekl vrah zle.

"Vy mě nemůžete vyděsit. Byl jsem už stejně celá léta mrtev. A tak tady teď máte mrtvého muže, který po vás jde, Soudče. A nás mrtvé nikdo nezastaví."

"Nic o mně nevíte, Chasi!" vykřikl Soudce vztekle. "Nic, co by mělo význam. Ani nebudete mít příležitost, abyste se něco dozvěděl."

"Uklidněte se," řekl Chase. Měl radost, že pro změnu může popíchnout on Soudce. "Ta vaše nadřazená rasa pochází z plemene bratrů, kteří se pelešili se svými sestrami, a tak není divu, že máte pocuchané nervy."

Soudce dlouho mlčel, a když promluvil, zdálo se, že se přímo třese samým úsilím, aby svůj vztek ovládl.

"Líbí se ti ta nová děvka, Chasi? Nejmenuje se náhodou Glenda?"

Chase měl pocit, jako by se mu zastavilo srdce, ale snažil se předstírat překvapení.

"Kdo? O kom to mluvíte?"

"Glenda. Taková vysoká a celá zlatá," řekl Soudce. "Pracuje v archivu."

Tohle přece nemůže vědět.

"V novinách. Myslím, že tu děvku, ať je zlatá nebo stříbrná, pošlu co nejdřív do jiného archivu, Chasi, kde skladují jen mrtvoly."

Soudce zavěsil.

Přece to nemůže vědět.

Ale věděl.

Náhle měl Chase pocit, jako by byl pronásledován nadpřirozeným mstitelem. Jako by si ho spravedlnost nakonec přece jen našla. A hodně daleko od podzemních tunelů v dávné minulosti.

## Kapitola 15.

Glenda otevřela dveře a uviděla vyděšeného Chase.

"Co se stalo?"

Chase vstoupil, zavřel za sebou, zasunul zástrčku a zavěsil řetěz.

"Bene?"

Byl opravdu k smrti vyděšený, a přece si nemohl nevšimnout, jak jí to sluší. Glenda na sobě měla růžové tričko a sněhobílé šortky, na nohou bílé tenisky. Zlaté vlasy měla stažené do dvou culíků, za každým uchem jeden, a přestože byla tak vysoká, vypadala jako holčička. Navzdory tomu, co mu řekla v noci, byla nevinnost sama.

"Máš nějakou zbraň?" zeptal se.

"Nemám, proč?"

"Já taky ne. Co jsem se vrátil z války, nechtěl jsem žádnou zbraň ani vidět. Ted' by mi udělalo strašnou radost, kdybych nějakou měl."

Zavedla ho do jídelny a Chase jí u stolu, kde včera večeřeli v tak příjemné atmosféře, vyprávěl o Soudci. Začal vraždou Michaela Karnese a skončil ranním telefonátem.

"A teď jsi do toho kvůli mně zapletená i ty."

"Ne, to's neřekl správně." Natáhla paži a vzala ho za ruku. "Protože jsme se potkali, jsme do toho zapleteni spolu a ty už nejsi sám."

"Chci zavolat detektivu Wallacovi a požádat ho, aby ti přidělil ochranu."

"Proč by ti měl najednou začít věřit?" zeptala se.

"Když se mě Soudce pokoušel zabít na parkovišti Gateway Mall, poškodil mi auto. To je důkaz."

"Wallace ti neuvěří, že se to stalo právě takhle. Nemáš žádné svědky. Bude tvrdit, žeš byl opilý."

Chase o tom chvíli uvažoval a nakonec musel uznat, že Glenda má pravdu.

"Ale někdo nám přece musí pomoci," řekl tiše.

"Zatím jsi to zvládal sám. Začal jsi ho stopovat sám, tak proč bychom to nezvládli, když jsme dva?"

Zavrtěl hlavou. "Dokud šlo o život jenom mně, nebylo to tak hrozné. Ale teď..."

"To se říká v knížkách, Bene."

"V životě je to snad jinak?"

"Musíme věřit jeden druhému."

Hrozně se bál. Nebál se jen o ni, ale také o sebe. Byl to zvláštní pocit.

Teď už měl co ztratit.

Jenže jak Soudce najdeme?" zeptal se.

"Budeme pokračovat v pátrání. Nejdřív zavolej tomu děvčeti."

"Louise Allenbyové?"

"Zeptej se jí, zda už na matce vyzvěděla jméno toho muže s prstenem Árijského spolku."

"Tom určitě není Soudce. Louise by ho poznala."

"Ale mohl by nás k němu dovést."

"To by bylo příliš hezké."

"Život někdy je hezký."

Chase tedy zavolał k Allenbyovým a měl štěstí. Telefon vzala Louise.

"Nemůžu ti to říct do telefonu. Budeš se muset na mě přijít podívat," zavrňela svůdně. "Mamka odjela s tím svým chlápěkem na celý víkend, mám dům jen pro sebe."

Louise se objevila ve dveřích jen ve žlutých bikinách a celá se leskla opalovacím olejem.

"Věděla jsem, že se vrátíš pro odměnu," řekla koketně.

Otevřela dveře dokořán, uviděla Glendu a ztuhla.

"Můžeme dovnitř?" zeptal se Chase.

Louise zmateně ustoupila. Chase představil Glendu jako svou blízkou přítelkyni a Louise se ušklíbla. Šla před nimi do pokoje a kroutila boky, aby se předvedla.

"Dnes si dáš něco k pití?" zeptala se.

"Není ještě brzy?"

"Vždyť je poledne."

"Ne, díky," řekl Chase. "Jen se chceme na něco zeptat a hned zas půjdeme."

Glenda a Chase se usadili na pohovku. Louise přistoupila k baru, zaujala svoji obvyklou svůdnou pózu a namíchala si koktejl. Pak usedla do křesla naproti Chasovi s koleny od sebe. Její miniaturní plavečky, které toho skrývaly docela málo, se natolik přizpůsobily tajným záhybům jejího těla, že už vlastně neskrývaly vůbec nic.

Chase se cítil nepříjemně, ale Glenda byla stejně klidná jako vždy.

"Ten chlápek, který chodí s mamkou, se jmenuje Tom Deekin," řekla Louise. "Ten chlápek s prstenem. Je pojišťovací agent, má kancelář na Canby Street vedle požární zbrojnice. Ale Tom Mika nezabil."

"Já vím, ale mohl by nám dát jména dalších členů toho spolku."

"To silně pochybuju," odsekla.

Louise držela sklenici v jedné ruce a druhou, kterou měla dosud nehybně položenou na koleně, si začala zlehka hladit opálené stehno, ale na to, aby to byl neuvědomělý pohyb, byl příliš vyzývavý.

"Tihle chlapi spolu drží. Mají svoje ideály a představy, jak to tady bude jednou vypadat. Jsi pro ně cizí, tak proč by ti měli něco říkat?"

"Mohli by."

"Ty si myslíš, že z Toma Deekina něco vymáčkneš?" Louise se zasmála, přimhouřila oči a řekla drsně: "Chlapi jako Tom mají ocelový koule. Musí být tvrdí, aby byli připravení na negry, iciky a celou tu pakáž. A jsou fakt tvrdí."

Chase sice předpokládal, že někteří členové Árijského spolku mohou být nebezpeční, soudil však, že si na nadřazené bílé bojovníky jenom hrají a místo toho, aby se doma dívali na fotbal, vedou u piva nabubřelé řeči o čistotě rasy.

Glenda řekla: "Pokud tomu rozumím, Louise, chodila jste s Mikem už rok před tím..."

"Než ho ten psychopat rozpáral?" řekla Louise, aby dokázala, že je také pořádně tvrdá. "Ano, bylo to asi rok. Proč?"

Chase napadlo, že ta její bezcitnost může být mnohem hlubší, než se na první pohled zdá.

"Nevšímla jste si, zda vás někdo sledoval?" zeptala se Glenda.

"Nevšímla."

Chase pochopil, kam Glenda míří. Soudce si své oběti vybíral, hrabal se jim v soukromí, aby odhalil jejich hříchy a mohl své vražedné úmysly ospravedlnit jako vynesení rozsudku. Sledoval Mika a Louise, aspoň tak to Chasovi řekl, a oni si

toho mohli všimnout.

"Odpověděla's příliš rychle. Nezamyslela ses nad tím," řekl Chase. "Nemuselo se to stát právě ten den, kdy byl Mike zabit, ale třeba před týdnem nebo před měsícem."

Louise zaváhala, napila se koktejlu, který držela v levé ruce, pravou zatím sklouzla ze stehna na bikiny a začala kroužit prsty po malém trojúhelníčku látky. Přestože hleděla hlavně na Chase, občas zalétla hodnotícím pohledem i na Glendu, ta však svým vyrovnaným klidem už předem zvítězila nad podobnými soupeřkami.

"Na začátku roku, asi v únoru nebo březnu, se kolem Mikova auta nějaký šmírák ochomýtal, ale Mike ho usadil. A nebyl to žádný tajuplný cizinec," dodala Louise.

"A kdo tedy?"

"Když se Mike poprvé zmínil, že nás někdo šmíruje, tak jsem se jenom smála. Mike byl zkrátka takový, měl bujnou fantazii a pořád si něco vymýšlel. Jednou si chtěl najít maličký pokojík v podkroví, aby se mohl stát slavným spisovatelem, podruhé chtěl být malířem a potom zas filmovým režisérem. Nemohl se rozhodnout, co bude dělat, ale byl přesvědčený, že bude slavný a bohatý."

"Mike si myslel, že vás někdo pozoruje?" zeptal se Chase netrpělivě.

Louise přikývla. "Asi po týdnu jsem zjistila, že to nebyla žádná Mikova fantazie. Ten chlápek v červeném volkswagenu vážně existoval."

„Jak vypadal?"

"Nikdy jsem ho neviděla. Zůstával vždycky stranou. Ale nebyl nebezpečný. Mike ho znal."

Chase měl pocit, jako by mu měla každou chvíli puknout lebka. Měl tisíc chutí popadnout Louise a vytřást z ní všechno, co ví, aniž by se musel vyptávat a čekat na odpovědi, ale přinutil se ke klidu.

"Kdo to byl?"

"Nevím. Mike mi to neřekl."

"To's nebyla ani trochu zvědavá?"

"Byla, ale když si Mike vzal něco do hlavy, nedalo se nic dělat. Jednou večer, než jsme jeli na Kanackaway, jsme se zastavili na hamburger a kolu v Diamond Dellu, to je ta restaurace pro motoristy na Galasio Boulevardu. Mike najednou vystoupil z auta, šel k červenému volkswagenu a s někým mluvil. Když se vrátil, povídal, že toho otravu zná a že už dá pokoj. A taky že jo. Odjel a už nás nikdy nešmíroval. Nevím, o co tenkrát šlo, a ani bych si na to nevzpomněla, kdyby ses nezeptal."

Chase se však nedal odradit: "Neříkej mi, že ses o to nezajímala a žeš to nechala plavat."

Louise odložila sklenici. "Mike o tom nechtěl mluvit. Asi vím proč. Nikdy to neřekl přímo, ale mám pocit, že ten chlap po něm jednou vyjel."

"Vyjel?" podivil se Chase.

"Aspoň si to myslím," řekla Louise. "A proto to nemůže být ten stejný chlap, který ho zabil. Ten s prstenem"

"Proč ne?" zeptala se Glenda.

"Chlapi z Árijského spolku nenávidí homosexuály stejně jako barevné a Židy. V žádném případě by nepřipustili, aby jejich prsten nosil teplouš."

"Ještě něco," řekl Chase za okamžik. "Můžeš mi dát pár jmen Mikových přátel? Stačí pět šest kluků, se kterými kamarádil. Třeba by někdo z nich mohl o tom chlapovi v červeném volkswagenu něco vědět."

"Pět nebo šest? Mike ani tolik kamarádů neměl. Vlastně jenom jednoho. Martyho Cabla."

"Tak si musím promluvit s Martym."

"Najdeš ho v Hannoverském parku. V Létě dělá plavčíka na koupališti." Pak se Louise zahleděla na Glendu. "Myslíte si, že mne Ben někdy přefikne?"

Nezdálo se, že by ta otázka vyvedla Glendu z míry.

"Pravděpodobně ne," odpověděla.

"Jsem přece kus, ne?" zeptala se Louise.

"Ano, jistě, jste kus," řekla Glenda.

"Tak musí být cvok."

"Ale ne, Ben je úplně v pořádku."

"Fakt si to myslíte?" zeptala se Louise.

Chase to zajímalo taky.

"Jistě," odpověděla Glenda. "Je to dobrý chlap."

"Když to říkáte, tak asi fakt bude," řekla Louise a konečně se přestala hladit.

Chasovi se ulevilo, když se na sebe dívky usmály.

"Tak to je zlé," povzddechla si Louise.

Ve voze se Chase Glendy zeptal: "Tenhle svět už je úplně v háji, nebo co vlastně?"

"Máš na mysli Louise?"

"To jsou dneska všechna děvčata taková?"

"Některá. Ale takové dívky, jako je Louise, byly přece vždycky. Není to nic nového. Je prostě dítě."

"Na podzim jde na vysokou, tak to už je dost stará, aby měla aspoň trochu rozumu."

"Tak jsem to nemyslela. Je dítě a vždycky bude. Nikdy nedospěje. A z té potřeby, být středem pozornosti, nikdy nevyroste. Ale nemysli si o ní nic ošklivého, Bene, to by bylo zbytečné plýtvání energií. Louise potřebuje spíš soucit. Hodně soucitu, protože bude mít těžký život. Až jednou už nebude tak hezká, nebude vědět, co si má sama se sebou počít."

"Líbila ses jí, přestože se tomu bránila."

"Ano, trochu."

"A tobě se líbila?"

"Ne, ale všichni jsme jenom lidé. Nezávidím jí, co ji v životě čeká."

Projížděli ulicí lemovanou vzrostlými stromy, na čelním skle se střídalo slunce a stín. Slunce a stín. Naděje a zoufalství. Budoucnost a minulost.

Chase chvíli řídil mlčky, než řekl: "Louise bude stále dítě, ale ty jsi dospělá."

"Navzdory všemu," pravila Glenda a usmála se, "mám štěstí."

V Hannoverském parku byl každičký kousek stínu pod košatými stromy obsazen rodinami vybalujícími košíky s jídlem. Na trávnicích se opalovali lidé, na hřišti hrála parta kluků volejbal.

Na obou koncích velkého bazénu seděli na židlích plavčíci, kolem postávaly mladičké dívky, vrhaly na ně obdivné pohledy a doufaly, že si jich všimnou. Mládež ve vodě cákala a povykovala.

Chase se zeptal na plavčíka Martyho Cabla a provedl Glendu tlačenicí nezletilých krás. Marty byl štíhlý a svalnatý, měl husté tmavé vlasy, ale tvář bezvousou, a vypadal velice mladě.

"Jasně že jsme byli s Mikem kámoši. Proč tě to zajímá?" řekl Chasovi.

"Mám dojem, že se policajti moc nesnaží, aby vraha našli, a nelíbí se mi představa, že tady ten šílenec pořád pobíhá."

"A proč mě to má zajímat?" řekl Marty chladně.

"Zabil ti přítele."

"Každý dřív nebo později umře. Copak nesleduješ večerní zprávy?"

Marty Cable měl na nose zrcadlové brýle a Chase mu neviděl do očí. Znervózňovalo ho dívat se na svůj odraz v těch stříbrných sklech a nevědět, zda Cable pozoruje jeho, děvčata nebo bazén.

„Já tam nebyl, když se to stalo," řekl Marty, "tak jak bych mohl vědět něco, co by ti pomohlo?"

"To vážně nechcete, aby byl Mikův vrah dopaden?" přidala se Glenda.

Když promluvila, Marty Cable nepohnul hlavou ani o milimetr a Chasovi bylo hned jasné, že za těmi zrcadlovými brýlemi celou dobu zíral na Glendu.

"Všechno je možné," řekl tajuplně Marty.

"Mluvil jsem s Louise Allenbyovou," řekl Chase.

"A pobavil ses?"

"Ty ji znáš?"

"Jo, moc dobře."

"Mike prý měl před nějakou dobou potíže s jakýmsi chlápkem."

Marty Cable neodpověděl.

"Louise si myslí, že ten chlap po něm vyjel," řekl Chase.

Marty se zamračil. "Mike se honil zásadně jen za kočkama."

"O tom nikdo nepochybuje."

"Člověče, nejmíň do půlky střední školy vůbec nevěděl, o co jde, a když si potom prvně zašukal, úplně ho to posedlo. Nedokázal myslet na nic jiného."

Chase se celý nesvůj rozhlédl po dívkách, které soupeřily o plavčíkovu pozornost. Většinou nemohly mít víc než čtrnáct nebo patnáct roků. Rád by Martyho Cabla upozornil, aby si dával pozor na jazyk, jenže to by nejspíš znamenalo konec jejich rozhovoru.

"Kdybys znal jeho rodiče," řekl Marty, "pochopil bys, proč Mike tak propadl holkám, drogám, pití, prostě všemu, jen aby si dokázal, že je naživu."

"S jeho rodiči jsem se nesetkal."

"Jsou děsně upjatí. Mike se jim urval ze řetězu a šel se známka dolů. Chtěl jít na univerzitu, ale nedostal by se tam, pokud by si nezlepšil prospěch. A potom sbohem školo a hurá do Vietnamu."

Z bazénu se ozval křik, mohl to být právě tak jakot roz dováděné mládeže, jako zděšené volání tonoucích. Marty Cable se však ani nepohnul, aby zjistil, co se děje, a vytrvale hleděl na Glendu.

"Nejhorší známky měl ve fyzice. V sobotu ho chodil doučovat učitel. Byl to hnusák."

"Ten, který po něm vyjel?" zeptala se Glenda. "Jeho učitel?"

"Pokoušel se Mika přesvědčit, aby zkusil obě možnosti, že na tom není nic špatného. Mike si našel jiného učitele, ale ten chlápek mu pořád telefonoval."

"Nepamatujete si jméno?"

"Ne."

"Ani křestní?"

"Ne. Mike nakonec ve fyzice prošel, s odřenýma ušima, ale prošel, a když se nad tím zamyslíš, k čemu mu všechno to trápení bylo, když stejně na žádnou vysokou už nikdy nepůjde. Udělal by líp, kdyby na fyziku zapomněl a ušukal se k smrti. Aspoň by nějak rozumně strávil čas, co mu zbýval."

"Jaký má potom význam dělat cokoli?" zeptala se Glenda.

"Žádný," řekl Marty, jako by si myslel, že s ním souhlasí. "Všichni jsme jenom maso." Pak řekl Chasovi: "Však víš, jak se věci mají, byl's přece ve Vietnamu."

Jako by mohl pochopit hrůzy války díky zprávám, které si jednou za měsíc přečte v časopise Rolling Stone.

"Byl."

"A víš, kolik nukleárních raket na nás mají Rusové namířených?"

"Spoustu," řekl Chase. Mládencův cynismus se mu ani trochu nelíbil.

"Dvacet tisíc," řekl Marty. "Dost na to, aby každého z nás zabili pětkrát."

"Dokud to nebude šestkrát, nedělám si starosti."

"To beru." Marty Cable se usmál, protože nepochopil Chasův sarkasmus. "Já teda taky ne. Nedělám si starosti vůbec s ničím. Urvi, co můžeš, a doufej, že se ráno probudíš. To je podle mě nejlepší způsob, jak se na to dívat."

Nad hlavami jim přeletělo několik krákorajících vran a plavčík zvedl obličej k obloze. Slunce v jeho zrcadlových brýlích vypadalo jako zuřivý bílý oheň.

## Kapitola 16.

Lora Karnesová se nelíčila a nakrátko ostříhané vlasy měla nedbale učesané. I v tom červencovém horku na sobě měla khaki kalhoty a halenu s dlouhými rukávy. Přestože jí nemohlo být víc než něco málo přes čtyřicet, vypadala alespoň o patnáct let starší. Shrbeně seděla na krajíčku židle s koleny u sebe, ruce složené v klíně. Způsob, jakým se předkláněla, Chase zneklidňoval. Připomínala mu chrliče na katedrálách. Představil si ji na střeše a trochu se mu ulevilo.

Dům byl stejně nevýrazný a tichý jako ona. Nábytek v pokoji byl těžký a tmavý, závěsy na oknech zatažené před letním sluncem a z lamp se šířilo zvláštní mdlé světlo. Na televizní obrazovce divoce gestikuloval nějaký kazatel, jenže zvuk byl ztlumený, a tak vypadal jako špatný mim.

Na stěnách visely zarámované výšivky citátů z Bible. Lora Karnesová je očividně vyšívala sama. Citáty byly nesrozumitelné a záhadné, nejspíš vytržené z kontextu. Chasovi nedávaly smysl a nechápal, jakou duchovní oporu z nich může paní Karnesová či kdokoli jiný načerpat.

UKU SVOU Kladu NA Ústa Svá  
Job 40,4

NAPOMÍNEJ JICH...  
Ať JSOU Mocností Poddáni,  
JICH Poslušni  
Titovi 3,1

A Blahoslavený Jest,  
Kdož by se na mne nezhorsil  
Lukáš 7,23

Uvařil Pak Jákob Čočovici  
Genesis 25,29

Na stěnách také visela podivná směsice náboženských vůdců. Na zarámovaných fotografiích byl papež a kazatelé Oral Roberts a Billy Graham, mezi dalšími tvářemi Chase poznal několik televizních podvodníků, kteří se zajímají víc o příspěvky než o spásu. Měl dojem, že dům Karnesových je spíše výstavní síní náboženského citění, nikoli studnici upřímné víry.

Harry Karnes byl ještě nevýraznější než jeho žena a dům. Měl drobnou postavu a mohl být o deset let starší než Lora Karnesová, ale byl tak hubený a předčasně zestárlý, že vypadal křehce jako letitý kmet. Když pozvedl ruce z postranních opěradel lenošky, v níž se doslova ztrácel, třásl se mu. Kdykoli s někým mluvil, nedokázal se mu podívat do očí a hleděl někam na stěnu nad jeho hlavou.

Chase seděl na pohovce vedle Glendy, manželé Karnesovi v křeslech před televizorem. Chase napadlo, že v domě Karnesových asi nejsou návštěvy zrovna obvyklé. Jednoho dne si sousedé uvědomí, že už o Loře a Harrym Karnesových nějakou dobu neslyšeli, a najdou tenhle pár sedět přesně tak jako teď, jen scvrklejší a seschlejší, mrtvý už řadu let, aniž si toho někdo všiml.

"Byl to dobrý chlapec," prohlásil Harry Karnes s pohledem upřeným nad Chasovu hlavu.

"Nelži panu Chasovi, tatínku," napomenula ho Lora Karnesová.

"Ve škole si vedl dobře a chystal se na vysokou," pravil Harry Karnes.

"Ale tatínku, oba víme, že to není pravda," řekla Lora Karnesová. "Vždyť úplně zdivočel."

"Poslední dobou ano, ale předtím, maminko, předtím to byl dobrý chlapec."

"Tak zdivočel, že by si člověk nepomyslel, že je to stejný chlapec jako před rokem. Byl pořád někde pryč a vracel se moc pozdě, později než měl. Jak jinak to mohlo skončit, než to skončilo."

Čím déle Chase setrval v dusném a nevětraném domě Karnesových, tím větší cítil chlad.

"Hlavně se zajímám o Mikova soukromého učitele fyziky, kterého měl na začátku roku," řekl opatrně.

"Michael měl dva učitele." Lora Karnesová se zamračila. "Ten druhý se jmenoval Bandofo, ale jméno toho prvního si nepamatuji. A ty, tatínku?"

"Mám to na jazyku, maminko, ale ne a ne na to přijít," pravil Harry Karnes a otočil se k němému kazateli na televizní obrazovce.

"Platili jste mu za doučování?" zeptala se Glenda.

"Ano, ale vždycky v hotovosti, nikdy šekem," odpověděla Lora Karnesová a s nesouhlasem hleděla na Glendiny holé nohy, pak rychle pohlédla stranou jakoby v rozpacích. "Doučoval Michaela pouze pár týdnů. Nic ho nenaučil, a tak jsme najali pana Bandoffa."

"Jak jste našli toho prvního učitele?"

"Michaelovi ho doporučili ve škole. Vlastně mu je doporučili oba."  
"Máte na mysli střední školu, kam Mike chodil?"  
"Ano, ale ten první učitel tam nepracoval. Učil na škole George Washingtona na opačné straně města, měli ho však na seznamu doučovateli."  
"Michael byl chytrý chlapec," prohlásil Harry Karnes.  
"Chytrý není nikdy dost chytrý," řekla jeho žena.  
"Jednou to mohl někam dotáhnout," pravil Harry Karnes.  
"Ale ne pouze díky tomu, že byl chytrý," opravila ho jeho žena.  
Manželé Karnesovi Chase znervózňovali. Nevěděl, co si o nich má myslet. Navzdory výšivkám a fotografiím mu nepřipadali jako náboženští fanatici, protože z nich necítil žádný zápal. Spíš jako by kráčeli po nějaké vlastní záhadné stezce džunglí náboženského zmatku.  
"Kdyby tak nezdivočel," řekla Lora Karnesová, "mohl z něho jednou něco být. Nedokázal se však kontrolovat. Jak jinak to mohlo skončit?"  
Glenda se zeptala: "Nepamatujete si třeba, kde ten první učitel bydlel? Nechodil někdy Mike na hodiny k němu?"  
"Ano, ano," řekla Lora Karnesová. "Myslím, že bydlel v té hezoučké západní čtvrti..."  
"Crescent Heights?" navrhla Glenda.  
"Ano, tam."  
Harry Karnes pohlédl nad hlavu své ženy a zeptal se stěny: "Nejmenoval se ten člověk Lupinski nebo Lepenski?"  
"Tys na to kápl, tatínku. Linski. Jmenoval se Linski."  
"Richard?" vzpomněl si Harry Karnes.  
"Přesně tak se jmenoval, tatínku. Richard Linski."  
"Ale nebyl dobrý," pravil Harry Karnes, tentokrát do zdi nad Chasovým levým ramenem. "A tak jsme najali toho druhého učitele, a pak se Michaelův prospěch zlepšil. Byl to dobrý chlapec."  
"Kdysi ano, tatínku. Ale ty víš, že ho z ničeho neobviňuji. Je dost věcí, z nichž bychom měli obviňovat sami sebe." Chase cítil, jak ho jejich strašlivý smutek vtahuje jako vír temného moře.  
Richard Linski.  
"Michael toho učitele neměl rád," řekla Lora Karnesová.  
"Michael byl dobrý chlapec, maminko," pravil Harry Karnes se slzami v očích.  
Lora Karnesová si povšimla zármutku svého manžela a rychle řekla: "Neobviňujme toho chlapce příliš, tatínku. Souhlasím s tebou. Nebyl špatný."  
"Nemůžeme vinit dítě ze všech jeho chyb, maminko."  
"Nemůžeme, tatínku. Michael nebyl dokonalý, ale bylo to proto, že ani my nejsme dokonalí."  
Harry Karnes pravil kazateli na obrazovce: "Nelze vychovat bohabojné dítě, hřešíme-li sami."  
Chase se začal obávat, že se Karnesovi pohrouží do plačtivých zpovědí, které nebudou mít víc smyslu než výšivky na stěnách, a tak se rychle zvedl, uchopil Glendu za ruku a pomohl jí vstát z pohovky.  
"Mrzí mě, že jsem vám to všechno musel znovu připomenout."  
"Nemusíte se omlouvat," řekla Lora Karnesová. "Nic jste nám nepřipomněl. To vzpomínky nás kárají neustále." Chase si povšiml dalšího biblického citátu:

#### MLUVILO SEDM HROMŮ HLASY SVÉ Zjevení 10,3

"Paní Karnesová," zeptal se, "to jste vyšívala vy?"  
"Ano, vyšívání vede mou mysl k našemu Pánu."  
"Jsou to hezké výšivky, ale zajímalo by mě, co tenhle citát přesně znamená."  
"Sedm hromů, všechny najednou," řekla s nezlomným přesvědčením, že její slova dávají smysl. "Tak se stane. Lhůta je u konce. A teprve pak pochopíme, proč je nutné dělat všechno, co je v našich silách, a budeme si přát, abychom dělali víc, mnohem víc, až těch sedm hromů najednou zahřmí."  
Když Chase s Glendou překročili domovní práh, paní Karnesová se najednou zeptala: "Pracuje vašim prostřednictvím Bůh, pane Chasi?"  
"A nepracuje snad prostřednictvím nás všech?" řekl Chase.  
"Ne. Někteří nejsou dost silní. Ale vy, pane Chasi, jste vy rámě Boží?"  
Netušil, jakou odpověď od něho čeká. "Myslím, že ne, paní Karnesová."  
Vypovídala je až na cestičku před domem.  
"Myslím, že ano, pane Chasi."  
"Potom jsou cesty boží ještě tajuplnější, než si umíme představit."  
"Myslím, že jste rámě Boží."  
Odpolední slunce žhnulo, ale z Lory Karnesové jako by vanul chlad. Chase se od ní beze slova odvrátil.  
Paní Karnesová zůstala stát před domem a dívala se, jak odjíždějí v nabouraném Mustangu.

Chase zase kličkoval ulicemi, stejně jako to dělal, když jel s Glendou k Allenbyovým a pak z Hannoverského parku do domu Karnesových, a oba dávali pozor, zda je někdo nesleduje. Ani od domu Karnesových za nimi nikdo nejel. Zastavili u benzinové stanice, kde byla telefonní budka. Zatímco Chase hledal v seznamu Richarda Linského, Glenda hleděla na zem na četu mravenců potýkající se s mrtvým broukem.

Konečně Linského adresu našel. Bylo to opravdu v Crescent Heights.  
Glenda mu podala drobné a Chase vytočil číslo.  
Telefon dvakrát zazvonil, pak se ozvalo: "Haló?"  
Chase mlčel.  
"Haló," řekl Richard Linski, "kdo volá?"  
Chase pomalu zavěsil.  
"Tak co?" zeptala se Glenda.  
"Je to on. Richard Linski je Soudce."

## Kapitola 17.

Pokoj v motelu byl malý a v okně hučel větrák.  
Chase prozkoumal zámek na dveřích, aby se ujistil, že řádně funguje, a vyzkoušel řetěz, zda drží pevně.  
"Tady bys měla být v bezpečí," řekl. "Linski neví, že jsme jeli sem. Nemůže to vědět."  
Neměli žádné zavazadlo. Aby Soudci neposkytli příležitost, nevrátili se ani do Glendina bytu, aby si zabalila nějaké věci. Půjde-li všechno dobře, nebudou tady muset zůstat celou noc.  
Motelový pokoj byl jen zastávkou mezi osamělostí minulosti a společnou budoucností, kterou jim - jak doufali - osud přichystal.  
Glenda seděla na lůžku. S těmi culíky vypadala pořád jako holčička.  
"Měla bych jít s tebou."  
"Mám bojový výcvik. Ty ne," řekl Chase. "Z tohoto prostého důvodu to zkrátka nejde."  
Nezeptala se, proč celou věc nepřenechá policii. Když Linského našli oni dva, určitě na něho narazí i detektiv Wallace, a pokud je Linski vrahem, mají proti němu policisté dostatek důkazů.  
Kdokoli jiný by Chasovi tuhle nepříjemnou otázku položil, ale Glenda nebyla kdokoli.  
Snášela se tma.  
"Už půjdu," řekl.  
Vstala, přistoupila k němu a objala ho. Chvilí ji držel v náručí.  
Ani jeden se nepokusil toho druhého políbit. Polibek by byl slib. Chase sice měl bojový výcvik, to však ještě neznamenalo, že musí opustit Linského dům živý. Nechtěl dávat sliby, které by nebyl schopen splnit.  
Odemkl dveře, sundal řetěz a vyšel ven na betonový chodník. Počkal, až za ním Glenda zamkne.  
Noc byla teplá a dusná, obloha bezdná. Nasedl do Mustangu a odjel.

V deset hodin Chase zaparkoval dva bloky před domem Richarda Linského. Navlékl si tenké rukavice. Zbytek cesty urazil pěšky a zastavil se ve stínu na protější straně ulice.  
Dům stál v řadě druhý od rohu, byl dobře udržovaný, měl bílou omítku, smaragdově natřenou verandu a tmavozelenou střechu. Celý pozemek byl do výšky pasu obehnan živým plotem pečlivě zastříženým jako podle mikrometru.  
V několika oknech se svítilo. Linski byl očividně doma.  
Chase přešel silnici, zahnul za roh a vešel do úzké opuštěné uličky vzadu za domy. V živém plotě byla železná branka. Nebyla zamčená. Otevřel ji a vstoupil do Linského zahrady.  
Zadní veranda byla menší než přední, kolem rostly vysoké šeříkové keře. Prkna pod Chasovými kroky ani nevrzla.  
V osvětlených oknech visely červenobílé závěsy.  
Chase čekal několik minut ve tmě prosycené vůní květů a na nic nemyslel. Snažil se uklidnit a uvolnit. Připravoval se na boj muže proti muži, jak se to naučil ve Vietnamu.  
Opatrně vzal za kliku zadních dveří, ale byly zamčené. Obě kuchyňská okna však byla otevřená, aby dovnitř mohl noční váněk.  
Někde v domě vyhrávalo rádio. Orchestr Bennyho Goodmana spustil One O'clock Jump.  
Chase přistoupil k prvnímu oknu a nahlédl dovnitř přes síť proti hmyzu. Roztažené závěsy povlávaly v prúvanu. Pod oknem uviděl dřevěný stůl a židle, uprostřed stolu slaměný košík s jablky, u stěny ledničku a sporák. Na polici stály nádoby na mouku, cukr a kávu, na věšáčku visely natěračky, obraběčky, velké lžíce a vidlice na maso. Mixér byl zapojený do zásuvky ve zdi.  
Soudce však v kuchyni nebyl.  
Rádio začalo hrát skladbu Glenna Millera String of Pearls.  
Chase prohlédl síť v okně a zjistil, že je upevněna v dřevěném rámu a zajištěna háčky. Sundal ji a položil na zem.  
Prolezl oknem na stůl a dával pozor, aby nesrazil košík s jablky, pak tiše seskočil na podlahu pokrytou linoleem.  
Všechny nepatrné zvuky, které nadělal, překryla hudba z rádia.  
Uvědomil si, že nemá žádnou zbraň. Napadlo ho, že se poohlédne po nějakém noži, ale rychle ten nápad zavrhl. Nůž je dobrý v klidných rukách a proti více lidem. Chase sám však byl vražednou zbraní, musel se potýkat nejen s Linského nepřítelstím, ale také s vlastní šílenou zlobou.  
Zůstal stát v chodbičce za kuchyní. V jídelně bylo šero, pronikala tam jen trocha světla z další místnosti. Nemohl riskovat, že o něco zapomene.  
Konečně se jeho oči přizpůsobily přítmí. Vykročil přes jídelnu, vysoký koberec tlumil jeho kroky.  
Zastavil se na prahu obývacího pokoje, aby zase přivykl světlu. Uvnitř hrálo rádio.  
Pak někdo zakašlal.  
Při bojových akcích ve Vietnamu byl Chase schopen soustředit mysl pouze na jediný cíl. Nyní potřeboval, aby byl tak

bystrý, přesný a rychlý jako za války, ale rušily ho myšlenky na Glendu, která nejspíš zrovna přemýšlí, jsou-li dveře motelového pokoje ty pravé a nachází-li se za nimi to, co hledá.

Zadal prsty v rukavicích v pěst a pomalu se nadechl.

Nejrozzumnější, co by mohl udělat, by bylo otočit se, projít setmělou jídelnou do kuchyně, co nejdříve vyjít z domu a zavolat policii.

Jenže to by byla skutečná policie, ne jako ta v knížkách. Možná spolehlivější, možná taky ne.

Chase vstoupil do obývacího pokoje.

V obrovském křesle před prázdným krbem seděl muž s novinami v rukou. Na dlouhém nose měl brýle na čtení, pobrukoval si s orchestrem Glenna Millera a četl stránku s komiksy.

Chase na okamžik zapochyboval, zda se nespletl, protože se zdálo neuvěřitelné, že by se šílený vrah mohl zajímat o nejnovější dobrodružství Snoopyho jako kdokoli jiný.

Muž překvapeně vzhledl a Chase zjistil, že podle popisu je to určitě Soudce. Byl to hubený blondýn s přísným výrazem.

"Richard Linski?" zeptal se Chase.

Muž v křesle zkameněl. Vypadal jako figurína, kterou tam někdo posadil, aby upoutal Chasovu pozornost, zatímco skutečný Soudce, skutečný Richard Linski se mu plíží za zády. Ta představa byla tak silná, že se Chase málem ohlédl.

"Vy," zašeptal Linski.

Vyskočil z křesla a odhodil noviny stranou.

Chase se přestal bát. Byl až nepřírozeně chladný.

"Co tady děláte?" zeptal se Linski hlasem Soudce.

Ucouvl ke krbu a pravou rukou šmátral za sebou.

"Na ten pohrabáč zapomeňte," řekl Chase.

Avšak místo pro mosazný pohrabáč sáhl Linski za hodiny postavené na krbové římsě a vytáhl pistoli s tlumičem.

Chase vykročil kupředu. Linski bez míření vystřelil. Kulka zasáhla Chase do levého ramene. Ztratil rovnováhu a při pádu strhl na zem lampu. Obě žárovky se roztříštily a místnost se ponořila do tmy.

"Smilníku," zašeptal Soudce.

Chase měl pocit, jako by mu do ramene zarazili hřebík, paži měl necitlivou. Tiše ležel a předstíral, že je mrtvý.

"Chasi?"

Chase čekal.

Rádio vyhrávalo.

Linski udělal krok, pak druhý, sehnul se a snažil se rozeznat Chasovo tělo.

Chase ve tmě zahlédl vrahův černý stín. Odhadoval, že Linski drží pistoli před sebou jako učitel ukazovátka.

"Chasi?"

Byla mu zima a potil se, ale věděl, že jeho zranění není vážné, že to všechno je pouze důsledek šoku. A šok dokázal překonat.

„Jak se má náš hrdina teď?“ zeptal se Soudce.

Chase se vymrštil, ignoroval šlehnutí bolesti v rameni a skočil na Linského.

Ozval se výstřel ztlumený tlumičem, ale Chase byl už pod hlavní, střela prolétla nad ním a roztříštila sklo na opačné straně pokoje.

Strhl Linského na zem. Ze stojanu se zřítíl televizor, narazil na stěnu, pak na podlahu, ale obrazovka se nerozbila.

Pistole vylétla Soudci z ruky a zmizela ve tmě. Chase přimáčkkl Linského na koberec a vrazil mu koleno do rozkroku.

Linski bolestivě vyjekl a snažil se Chase odhodit, ale jeho odpor byl příliš slabý.

Zraněné rameno Chase páliło. Bez ohledu na bolest chytil oběma rukama Linského za krk, našel palci správné body, jak ho to naučili, ale stiskl jen natolik, nakolik bylo nutné, aby vrah omdlel.

Soudce znehybněl. Chase se vyhrabal na nohy, potácel se jako opilý a tápal ve tmě, až našel jinou lampu a rozsvítil.

Linski ležel v bezvědomí na podlaze, paže měl rozhozeny do stran jako křídla a vypadal jako pták, který sletěl z oblohy a přerazil si páteř.

V rádiu začaly zprávy. Chase přístroj vypnul. Otřel si tvář hřbetem ruky v rukavici. Žaludek, dosud sevřený, se mu rozhoupal. Báł se, že mu bude co nevidět zle.

Ulicí projelo auto plné rámusících teenagerů, na rohu zaječely pneumatiky, ozval se klakson, pak vůz odburácel pryč.

Vyhlédl z okna. V dohledu nikdo nebyl, zahrada byla temná. Zvuky zápasu nemohly být slyšet příliš daleko.

Odvrátil se od okna a naslouchal Linského dechu. Byl mělký, ale pravidelný.

Chase si rychle prohlédl rameno a zjistil, že kulka nezasáhla kost a vzadu vylétla ven. Příliš nekrvácel, ale bude si muset zranění prohlédnout důkladněji, jakmile to bude možné.

Za kuchyní byl malý záchod s umyvadlem. Ve skřínce našel cívku leukoplastu, bylo jí dost na to, aby mohl Linského bezpečně spoutat. Zatáhl vraha do kuchyně a přivázal ho k židli.

Pak vyšel po schodech do patra, našel koupelnu, sundal si rukavice a odložil je stranou, aby je nepotřísnil. Svlékl si zakrvácenou košili a hodil ji do umyvadla. Z lékárničky vzal skleničku lihu a nalil si trochu na ránu. Bolesti málem omdlel, musel se opřít o umyvadlo.

Když ochromení pominulo, přiložil si na zranění několik zmuchlaných papírových utěrek a čekal, až krvácení ustane.

Pak si rameno omotal malým ručníkem a přilepil si ho k tělu leukoplasty. Nebylo to zrovna profesionální ošetření, důležité však bylo, aby z rány nekapala krev. Pak si natáhl rukavice.

Z prádelníku v ložnici vytáhl jednu Linského košili a oblékl si ji. Kolem obvodu se mu příliš pevně napínala. Vrátil se do kuchyně, našel prázdný pytel na odpadky a v koupelně do něj hodil svou zakrvácenou košili. Papírovými utěrkami

očistil umyvadlo a zrcadlo a také je hodil do pytle. Ještě jednou si koupelnu prohlédl, aby se ujistil, že po něm nezůstaly žádné stopy, zhasl světlo a zavřel dveře.

Když scházel ze schodů, klopýtl a musel se chytit zábradlí. Před očima se mu zatmělo, ale po chvíli slabost přešla. Druhý Soudcův výstřel, jenž Chase minul, roztrhl vysoké zrcadlo ve zdobeném bronzovém rámu, které viselo nad malým domácím barem na druhé straně pokoje proti krbu. Všechno sklo se vysypalo, podlaha byla plná střepů. Největší posbíral, hodně drobných střepinek však zůstalo ve vlasu koberece a v čalounění křesel.

Uslyšel, jak Richard Linski zasténal.

Chase šel do kuchyně. Linski se už probral a cloumal pouty, ale předloktí měl pevně přitazena k opěrkám a kotníky k nohám židle.

Chase se zeptal: "Kde je vysavač?"

"Cože?"

"Vysavač."

"Na co vysavač?" vyděsil se Linski.

Chase zvedl pěst.

"V přístěnku pod schody."

Chase vysál v obývacím pokoji všechny střípky rozbitého zrcadla, kterých si všiml. Za čtvrt hodiny usoudil, že to stačí, a uložil vysavač na místo. Bronzový rám odnesl do garáže a zastrčil ho za hromadu haraburdí.

Soudce se zeptal: "Co tady provádíte?"

Chase neodpověděl.

V obývacím pokoji zvedl televizor, postavil ho na stojan a zapnul. Zrovna běžela jedna z těch úžasně vtipných rodinných komedií, v nichž je otec vždycky idiot, matka jen o trochu menší a děti jsou roztomilé zrůdy.

Chasovi se zatočila hlava. Začal pospíchat. Postavil převrácenou lampu a prohlédl kovové stínítko. Bylo odřené a prohnuté, ale bylo těžké určit, jak je to poškozené staré. Vyšrouboval zbytky žárovek a přihodil je do pytle na odpadky. Střepiny skla a obě prázdné nábojnice shrnul na noviny a přidal je do pytle.

Zeptal se Linského: "Kde máte žárovky?"

"Táhněte do pekel."

Chase si všiml, že Lipskému nezůstaly na krku žádné zarudlé skvrny. Tiskl ho tak krátce, že určitě nebude mít modřiny. Zabralo mu pár minut, než v přístěnku našel náhradní šedesátivattové žárovky. Zашrouboval je do lampy a vyzkoušel ji. Svítila.

Z kuchyňské linky vzal saponát a z lednice krabici mléka, napustil do kbelíku vodu a vydrhl zakrvácený koberec. Mléko používala na čištění skvrn Chasova matka. Nějaké šmouhy sice jeho úsilí odolaly, na tmavohnědém vlasu však byly téměř nezřetelné. Počítal s tím, že stejně nikdo nebude koberec tak důkladně zkoumat, aby zasklou krev objevil.

Uložil čisticí pomůcky na místo, použité hadry přidal do pytle a znovu si šel prohlédnout pokoj. Jediné, co snad mohlo vzbudit podezření, byla světlejší skvrna na stěně nad barem. Chase vytáhl ze zdi dva háčky, na nichž zrcadlo viselo, a papírovou utěrkou rozešel přechod mezi tmavší a světlejší částí stěny. Pořád bylo zřejmé, že tam něco visívalo, ale Linski to mohl sundat už před několika měsíci.

Nakonec zvedl Soudcovu pistoli a vrátil se do kuchyně.

"Mám několik otázek."

"Kašlu na vás," řekl Linski.

Chase mu přiložil tlumič mezi oči.

Linski na něho chvíli hleděl a pak řekl: "To neuděláte."

"Jen si vzpomeňte na mé válečné záznamy."

Linski zbledl.

"Ten tlumič je domácí výroby. Netušil jsem, že učitelé fyziky mívají takovéhle koníčky."

"Ve spolku jsme se učili jak přežít."

"Tak to jste něco jako skaut, že?"

"Klidně se nám posmívejte, ale jednoho dne budete rád, že to všechno ovládáme. Zbraně, výbušniny, jak otevírat zámky, zkrátka všechno, co bude zapotřebí, až přijde den, kdy vzplanou města a my budeme bojovat za naši rasu."

"Co má Árijský spolek společného s vraždou Mika Karnese?"

Linského povýšenost nečekaně zmizela, nervózně si začal olizovat rty.

"Chci vědět, do čeho jsem se namočil, když jsem vás vytáhl z Milcova auta na parkovišti milenců," řekl Chase. "Musím vědět, jestli teď po mně půjde celý ten váš bláznivý spolek a proč."

## Kapitola 18.

Linski neodpovídal.

Chase mu namířil pistoli na pravé oko, aby se mohl dívat přímo do hlavně.

Linski se zhroutil.

"To je dlouhá historie," řekl zoufale.

"Co vlastně?"

"Árijský spolek."

"Vyprávějte."

"Bylo nám tehdy dvacet."

"Nám?"

"Loře a mně."

"Loře Karnesové? Mikově matce?"

"S Harrym jsem se seznámil ve spolku."

Spojení Linského s Karnesovými Chase tak překvapilo, že nevěděl, zda bdí či sní. V ramenu mu však tak bolestivě zacukalo, že nebylo pochyb o tom, že je při smyslech.

"Později se Harry dostal do potíží, neměl práci a Lora byla nemocná. Ale měli... toho hošíka."

"Mika."

"Byl tak krásný."

Chase začínal chápat, co přijde dál, a nechtěl to slyšet, ale neměl na vybranou.

"Mike byl opravdu neobvykle krásné dítě," řekl Linski a usmál se, jako by chlapce viděl přímo před sebou. "Měl tři, možná čtyři roky."

Chase přestal mřít Linskému na oko. Už ho nemusel pobízet, aby pokračoval.

Vrahovo chování se opět změnilo. Jako by se mu ulevilo, že se může vyzpovídat. Nepotřeboval se však doznat kvůli Chasovi, ale kvůli sobě.

"Lora a Harry potřebovali peníze... a já zas potřeboval to, co měli oni."

"Prodali vám ho."

"Za každou noc stanovili hodně vysokou cenu," řekl Linski.

"Jeho rodiče," zašeptal Chase. "Jeho vlastní rodiče."

Vzpomněl si, jaká atmosféra v domě Karnesových panovala, a taky si vzpomněl na záhadné citáty na stěnách pokoje.

"Velmi vysokou cenu v každém směru," zdůraznil Linski.

"Jak dlouho to trvalo?"

"Jenom rok."

"Tomu říkáte jenom?" zhrozil se Chase.

"Necelý rok."

"A dál?"

"Potom přišly výčitky svědomí."

"Konečně jste si uvědomil, že děláte něco odporného a hanebného?"

"Proč já? Oni si to uvědomili!" řekl Linski trpce. "Jakmile ze mě vytáhli peníze, které potřebovali, našli své ztracené zásady a toho hošíka mi odepřeli! Zakázali mi, abych se k němu byl jen přiblížil. Byl to takový andílek. Navždycky mi to zakázali! Pohrozili mi, že oznámí členům spolku, že jsem Mika zneužil bez jejich vědomí. Ve spolku jsou lidé, kteří by mne odvěkli do lesa a střelili do týla, kdyby se to o mně dozvěděli. Nemohl jsem riskovat, že mě odhalí."

"A celá ta léta..."

"Celá ta léta jsem Mika sledoval zpovzdálí," řekl Linski. "Sledoval jsem, jak vyrůstá... Už to nebyl tak krásný hošík, už nikdy nebyl tak nevinný. Ale i já stárnul a nenáviděl jsem, že stárnu. Rok za rokem jsem si stále víc a víc uvědomoval, že už nikdy nebudu mít... nebudu mít nikoho... nikoho tak krásného... tak čistého, jako byl malý Mike. Musel jsem se na něho pořád dívat, musel jsem ho sledovat. Připomínal mi nejnádhernější období mého života. Zoufale krátké. Ale nejnádhernější."

"Jak jste zařídil, abyste ho mohl doučovat?"

"Nic jsem nezařizoval."

"Proč přišel zrovna za vámi?"

"Náhoda."

"Tomu říkáte náhoda, že si ze všech učitelů vybral zrovna vás?"

"Nepamatoval si mě."

"Víte to jistě?"

"Bylo to strašné... Když jsem zjistil, že všechna něha, kterou jsem ho kdysi zahrnul, a všechno laskání, jímž jsem ho obdařil, bylo zapomenuto... Bylo to děsivé zjištění. Zapomněl nejenom na mě, ale na všechno... Zapomněl, jak jsem se ho dotýkal. Zapomněl, jak jsem ho zbožňoval, když mu byly čtyři."

Chasovi se zvedl žaludek. Možná to bylo následkem jeho zranění, ale pravděpodobně se mu dělalo špatně z těch zvláštních a naprosto nevhodných výrazů, jimiž Linski popisoval své odporné choutky.

"Ale nikdo si nedokáže uchovat tak dávne vzpomínky. Čas všechno ukradne," řekl vrah litostivě. "Když Mike potřeboval doučovatele, přišel za mnou, protože jsem byl na seznamu. Možná se podvědomě na mé jméno rozpomenul, a proto si mě vybral. Tolik jsem toužil, aby v něm něco z těch krásných okamžiků uvízlo, ale dopadlo to jinak. Takový je osud."

"Řekl jste mu, co jste s ním prováděl, když byl malý?"

"Ne, to ne. Ale snažil jsem se... probudit jeho touhy."

"Jenže v té době už Mika zajímala děvčata."

"Vyhýbal se mi," řekl Linski.

Neřekl to vztekle, ani s chladným šílenstvím, ale s hlubokým, velmi hlubokým smutkem.

"A Harry a Lora mi opět začali vyhrožovat, protože jim to prozradil," pokračoval. "Nedokážete to pochopit. Nikdo to nedokáže pochopit! Probudila se ve mně nová naděje, ale zase jsem ji ztratil. Navždycky! Bylo to tak nespravedlivé. Dal mi naději a potom - nic. Bolelo to."

"Karnesovi přece musí mít podezření, že jste Mika zabil vy."

"Kdo jsou, aby na mě ukázali prstem?" řekl Linski pohrdavě.

"Dali mi vaše jméno."

Chase si vzpomněl, jak Harry Karnes předstíral, že se na jméno učitele rozpomíná jen s největším úsilím. Dvakrát je vyslovil nesprávně a Lora Karnesová manžela opravila. Byli příliš zbabělí porušit páté přikázání a dosáhnout pomsty, po níž toužili, ale nasměrovali Chase na muže, kterého hledal, a snažili se mu namluvit, že je rámež Boží.

"Měl jsem vynést rozsudky i nad nimi," řekl Linski klidně a bez záště, "protože dopustili, aby se z mého krásného hošíka stal hříšník."

"To sem nepleťte. Nemohl jste mít Míka pro sebe, tak jste ho zabil."

Linski pravil vyrovnaným, vážným hlasem: "Ne, tak to nebylo. Copak to nechápete? Stal se z něho smilník. A býval tak nevinný... Najednou byl stejně nemravný a zkažený jako všichni ostatní. Tím pošpinil i mne. Pošpinil mé vzpomínky.

To nemůžete pochopit."

"Ne, to opravdu nemůžu."

"Pošpinil mne," opakoval Linski stále tišším a tišším hlasem. "Pošpinil mne."

"A to, co jste s ním dělal vy, to nebyl hřích? To nebylo nemravné?"

Linski zřejmě bloudil myšlenkami někde hodně daleko, protože Chase musel otázku zopakovat.

"Ne."

"A co to tedy bylo?"

"Láska."

Na Chase najednou padla únava. Politici vedou války ve jménu míru a pederasti nazývají pohlavní zneužití láskou.

Připadalo mu, že zabloudil mezi křivými zrcadly, jež zobrazují jen různé tváře pekla.

"Tu dívku byste taky zabil?"

"Kdybych měl čas. Jenže jste mě vyrušil a pak už mi na ní nezáleželo."

"Kdyby si něčeho povšimla, mohla proti vám svědčit."

Linski pokrčil rameny.

"A tak se váš vztek obrátil proti mně."

"Protože jste válečný hrdina," řekl Linski tajuplně.

"Tomu nerozumím."

"Jste válečný hrdina - a co udělali ze mě?"

"Nevím. Co z vás udělali?"

"Zloducha a netvora!" Oči se mu zalily slzami. "Než jste se do toho zapletl, byl jsem čistý. Byl to rozsudek. Prostě jsem jen vykonával rozsudek. Ale vy jste velký hrdina. Každý hrdina musí zabít nějakého netvora. A tak ho udělali ze mě." Chase mlčel.

Jenom jsem chtěl zachránit vzpomínky na Míka, na mého krásného, čistého a nevinného hošíka. Zachránit vzpomínky.

Co je na tom tak špatného?"

Linski se usedavě rozvzlykal, choulil se na židli a pokoušel se zvednout připoutané ruce, aby v nich mohl schovat obličej.

Chase se na něho nemohl dívat.

Hlavou mu vířily myšlenky. Policie. Novináři. Proces. Nekonečná publicita. Chtěl tomu uniknout, chtěl se vrátit do svého podkroví. Linského stejně nezavřou do vězení. Nebude odsouzen, protože je šílený. Skončí v blázinci.

Položil Linskému dlaň na hlavu, aby ho uklidnil. Vrah se tomu doteku poddal.

"Každý má nějaké trápení," řekl Chase.

Linski k němu vzhledl, po tvářích mu stékaly slzy.

"Někdo víc, než dokáže zvládnout."

"Mrzí mě to," řekl Linski.

"Už je to v pořádku."

"Mrzí mě to."

"Otevřete ústa."

Linski pochopil, k čemu se Chase chystá, a poslechl.

Chase vložil hlaveň Linskému mezi zuby a znáček spoušť.

Upustil zbraň na zem.

Odvrátil se od mrtvého a pospíchal na záchod. Zvedl víko, klekl si a zvracel.

Dlouho tam klečel, než měl jistotu, že se mu žaludek uklidnil. Potom třikrát spláchl. Spustil víko na mísu, sedl si na ně a utíral si studený pot z čela do rukávů.

Když dostal Medaili cti, nejceněnější a nejžárlivěji strážené vyznamenání, které jeho vlast udělovala, marně toužil, aby ho všichni nechali na pokoji, aby mohl pokračovat ve svém pokání.

Jenže teď potkal Glendu a všechno se změnilo. Nechtěl se už jako mnich zavírat do podkrovní cely. Přál si žít v klidu, ale s Glendou, a dovolit jejich lásce, aby se rozvinula. Zatoužil po životě. Avšak Fauvel, policie, tisk a Richard Linski se mu postavili do cesty.

Chase vstal, pustil do umyvadla studenou vodu a vypláchl si ústa, aby se zbavil nepříjemné pachuti.

Už nebude dělat hrdinu.

Nikomu.

Vyšel ze záchodu. Odmotal ze zápěstí a kotníků Richarda Linského leukoplast. Tělo sklouzlo ze židle a spadlo na podlahu.

Podíval se na pistoli a uvědomil si, že v zásobníku chybí tři náboje. V ložnici našel v zásuvce krabičku s náboji a dva do zásobníku přidal. Pak položil zbraň na podlahu kousek od pravé ruky mrtvého.

Opět vstoupil do obývacího pokoje a začal hledat ty dvě střely. Ta, která prolétla jeho ramenem, uvízla v dřevěné liště a

podařilo se mu ji pomocí kapesního nože vytáhnout, aniž by tam zůstaly příliš patrné stopy. Druhá zřejmě narazila do bronzového rámu zrcadla, protože když odsunul skříňku s lahvemi, našel ji na podlaze u stěny.

Bylo patnáct minut po půlnoci, když Chase došel ke svému Mustangu a vložil pytel s odpadky a rukavice do kufru vozu.

Nastartoval a pomalu projel kolem domu Richarda Linského. Světla v oknech svítila. Budou svítit celou noc.

Chase dvakrát zaklepal na dveře motelového pokoje a zavolal své jméno. Konečně mu Glenda otevřela.

Dlouho se drželi v objetí.

"Jsi zraněný," řekla starostlivě. "Pojedeme ke mně domů. Zůstaneš u mě. Musím tě ošetřit. Nemůžeme riskovat infekci.

Lékaři mají povinnost hlásit policii každé zranění střelnou zbraní."

Glenda řídila. Chase se zabořil do sedadla. Byl příšerně unavený. Ta únava se v něm shromažďovala celé měsíce a roky.

Hrdinové jsou tu od toho, aby zabíjeli netvory. Nemusí je pokaždé hledat venku, mohou je nosit i v sobě.

"Na nic ses nezeptala," řekl Chase, když ujížděli nocí.

"Ani se nezeptám."

"Je mrtvý."

Mlčela.

"Musel jsem to udělat."

Stále mlčela.

"Myslím, že to bylo správné."

"Byly to jen dveře, kterými jsi musel projít, ať už jsi chtěl nebo ne," řekla Glenda.

"Jediné spojení mezi Linským a mnou by mohli prozradit Karnesovi, ale ti nikdy nepromluví. Policajti mě pronásledovat nebudou."

"V každém případě," řekla, "ty se za to potrestáš sám."

Na obloze svítil úplněk. Chase hleděl na jeho zjizvenou tvář a snažil se ze všech těch trosek minulosti vyčíst nějakou budoucnost.